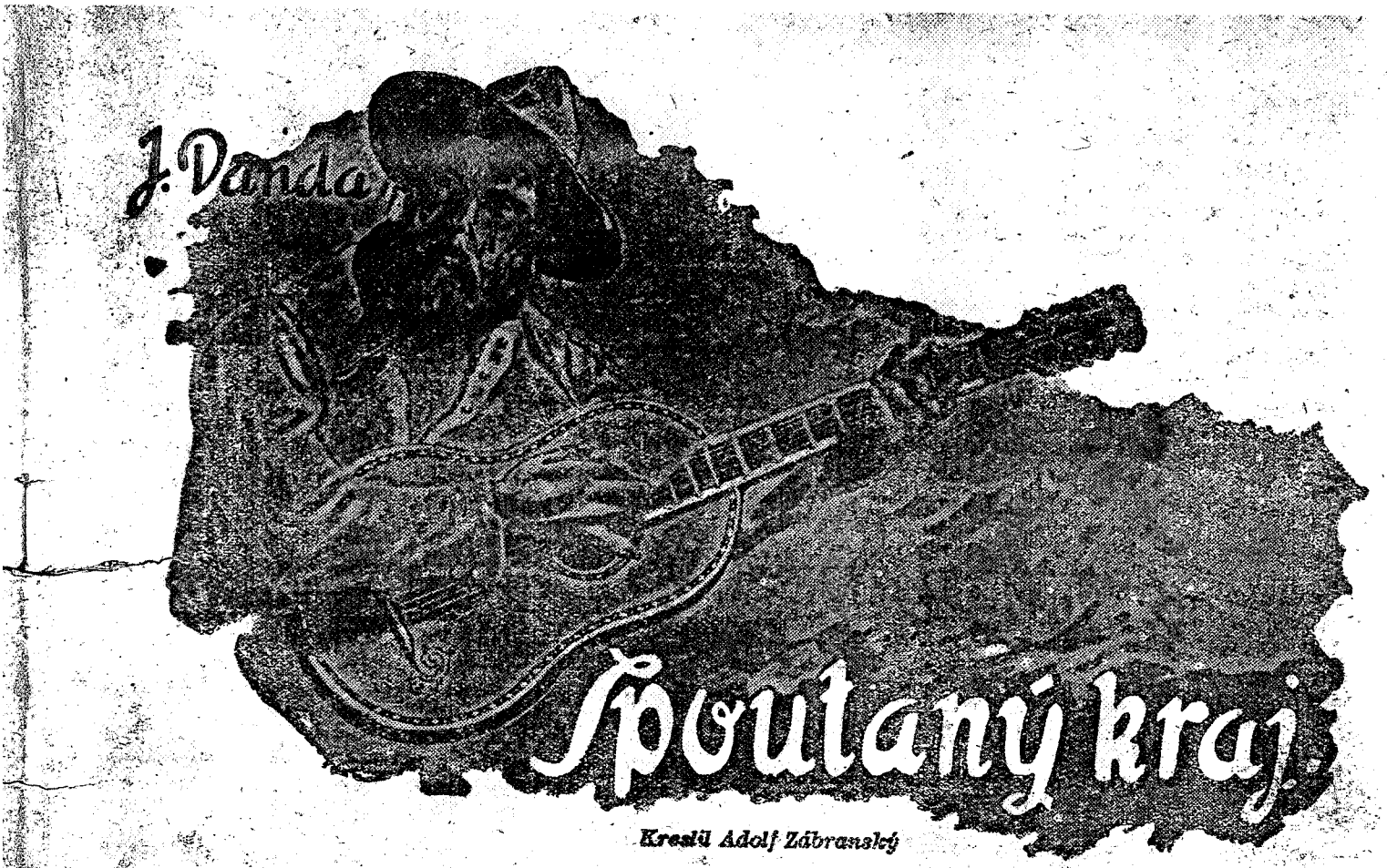

Kreslil Adolf Zábranský

Otec volá

„Na něj, Same, dej mu to!"

„Hurá, hurá, hip, hip, hip? Podeber ho levičkou, ať má po trápení!"

„Jen dopředu, Same Gartone!"

Sam Garton šel dopředu. Zahnal svého soupeře do provazů a tam ho zpracovával pravičkou, levičkou, jak se mu líbilo, neboť Ben Kirby, nebo jak se ten mládenec jmenoval, již měl dost. Od knockoutu ho zachránil gong, prodlužuje tak jeho trampoty o dalších několik minut.

Soupeři odešli do svých rohů. Jeden z nich byl provázen huronským řevem, druhý pískáním. Dějištěm všeho toho bylo honosně vybudované hřiště yalské university, jak se na takovou starou, výtečnou kolej sluší. Tribuny se vzdouvaly žlutí slamáků s modrými stužkami, neomylným to znakem, že diváky byli většinou yalští studenti. Nasvědčoval tomu také vydatný povyk, kterým povzbuzovali svého favorita. Avšak Sam Garton také za tuto jejich přízeň stál. Byl to pěkně urostlý, sympatický blondýn jasného, upřímného pohledu, miláček dám a oblíbenec mužů.

Jako šampion školy dobýval Yale jednu trofej za druhou a byla naděje, že se letos stane amatérským mistrem polotěžké váhy. Svou drtivou levičkou a promyšleností boje zaujal profesionální manažéry do té míry, že jich jednou dokonce asi dvanáct obléhalo jeho pokoj v universitní budově a urputně se předháněl v podávání výhodných nabídek, když Sam přejde do tábora profesionálů.

Sam to chvíli poslouchal, potom ho to však omrzelo a vyzval je, aby se vzdálili. Když k tomu nejevili chuti, zašel si pro rukavice a pustil se do pánů manažérů, pozdě si uvědomivších, co na ně čeká, jako v ringu. Sedm jich uteklo, pět dal odnést ústavními zřízenci. Od té doby si s ním manažéři jen telefonovali.

Maséři ve svých rozích zuřivě pracovali, aby napravili, co soupeř porouchal, nešetříce při tom vodou a polévajíce boxera, coache i obecenstvo hlučící v první řadě. Tomu to pranic nevadilo, byliť to právě nejdůvěrnější přátelé Sama Gartona, a konečně to i sami potřebovali, protože si stírali pot s čela, těžce oddychujíce, vyčerpáni z tak vehementního podporování nohama, rukama, hlasivkami, vůbec celým tělem.

„Bang!" Ring volný pro šestý náběh. Sam vyletí ze svého rohu svěží, jako by teprve začínalo první kolo. O jeho soupeři však se to říci nedalo. Vyskočil sice také, ale oči ho prozradily. Zdálo se, že prosí o smilování, nebo aspoň o rychlý konec.

Sam třikrát obtančil soupeře, dráždě ho krátkými, bleskovými údery, a potom přešel do drtivého útoku, vyvolávaje tím v hledišti bouři nadšení. Kirby upadl zády do provazů, ale v tu chvíli Sam Garton uklouzl a soupeř, přece jen ještě nedoražený, měl dost síly i postřehu, že ho stačil zasáhnouti do obličeje a položiti na zem.

„Hrom do toho!" ulehčil si pihovatý mladík v první řadě. „Naposled ho ještě oddělá!"

„Čerta oddělá, podívej se, už vstává. Taková ranka přece nemůže Sama uspat!"

A také neuspala. Sam zůstal chvilku ležet, aby nabral dechu, a jakmile soudce řekl osm, vyskočil a s přímo zuřivou dychtivostí začal prohánět soupeře po ringu. Netrvalo to ani půl minuty a vytoužený okamžik nastal. Pravičkou fintu a obávaná levička zasáhla svůj cíl. Ben Kirby, jmenoval-li se tak, vyletí do vzduchu, zarazil se o provazy a tiše se sesul k zemi, nevnímaje povyk, při němž se tribuny otřásaly. Diváci vnikli do ringu, v mžiku měli Sama na ramenou a v triumfálním pochodu ho nosili po hřišti, až je unavil a odnesli ho do šatny. Přívrženci Bena Kirbyho schlípli a jako mlčelivé stíny opouštěli stadion, aby v nejbližším lokále zapili svůj bol.

Sám pan Priestley, president koleje, poslal Samo-

vl blahopřejný dopis, v němž bylo lze se dočísti, že jemu, totiž panu Priestleyovi, činí potěšení vědomí, že universita, kterou spravuje, má mezi svými posluchači takového fenomena, jenž jistě po dlouhá léta bude po celém světě šířit slávu a pověst nejslavnější koleje Států.

Večer byl slavnostní oběd, vystrojený bratrstvem O. Kay, jehož nejdůležitějším členem Sam byl, oběd velmi přepychový, zejména co do množství a jakosti nápojů. Nálada byla od počátku velmi veselá a chýlilo se už k ránu, když zřízenci odváděli nebo odnášeli podroušené účastníky do jejich pokojů.

Sam se probudil již značně k poledni a shánělo se nejprve po něčem, co by se dalo pít. Po ruce však byla jen voda, ale tou pohrdl. Objednal si silnou polévku a hodlal se pomalu obléci. Venku se nic nedělo, neboť život již uhasínal v polední nečinnosti. Sam popadl koupací plášť a ubíral se do koupelny.

„Dobré jitro, Patriku," zavolal vesele na ústavního zřízence, který byl znám po celém městě svým strnulým, ponurým pohledem.

„Dobré poledne, pane Gartone," odvětil puntičkářsky Patrik. „Máte tu dopis, prosím."

Sam radostně zavýskal. Dopis z domova poznal vždy již na dálku podle hnědé obálky, černající se rázovitým písmem jeho otce, starého průkopníka Západu. Písmo přímé, bez příkras, přesně takové, jako bylo vždy jednání každého Gartona, co je dějiny pamatují. Úmysl jít se vykoupat zapadl kamsi do neznáma, a Sam se vracel do svého pokoje. Nedočkavě roztrhl obálku, vrhl se na lůžko, rozevřel složený papír a četl:

Dlouhé Y, 7. května t. r.

Drahý synu!

Nejprve Tě srdečně pozdravuji a děkuji Ti za milé psaní. Těší mě Tvé úspěchy ve studiích i ve sportu. Každý večer se probírám v novinových ústřižcích, které jsi přiložil do dopisu. Kdyby tak nebožka maminka viděla, jak je opět jméno Garton jednou ve světě známo!

Nyní však, milý Same, čeká na Tebe tužší práce. Nepsal bych Ti o tom, protože Tě to zajisté vytrhne z práce, ale nemohu jinak. Necítím se již dosti silný, abych se takového úkolu zhostil se zdarem. Když jsi opouštěl náš kraj, opouštěls klidné místo, poskytující šťastný domov všem, kdo se sem uchýlili. Dnes tomu tak není. S přílivem prospektorů a těch, kteří je následují, nahrnuli se sem lidé, kteří toto naše klidné zákoutí proměnili v rejdiště zlodějů a vrahů nejhoršího druhu. Nemohu Ti o tom psát tak důkladně, poněvadž nevím, komu se dopis může dostat do rukou, a proto Tě žádám, přijeď ihned domů a pomoz nám všem. Jsi Garton, a Gartonové byli odjakživa ochránci potřebných a slabých. Já na to již nestačím a všechnu důvěru skládám v Tebe.

Budu tě čekat patnáctého. K nočnímu vlaku pošlu vůz. Zavazadla si nech v koleji. Jakmile to tu skončíš, budeš se moci opět vrátit.

Přijeď, synu, je Tě tu třeba. Volá Tě

Tvůj otec.

Sam nechal dopis padnout na zem. Převalil se na záda a chvíli se nepohnutě díval na strop. Byl překvapen, protože mu otec nikdy nepsal o nějakých nesnázích v rodném kraji. Ani o jednom zloději se nikdy ve svých povzbudivých dopisech nezmínil. Sam byl ihned rozhodnut. Pojede domů, ovšem že pojede, má rád svůj kraj, srostl s ním, srostl s těmi nekonečnými plochami, pokrytými vysokou ostrou travou, ještě nyní má v hrudi tu nádhernou kořennou vůni šalvěje, ještě nyní se zachvívá radostí, pomyslí-li na bučící stáda dobytka, dodnes zná ten pocit volnosti, jaký se člověka zmocní, sedí-li na hřbetě plnokrevného koně a pohlíží na širou prérii, topící se v růžové páře svítání.

Hned dnes se rozjede domů. Obejme otce, pozdraví rodný ranč, poklekne u hrobu drahé matky a potom se vrhne do boje. Nikdy se nebál a nikdy se nelekne. Ne nadarmo byl cvičen starým pistolníkem Dvoupistolovým Billem ve vytahování stříbrem vykládaných guns, které má uschovány ve svém zavazadle nahoře na skříni. Ví, že o něm Bill vykládal, že ho to naučil tak dokonale, že by se nyní sám s ním nedal do sporu ani za dva soudky pravé bourbonské. Nechť jsou nájezdníci, kteří sužují Dakerton, jak chtějí silní, ani jednou nezapochyboval, že nad nimi zvítězí.

Sebral dopis se země a uložil jej v záňadří. Potom se vřítil do koupelny, tam chvíli prskal pod sprchou, stíraje se sebe poslední stopy včerejšího zápasu a pak se začal spěšně oblékati.

Za půl hodiny byl ohlášen u pana Priestleye. Tento ctihodný muž, který pro málokoho měl být i jen několik vteřin času, prokázal Samovi tu čest, že mu sám vyšel vstříc do dveří.

„Buďte mi vítán! Dovolte, abych vám co nejupřímněji gratuloval. Děláte ústavu vskutku čest. A co mne ještě více těší, to je ta okolnost, že vaše studia přes usilovnou činnost sportovní nijak neutrpěla. Jak říkám, jsem velmi potěšen. A nyní k věci! Přejete si?"

„Právě jsem dostal dopis od otce. Volá mě domů. Rád bych ještě dnes odjel."

„Vy chcete domů?" zvolal udivený ředitel. „A co vaše zkouška?"

„Udělám ji, až opět přijedu. Jedu jen urovnat nějaké záležitosti v našem kraji."

„Nevím, nevím, hochu! Jsem toho názoru, že se studia nemají přerušovat. Jakmile z toho člověk jednou vyjde, je amen."

„Promiňte, ale nemyslím, že by byl amen. Mínim se zcela určitě vrátit. Důlním inženýrem budu, i kdyby se svět na hlavu stavěl."

„To mě jenom těší. Nu, nemohu se vám stavět v cestu, přejete-li si vy i váš pan otec, abyste na nějaký čas školu opustil. Dám příkaz do kanceláře a oni vám vydají účet. Tedy šťastnou cestu a na shledanou!"

Stiskli si pravice a Sam vyšel. Zašel si na lunch do jídelny. Byl uvítán radostným halo a ihned usazen doprostřed kamarádů.

„Tak, hoši, dnes jsem s vámi naposled."

„Dej pokoj! Co se stalo?"

„Odjíždím domů."

„A proč tak najednou?"

„Otec si pro mne napsal. Jsou tam nějaké nesnody, a tak prý to mám urovnat."

„Nu, budeš-li to urovnávat pěstí, byl bych rád při tom," mínil vytáhlý mládenec na konci stolu.

„Kdoví, v našem kraji je všechno možné. Když jsem odjížděl, platila tam pěst a pistole víc než zákon."

„Pistole," vykřikl vzrušením bledý student, jemuž přezdívali pro jeho vzrůst Gulliver. „Ty se umíš také bít na pistole? Nikdy jsi nám o tom nevyprávěl."

„Nu, něco s pistolemi umím," připustil Sam. „Že jsem vám to nikdy neukázal, to proto, že by asi pan Priestley na to divně hleděl, kdyby mu tu najednou někdo začal dělat díry do jeho university. Panečku, u nás, když to začne, to byste koukali na ten tanec!"

„A již jsi také někoho zastřelil?" zeptal se kdosi velice nesměle.

„Ovšem, tomu se nevyhnete. Buď zastřelí on vás, nebo vy jeho. Nikdy jsem nebyl zabijákem a nikdy jím nebudu. Ale někdy nemáte na vybranou. V našem kraji se sejde všelijaká cháska."

„Hu, musí to být hodně divný pocit zabít člověka," otřásl se jeden z posluchačů.

„Hm," odvětil Sam a víc z něho nedostali.

Pozdě odpoledne se objevil Sam s malým kufříkem — bral si s sebou totiž jen nejnutnější věci — na nádvoří koleje, provázen davem studentů, projevujících lítost nad tím, že je opouští. Když nasedl do kočárku, který ho měl odvézt na nádraží, zachvěly se staré universitní zdi mohutným hurá a povyk jeho přátel ho provázel ještě velký kus cesty.

Noční expres odjížděl po jedenácté hodině. Sam si zajistil místo v přímém voze a k půlnoci nastoupil nudnou cestu do Nového Mexika. Protože byl z minulé noci unaven, usnul, sotva si lehl, jako když ho do vody hodí, a spal zdravým spánkem až do pozdního jitra.

Následující dni ubíhaly, jako ve vlaku ubíhají, tedy pomalu. U cestujících vždy trvá drahnou dobu, než najdou odvahu seznámit se, a proto první pokroky v tom udělal Sam, až když se cesta chýlila ke konci. Projížděli již spoustu hodin neměnící se stepí s jejími šedými vlnami posetými tu i tam skvrnami nebo tečkami značícími stáda dlouhorohého dobytka. Někdy se mihly okolo oken hloučky nádherných koní, zanechávajíce za sebou závoj prachu, který značil jejich cestu na dlouhé míle. Široký, volný to kraj. Jací tam asi musili být lidé!

Sam seděl ve vyhlídkovém voze a oddával se myšlenkám. Jako děcko se těšil na domov. Chtělo se mu hlasitě vykřiknout při pohledu na ty nedozírné dálky, tolik připomínající prérii, na níž se pásl dobytek Dlouhého Y. Bylo mu, jako by cítil pod nohama svého bělostného Archibalda Baldýho, jak mu byl zvyklý říkat. Hrom do toho, proč ten zat... vlak nejede trochu rychleji, Baldy čeká, budou se opět spolu projíždět od rána do večera, budou opět honit neposlušné býčky a opět děsit stepní králíky.

Na obzoru se pomalu objevovaly hory. Škoda, že se to již neobjevují Pen Mountains s charakteristickou špičkou Old Apache, jehož štít skutečně připomínal pernatou čelenku apačského válečníka. Dlouho byly modré hory jako přibity k obzoru, než se jim alespoň trochu uráčilo se přiblížit.

„Ach," vzdychla pojednou za ním nějaká dáma. „Jaké štěstí, že je ta rovina pryč! Už mi šla na nervy."

Sam se zasmál, prohlížeje si ji od hlavy k patě. Skutečně milý zjev na první pohled. Černé vlasy, tmavé, podmanivé oči, vznosná postava, jen ten úbor [illegible] nápadný.

„Viděla jste prérii po prvé, že?"

„Po prvé," přisvědčila, „a mám z ní téměř strach. Takový strašně neútěšný pohled!"

V jejích rysech se objevil unuděný, vyžilý pohled. První dojem z její krásy byl ten tam.

„Člověk tomu zvykne," mínil Sam. „Třeba byste ji nakonec ještě mohla mít ráda. Staly prý se již takové případy."

„Nevěřte tomu. Málo co v mém životě bylo fádní a nemíním si zvykat něčemu tak nudnému. Bude-li taková krajina v Dakertonu, jedu nejbližším vlakem zpět."

Sam vtáhl vzduch. Podívejme se, ona jede do Dakertonu! Co tam bude dělat? Že by to byla dcera některého z usedlíků? To není možné, vždyť je všechny zná. Z okolních rančerů má dceru jen Bill Madis, a ta, pokud se pamatoval, neměla černé vlasy. A pak tohle je zřejmě cizinka. Ostře si ji ještě jednou prohlédl. Čím dále, tím se mu líbila méně. Byla v ní něco světáckého, něco, co Sam u žen neměl rád. Již i v tom způsobu, jakým si bez vyzvání sedla na proti němu, bylo něco, co člověka, zachvátil-li ho vůbec nějaký pocit, varovalo.

Sam pohlédl klidně na skalnaté vrcholky blížících se hor a poznamenal:

„To vystupujete až v San Cristobalu, ne?"

„Ano, vy to tam znáte?"

„Poněkud."

„To mi musíte o té krajině vypravovat," ožila. „Povídejte! Jaké to tam je, je to velké město ten Dakerton?"

„Máte-li za to, že je to město, myslím, že budete zklamána. Dakerton se naprosto ničím neliší od jiných dobytkářských městeček."

„Nikdy jsem neviděla dobytkářské město. Doposud jsem žila stále na Východě. Jedu do Dakertonu za prací."

„Ach tak! Mám za to, že se vám tam ze začátku mnoho líbit nebude. Ale až si jednou vyjedete do hor, budete prohlašovat, že je to nejhezčí kraj pod sluncem."

„A jací jsou tam lidé?"

Usmál se. „Dobří, špatní, jako všude jinde."

„Víte, mně na nich musí záležet. Budu tam pracovat v saloonu, tak musím vědět, co tam mají chlapci rádi."

V saloonu bude pracovat. To bude asi práce. Sam byl rád, že ji odhadl na první pohled. Byl však vždy gentleman, a proto jí neřekl, že podle něho by mohla zůstat na Východě, že takových žen v Dakertonu není potřebí. Lhostejně se vyklonil z okna a nechal se cuchat větrem.

„Haló, pane!" zatahala ho za kabát. „Budu zaměstnána U čtyřrohé krávy. Mohl byste mi říci, jaký je to podnik?"

„U čtyřrohé krávy? Tam se, myslím, nebudete nudit. Alespoň když já jsem tam byl, bylo tam vždy zábavy ažaž. Jste-li zvyklá střílení, bude se vám tam jistě líbit."

„Střílení?" Její obličej vyjadřoval údiv smíšený s úlekem. „Ono se tam střílí?"

„Ovšem," zasmál se Sam. „Ale nemusíte mít o sebe strach. Hoši obyčejně míří dobře a ještě jsem neviděl nikoho, aby střílel na dámu. Nu, mám hlad, půjdu vyhledat jídelní vůz. Na shledanou, slečno!"

Byl čas k jídlu a ve voze byl nával. Sam našel místo proti ošumělému staříkovi, který se snažil svými několika zuby rozkousat tuhý kus řízku, a požádav o dovolení, přisedl.

„Jen si sedněte, mládenče, jen si sedněte, já jsem rád ve společnosti."

Sam mu s úsměvem přál dobrou chuť a objednal si také řízek.

„Tak, tak, řízek," broukal stařík. „To je to nejlepší jídlo, které znám. Já, když se jednou dostanu z těch zat... hor, dám si vždycky řízek a, panečku, jak si na něm pochutnám!"

Děda byl zřejmě prospektorem. Nasvědčoval to mu jeho oděv i chování. Měl červený, směšný, bambulovitý nos a dlouhé zplihlé kníry, které si soustavně máčel v omáčce. S plnými ústy žvanil dále.

„Zítra budu touhle dobou již na cestě k svým horám, musím se tedy na to pořádně nacpat. Já si vařím už pětatřicet let, od té doby, co mi žena umřela, a věřte mi, ještě jsem se tomu nenaučil. Nemám holt k tomu vlohy, jako jsem neměl k psaní a podobným zbytečnostem."

Zasmál se chrčivě a málem by se byl zadusil, jak mu nějaké větší sousto zaskočilo do sváteční dírky.

Sam ho přátelsky bouchl do zad, div ho nepřerazil, ale soused vyskočilo.

„Mhm, děkuji vám. Asi jím rychle, ne?"

„Ani bych neřekl," smál se Sam, „ale povídáte při tom, to je to."

„Jo, mládenče, za to já nemohu. To je moje stará nemoc. Vždyť já jsem přetrumfl i nebožku ženu, a to byla mluvnice! Nejhorší je to na poušti. To jsou někdy týdny a člověk nepotká ani mohu. Kdyby aspoň ten můj mezek měl pro přátelskou zábavu smysl, ale kdepak, ten ho má asi tolik jako naše říčka v létě vody za měsíc."

„Prospektor?"

„Trefil jste do černého. Hledám zlato už padesát let." Na tváři se mu usadil chlubný výraz.

„A jak padají karty?"

„Celkem to není špatné. Již třikrát jsem byl milionářem, ale vždycky do toho něco vlezlo. Jednou mě oškubali na burse v Yorku." Děda snížil hlas. „Měl jsem s sebou colty a ten chlapík, che, che, byl takový zelenáč, že myslil, že nevystřelím. Potom jsem to zase všechno prohrál v kartách a s tím posledním milionem mi utekla jedna ženská. Mohl jsem ji sice chytit, ale já se s ženskýma neumím prát." Zasmušil se.

Sam se v duchu zasmál, naklonil se přes stůl a poplácal staříka po zádech.

„Jsem rád, že jsem se s vámi setkal."

„Já jsem Quarter, mládenče, a mohu říci, že vy se mi také líbíte."

„Já jsem Garton, studuji na důlního inženýra. Teď jedu na prázdniny."

Quarter hvízdl. On měl před studovanými lidmi odjakživa trému. Sám neuměl ani číst ani psát, takže každá kniha mu připadala nabitá tajemnými silami, jako vysněný kouzelník z pohádky.

„Tedy student! To mě moc těší."

A jal se Samovi pumpovat rukou jako parním pístem, nedbaje, že jeho počínání vzbuzuje u okolo sedících cestujících zájem. Sam se mu jemně vymkl, a aby zabránil dalším projevům, objednal nápoje.

Osvěživše se ledovou whisky, podávanou bělostně oděným číšníkem, zasedli k družné zábavě ve vyhlídkovém voze.

„Tak, kampak, mládenče?"

„Na Jih. Kam vy?"

„Já jedu na svůj claim. Mám to v horách blízko Dakertonu. To ani nevíte, kde to leží."

Vida, myslil si Sam, to je již druhý občan, kterého neznám a který má rovněž namířeno do Dakertonu. Asi hodně vzrostl tenhle Dakerton. Je to už hrůza let, co naposledy viděl jeho zaprášené nizoučké domy mizet v prachu, zvířeném rychle cválajícím zvířetem. Inu, léta utíkají. Vždyť on sám také již není tím naivním nevycválaným kloučkem, který myslil, že v zručném házení lasem a v rychlém tažení bouchačeb je všechna životní moudrost.

„Co byste řekl tomu, že to tam znám?"

„Řekl bych, že tam jedete."

Sam se najednou zamyslil. Hlavou mu bleskl nápad.

„Kdy jste byl v Dakertonu naposled?"

„Počkejte, kdypak to bylo? Dnes máme patnáctého, tak to jsem odtamtud odjížděl minulý měsíc asi tak dvacátého nebo jedenadvacátého. Tak nějak, v neděli to bylo."

„Na tom tolik nezáleží. Chtěl bych totiž vědět, jak to tam dnes vypadá. To víte, již jsem tam nebyl hezkou řádku let."

„Chcete se tam usadit?"

„Tak nějak."

„Nu, nevím, jak máte silný kořínek, ale neřekl bych, že je to právě zdravý kraj pro slušné lidi."

„Jak to myslíte?"

„Je tam stále moc olova ve vzduchu. To je to. Pořád se vyhýbáte, pořád se vyhýbáte, až se jednou nevyhnete, a už vám strojí maršál pohřeb na městské útraty. Hodně horký kraj, chlapče, namiřte si to raději jinam!"

„Nerad bych to dělal, ten kus země se mi odjakživa líbil. Ale řekněte mi, co to, že je to tam teď tak divoké, když tam dříve býval takový klid, jako v nedělní škole?"

„Co bylo, není. Dneska tam máte, zhruba počítáno, tři pořádné tlupy, a ty si ten kraj tak ochočily, že si skutečně mohou dělat, co chtějí."

„Tři tlupy?"

„Ano. Huygensova, Mannerova a největší je Pitta Buye."

„Jak se tam dostaly? Nemohou tam být přece dlouho!"

„To nejsou. Ale pořádně se roztahují. Já jsem starý dědek, já už něco viděl a zažil a já vám říkám, že jestliže se proti těm chlapům něco nepodnikne hned, bude pozdě. Osedlají si ten kraj a nikdo je tamodtud nedostane. Jenže, on tam není nikdo dost energický, aby nejprve sjednotil rančery a potom s těmi lotry zatočil. Kdepak, podle mého je to nešťastný kraj a bylo by vás pro něj škoda."

„A kdybych tam přece chtěl zůstat?"

„Počítám, že by proti tomu nikdo nemohl nic mít." Samovi se pojednou zdálo, že Quarter zrozpačitěl, že má něco na srdci a neví, jak s tím ven.

„Něco vás trápí?"

„Jak? Co tím míníte?"

„I celkem nic. Jen se mi tak zdálo, že byste mi něco rád řekl."

Stařík se podrbal za uchem. „Jak jste to, k čertu, na mně poznal? Toť se ví, že bych vám chtěl něco říci. Já, totiž, víte..." Nějak mu to nechtělo z úst.

„Tak jen ven s tím!"

„To máte tak. Já jsem prospektor."

„To jste mi již říkal, nemýlím-li se. Dál!"

„Nu, a udělal jsem malý nález." Rychle vzhlédl a zkoumavě přelétl Samovu tvář. Prohlídka ho asi uspokojila a pokračoval: „Potřebovalo by to však zařízení a tomu já nerozumím. Zkrátka bych potřeboval nějakého inženýra, který by mi to zařídil. Proto jsem jel na Východ."

„A našel jste to?"

„Kdepak! Věc má totiž háček. Každý, komu o tom nálezu vykládám, to má za hloupý výmysl a vysměje se mi. A potom, kdybych já měl peníze, mládenče, tak by to také bylo jiné. Ale kdepak, jen na dobré slovo se mnou nikdo nechtěl jet. Ať prý zaplatím, že pojede. Já měl právě jen na dráhu pro sebe. Sliboval jsem jim hory, doly. To vám povídám, kdybych byl mladší, bylo by bývalo lítalo olovo."

„To tedy jedete s prázdnou."

„S prázdnou kapsou a bez inženýra. A tak..." Na chvíli se zarazil. „Tak jsem vám chtěl říci, zda byste se nechtěl se mou dát do spolku. Jedete stejně tím směrem. Není to od Dakertonu daleko a dal bych vám třetinu výnosu. Co tomu říkáte?"

„Nejsem ještě inženýrem, Quartere."

„To přece nevadí. Jistě toho víte víc než já. Kdybyste se chtěl dát do spolku se starým, hloupým zlatokopem, mohu vás ujistit, že by vám ten zlatokop byl moc a moc vděčný a nikdy by vám to nezapomněl."

Celý obličej starého Quartera prosil. Sam se za-

myslil. Konečně, proč ne. Šlo by to. Otci může napsat, že napřed dokončí studie a pak se teprve vloží do čištění kraje. Zatím bude ukryt v hlubokých údolích Pen Mountains a bude potají pátrat, potají pracovat až do té doby, kdy přijde jeho den. A pak nechť se zlé živly v rodném kraji třesou!

Quarter na něm visel očima.

„Dobrá, dám se k vám!"

Quarter ze sebe vyrazil radostný řev a začal tančit jakýsi indiánský tanec. Ospalý černošský sluha klímající v svém koutku vyskočil polekán a přišel se zeptat, zda si pán něco nepřeje.

„Přines dvě sklenice pití! Dnes je nejslavnější den v mém životě."

„Přepínáte, Quartere! Nemyslím, že byste se mnou získal nějaký trumf."

„Oho!" bránil se Quarter. „Vy jste moje trumfové eso! Co je mi platné zlato ve skále, když nevím, jak je odtamtud dostat! Hurá! Hurá! Hurá!"

„Quartere, ale jedno bych si s vámi chtěl vymínit. Nesmíte nikomu říci, že máte společníka. Když jsem totiž..." Sam hledal pracně výmluvu. „Když jsem posledně z Dakertonu odjížděl, prohlašovalo několik lidí, že mě při prvním spatření provětrají olovem, a tak pochopíte, že bych nechtěl..."

„Samo sebou, na mne můžete spolehnout. Hrob je proti mně povídavá Mexikánka. Kde máte zavazadla?"

„Mám toho málo. A ještě něco. Vystoupím v Sandy Bendu. Mám tam ještě vyřídit nějakou záležitost. Tam si také obstarám nějaký ten výstroj a pojedu přímo za vámi. Kde je ta vaše skála?"

„A to mě mrzí, že nepojedete se mnou. Chtěl jsem udělat malou oslavu v Dakertonu. U čtyřrohé krávy mají takovou dobrou whisky. Zarmoutil jste mě, moc jste mě zarmoutil."

„Nedá se nic dělat, musím do Sandy Bendu."

„To se ale našlapete! Ze Sandy Bendu do mého údolí bude přes dvě stě mil, ne-li více. Znáte to v horách?"

„Trochu se tam vyznám."

„Tak se podívejte! Víte, kde pramení Splendid Water? Ano? Tak také snad víte, kde se k němu připojuje tekový velký potok, dělá kousíček výše vodopád. Tak odtamtud se dáte jedním údolím přímo na západ. Je to úzký kaňon a budete se musit hodně prodírat křovím. Odjakživa jsem tu cestu zakrýval, stopy tam asi neuvidíte."

„Ten kaňon vede k vašemu nalezišti?"

„Kdepak! Ten ústí na malou plošinu. Tu přejedete a dáte se rovnou vzhůru po hřbetu, který se připojuje k hřebenu, táhnoucímu se od hlavní čáry Pen Mountains na jih. Přelezete tři vrcholky a v sedle zahoukáte. Dovedu vás potom do svého nového dolu."

„Není to trochu složitá cesta?"

„Snad se vám to zdá. To víte, člověk nesmí do světa roztrubovat, že má jen tak v horách ležet zlato. To bych měl hned na krku lotry z okolí. Vždyť já jsem musil tajit i tu malou žílu, kterou jsem měl předtím. Dělal jsem, jako když lovím zvěř, a jen po chvilkách jsem doloval. Zapamatoval jste si tu cestu?"

„Jistě. Sám jsem byl několikrát na té plošině. Nyní si však musím ještě něco zařídit. Rozloučíme se tedy a na shledanou v horách!"

Stiskli si pravice, Sam zašel do svého vozu a Quarter zůstal u okénka, pohlížeje na ponenáhlu se tmějící krajinu. Vlak značně zpomalil tempo, protože musil překonávat nemírné stoupání, když se trať zařezávala do hlubokého kaňonu, vedoucího k průsmyku. Odvážně stavěna byla tahle železnice. Směle hozené mosty a zase dlouhé tunely dělaly svým tvůrcům opravdu čest.

Sam požádal průvodčího o dopisní papír. Musil napsat oci, že nepřijede. Usmíval se, když si vymýšlel důvody, jimiž by svou nepřítomnost omluvil. Ale což, jaképak rozpaky. Stačí důvody, které ho napadly hned napoprvé. Ty jsou přece nejvýš závažné. Právě dokončuje studium, má před poslední zkouškou, tak se nechce vytrhovat. Jakmile to dokončí, ihned přijede a potom nechť se lupiči těší.

Tak nějak to napsal, dopis zalepil a dal průvodčímu, aby to hodil do poštovního vozu. Odměniv černocha mincí, zajistil si, že ho přesně o jedné hodině vzbudí, aby nezaspal Sandy Bend, a ihned se odebral na lože.

Expres projel tunelem, provrtávajícím sedlo a zvyšoval opět rychlost, sjížděje na druhou stranu pohoří. Za dvě hodiny již zase hučel rovnou stepí, směrem na jihozápad.

„Haló, pane, již je jedna, chtěl jste vstávat!" Černoch třepal již dobré dvě minuty se Samem, než ho přiměl otevřít oči.

To jsou nápady, cestovat v noci, myslil si Sam, ale poslušně se zdvihl a začal se oblékat. Nemusil příliš spěchat. Nejsou-li zpožděni, přijedou do Sandy Bendu až ve tři čtvrti na dvě.

Byly však již dvě hodiny a Sandy Bend stále nikde.

„Že by ta zat... vesnice zmizela s povrchu země?" vrčel rozespalý Sam, prohlížeje své skromné zavazadlo. Mimo čisté prádlo tam měl jen dvě hrozivé černé pistole s pažbami vykládanými stříbrem. Láskyplně je vzal do rukou a potěžkával je. Tohle jsou jeho argumenty. A jsou to silné argumenty, to si lupiči bohdá uvědomí!

„Přijde Sandy Bend. — Ó!" Průvodčí, který vstrčil hlavu do oddělení a oznamoval stanici, uskočil podšeně stranou a zdvihl ruce. Sam se mu dal do smíchu, ale přes to ho o svých mírumilovných úmyslech přesvědčil teprve tehdy, až když zbraně opět ukryl v kufříku a zamkl jej.

„Žádné strachy, kamaráde, nejsou nabity. Vezměte mi kufřík, vystupuji!"

A tak se ocitl v nočním tichu nástupiště v Sandy Bendu. Mimo něho nikdo nevystupoval. Nikdo také nebyl očekáván, protože nástupiště mimo železničního úředníka bylo liduprázdné. Sandy Bend byl ponořen ve tmu. Jen z jakéhosi saloonu probleskovalo světlo a chvílemi se ozýval i hluk.

Sam sebral kufřík a hnul se k světlu. Sandy Bend jistě nebyl veliký, alespoň v dobách, kdy jej ještě znal, to byla malá vesnice při dráze, žijící jen v době, kdy okolní ranče přiháněly dobytek do nádražních ohrad. V této době byly ohrady prázdné.

Světlo svítilo asi uprostřed hlavní ulice. Sam nahlédl okénkem dovnitř a spatřil, že v krčmě je několik zřejmě dokonale zpitých hýřilů, dva číšníci a dvojice hráčů. Zcela normální vzhled saloonu v tuhle dobu. Vešel na skřípavou verandu a s té tiše vstoupil dovnitř.

Jeho vstup upoutal oba číšníky. Větší z nich ihned postoupil, aby příchozího uvítal. Tento pohyb sledoval jeden z podnapilých hýřilů a svůj objev doprovázel výkřikem.

„Jak? Hoši, chci říci, gentlemeni, buď mám vlčí mlhu, nebo vidím tenderfoota. Docela opravdického tenderfoota!"

Ostatní opilci, bylo jich pět, se přišourali a s opilou vážností začali si Sama znalecky prohlížet. Ten se tomu usmíval. Měl rád tyhle veselé hochy z pastvin. Sám se vždycky účastnil jejich pitek a žábav, a proto

se pranic neurazil jejich počínáním. Byl zvědav, kam až jejich žertování půjde.

„Jakej je naženlenej!"

„Ten si sem asi přišel na mlíčko. Dej mu, Bille, sklenici teplého, aby se nenastudil."

„Čerta mléko, jsi starý blázen, Jime, odjakživa jsi jím byl. Whisky musí pít, a hned! Jinak to do něho naleju."

Bouřlivý souhlas. Hoši se dokolébali k pultu a začali nejistými, třesoucími se prsty nalévat sklenici bourbonské. Sam se krátce zasmál a odhodiv dva nejbližší nalil si sám.

„Jděte spát, dětičky," pobízel je laskavým hlasem, „maminka se bude po vás shánět. A nezapomeňte si tady cucáčky!"

Cowboyové se zarazili. Podívejme se, on si bude ještě tropit šašky! Takový zelený tenderfoot! Nejpohotovější z nich pokročil až k Samovi a namířil mu pistolí na žaludek.

„Co tomu říkáš, cizinče, že jsem smutný?"

„Patrně jste zpytoval svědomí."

„Jsem smutný a ty mě musíš rozveselit! Budeš mi tancovat!"

„Jděte?"

„Budeš tancovat! A hned, nebo ti ustřelím nohu!"

Sam se natáhl a lenivým pohybem mu vykroutil pistoli. Potom ho chytil za ucho a vyvedl na ulici. Takový konec žertu se jim však nelíbil. Honáci se začali rozčilovat, ale než se zmohli na nějaký čin, pozdvihl Sam získanou pistoli a nařídil:

„Je na čase, hoši, abyste se ubírali domů. Chci jít spát a to já nemohu vidět, jak je někdo vzhůru. Plavte!"

„Bum!" Colt v jeho ruce promluvil a střela z něho se zaryla do podlahy přesně u špičky jednoho z nespokojenců. Ten vyskočil, ale jen dopadl, přilétla druhá a zase tak přesně.

„Ven! Rychle!"

Pět párů nohou spěšně zabouchalo po dřevěné podlaze a dveře poděšenému ústupu ani nestačily.

„Ale pozor, gentlemeni! Tak rychle jsem to zase nemyslil. Vždyť ty dveře rozbijete!" Sam za nimi vyhodil ještě pistoli a otočil se, aby vypil svůj nápoj.

Číšník se na něho zkoumavě zadíval, jako by ho odhadoval. Rychle však sklopil zrak, když Sam vzhlédl a srazil se s jeho pohledem.

„Je na mně něco divného?" tázal se Sam sladce.

„Ne, není," zakoktal číšník.

„Proto, již jsem myslil, že budu musit k vůli vám změnit místnost. Zůstanu v městě do zítřka a chtěl bych někde spát."

„Máme pokoje, přejete-li si."

„Můžete si vsadit, že si přeji. Jsem ospalý, že již sotva vidím. Sem s tím pokojem!"

„Zapište se tady, zavolám podomka, on vás tam dovede."

Přistrčil Samovi umaštěnou, potrhanou knihu hostí, přidal k ní i něco, co asi kdysi bylo tužkou, a odkvapil někam do dvora. Sam chvíli přemýšlel a pak umným písmem vykroužil nádherné jméno, které ho právě napadlo: Martin Rooney. S širokým rozmáchnutím udělal tečku, zabouchl knihu a ušklíbl se na druhého číšníka, jenž ho zpovzdálí uctivě pozoroval.

„Pozor, ať vám nevylezou oči z důlků!"

Číšník se zarděl a začal rozpačitě utírat nálevní pult. Oba karbaníci, kteří již před chvílí na karty zapomněli, honem se otočili, sebrali položenou hru a chystali se rozdat další kolo. Vtom se vrátil číšník a zval Sama, aby ho následoval.

Nepřítel

„Kupředu, kupředu, vy líní čerti! Hýbejte se!"

Ned Ridley hulákal s kozlíku na své spřežení, které nyní před Dakertonem nějak zpomalovalo tempo.

„Jen do toho, lenoši, přidejte! Dnes povezeme mladého pána, tak si dejte záležet."

Starý Ned byl snad po celý život cowboyem na Dlouhém Y. Alespoň si nepamatuje, že by byl býval také jinde. Malého Sama měl rád jako syého. Pamatuje ho od peřinky, nosil ho na ramenou a neúnavně mu ukazoval koníčky, ať si kluk vzpomněl, kdy chtěl. Však mu pro to přezdívali chůva.

Bože, jak ten chlapec potom vyrostl a jak zesílel. Jakýpak je asi nyní? Zdali ho ten Východ nezkazil? Ned sám neschvaloval to, že byl Sam poslán do škol. Nemohl pochopit, jak někdo, kdo má takový bohatý kus země, kde je po celý rok dostatek trávy, může toužit po nějakém pochybném školním vzdělání. Jel dnes na dráhu skoro s obavami, jak asi bude ten jeho zlatý hoch vypadat, zda bude stále ještě takový upřímný a kamarádský, jako byl v mládí.

„I co, když se změnil, co na tom? Však my ho tu zase napravíme," končil rozjímání a dal se opět do pobízení koníků.

Starý, vysoký kočár, majetek a pýcha Dlouhého Y, se vznešeně kolébal po zaprášené nerovné cestě. První domky Dakertonu se právě objevily na obzoru. To znamenalo, že ještě míli a budou před hotelem, kde je výborné osvěžení pro muže a právě tak chutné seno pro koně. Proto snad spřežení samo přidalo do kroku, až starý Garton, hovící si vzadu na polštářích, uhodil hlavou do opěradla.

„Zkroťte ty herky, člověče!" vykřikl na Neda. „Vždyť si k vůli nim ještě rozbiju hlavu!"

Ned se dal do krocení a vychrliv na nebohá zvířata takovou spoustu málo povzbudivých výrazů, že by to opravdu zkrotilo i pěkně rozvášněného muže. Snad to koníci pochopili. Tempo aspoň zmírnili.

Oliver Garton se opět položil do polštářů a snil dále. Naposledy viděl svého Sama před čtyřmi lety, kdy ho doprovázel na dráhu, dávaje mu otcovská ponaučení. Jak ta čtyři léta uběhla! O kolik se tenhle kraj změnil! Co dříve bylo idylickým koutkem Nového Mexika, to bylo dnes útulkem všech možných darebů, pro něž byla jiná půda v Státech příliš horká, a semeništěm nekalých obchodů a krádeží. Houf poctivých rančerů, kteří byli majiteli skoro veškeré půdy okolo Dakertonu, nyní nic neznamenal, naopak, třásl se strachy o svůj majetek a životy víc než ti, co měli méně. Dej Bůh, aby se Sam do toho vložil. Starý Oliver měl v něho velkou důvěru. Sám s rančery nic nesvedl, byli jako hejno rozvaděných dětí. Kdyby byli s počátku dali své síly dohromady a krátce a nemilosrdně zaútočili, mohli počítat s naprostým vítězstvím. Potíž byla v tom, že kdysi v dávných dobách udělal něco ten tomu a ten zase onomu a postižený tenkrát zase si nechtěl pálit prsty ve věci postiženého dnes, a tak se zlo rozrůstalo, až nyní hrozí zkázou všech řádných lidí.

Vjeli do Dakertonu. Byl stále stejný, kromě několika nově uplácaných chatrčí na pokraji, špinavých děr, sotva se hodících pro lidi. Schylovalo se již k večeru a město se probouzelo z denní ospalosti. Hostince a bary začaly žít. Ze spousty koníků, nesoucích značky okolních ranců a uvázaných u klad se dalo soudit, odkud je většina těch, kteří naplňují večerní podniky.

Ned Ridley zastavil u hotelu a saloonu Zlatá podkova. Chtěli tam na chvíli zastavit a nabrat sil na další cestu. Pastevec šel obstarat spřežení a Garton

zašel do výčepu. Byl přivítán několika známými, a když tam později přišel Ned, byl již v plném hovoru.

„Půjdete se najíst, pane?"

„Hned, Nede, objednejte mi zatím večeři."

Ned chtěl zajít vedle do jídelny, ale nezašel. Ze dveří vyšel nějaký muž, odstrčil ho, div neupadl, a ihned se hrnul k nálevnímu pultu. Za ním se vyhrnuli další. Asi pětadvacet lidí takto vešlo do výčepu. Poslední čtyři vytáhli zbraně a obsadili dvoje dveře, na ulici a do jídelny.

„Pánové," ušklíbl se ten, který vešel první. „Nikdo nehněte ani prstem! Jsme dnes výjimečně mírumilovní. Přišli jsme se jenom napít. Kdo nám to pití bude kazit, rozloučí se s tímto světem, rozumíte? Ven nikdo nesmí!" Otočil se a požádal o soudek whisky.

„Hněte sebou!" pobízel mixera. „Nemám rád loudavé číšníky. Obyčejně je střílím. Tak je to, synáčku! Vyražte dno a podejte nám naběračku."

Ustrašený barman vykonával rozkazy jako stroj. Ostatní mužové na celý výstup pohlíželi celí zkoprnělí.

„Co čumíte, jako byste spadli s nebe? Neviděli jste snad ještě nikdy v životě lupiče?"

„Huygensova tlupa," šeptal Gartonovi jeden hoták, krčící se za ním.

„Fíí!" Střela mu ihned provrtala ucho.

„Žádný z gentlemenů se nebude pokoušet mluvit. Příště vám navrtám něco blíže nosu. Hoši, pijem!"

Tlupa se vrhla na soudek. Muži v místnosti stáli zaraženi a nevěděli, co dělat. Čtyři lupiči, kteří stáli u vchodů, je ostražitě pozorovali, takže nějaká akce by znamenala zbytečnou sebevraždu.

Soudek se takřka vypařil. Čtyři muži vystřídali ty u vchodů, aby i jim bylo dopřáno napít se.

„Máš dobré pití, budeme si to pamatovat," oslovil Huygens barmana. „Abys nemyslil, že tě chceme okrádat, zaplatím ti to. Okrádat budem až jindy, že?"

Celá tlupa se dala do smíchu.

„Vždyť my jsme učinění beránci. Tak jedem, hoši, nasedat!"

Odešli opět jídelnou a bylo slyšet, jak někdo na [illegible] volá:

„Jak za námi někdo vystrčí palici, dostane to rovnou doprostřed!"

„Mají koně u ohrad, přijeli zadem," zabručel hostinský, počítaje, co mu lupič za soudek zaplatil. „Hrome, co tomu říkáte, já jsem vlastně na nich vydělal!"

„Však oni ti to nenechají. To jsou pořádně ostří chlapíci."

Oliver Garton vzteky zrudl. Všechna krev se mu hrnula do tváře. Taková drzost! Jak bude asi kraj vypadat za pár let, když se tohle nezarazí? S obličejem zkřiveným zlostí, odcházel mlčky do jídelny. Zasedl vedle Neda a nevrle se dával do řízku a bobů. Ned na něho po očku pokukoval.

„Pořádně vás to mrzí, boss, počítám. Ale jen počkejte, až přijede mladý pán! Je-li ještě takový, jak býval, ten jim zatopí!"

„Dej Bůh, aby tu již byl," povzdechl si Garton a jedl dál. Ned se dal rovněž do jídla a žádný z nich nepromluvil, až když byli po jídle.

„Připravte vůz, vyjedeme za chvíli!"

„Oh! Haló, Gartone!" Ozvalo se pojednou ze dveří. Tam stál vysoký, přímý stařec, vyznačující se orlím nosem, dunivým hlasem a živým chováním.

„Haló, Madisi, jak se máte?"

„Copak to, že jste tady? Nějaký obchod?"

„I kdepak, jedu na dráhu. Naproti. Dnes má přijet Sam."

„Dejte pokoj! Sam přijede? To se těším, až toho kluka uvidím. Tak on již dokončil studie? To vám gratuluji, máte syna inženýrem."

„Jste na omylu. Nedokončil ještě nic. Zavolal jsem ho domů, protože chci, aby tady někdo bojoval. Já jsem již starý, já na to nestačím. Ale on je mladý a je Garton. Alespoň jím vždy byl. Ten bude bojovat! Studie počkají."

Bill Madis zářil. Bouchl pěstí do stolu a hlučel:

„To bych řekl, že bude bojovat! Byl to vždycky divoch a správný chlapec. To jsem rád, že jste ho zavolal. Až přijede, pošlete ho ke mně. Musím ho ujistit, že může kdykoli spoléhat na mou pomoc."

„Děkuji vám. To jsem od vás čekal."

„Snad jste si nemyslil, že mě ti banditi netrápí. Ti mi leží již hezky dlouho v žaludku. Na mou pomoc, jak říkám, můžete spoléhat vždy a všude. — Dejte mi něco k jídlu," obrátil se na přicházejícího číšníka. „Musí toho být celý kopec a musí to být skutečně k jídlu. — Ještě něco! Zvlášť pěkný kousek přineste k tomu. Je to pro mou dceru a ta je vybíravá." Obrátil se opět ke Gartonovi. „Jsem tu s Pat. Někde nakupuje. To byste nevěřil, co ženské musí nakoupit za zbytečnosti. Ale běda, kdybych něco řekl. To by byl hned oheň na střeše. Ta holka je jako nebožka máma."

Najednou ho čísi něžné prstíky popadly za ucho a příjemný ženský hlas mu zarazil další rozumování.

„Snad tu o mně nemluvíš, tatínku? To nevíš, že se o nepřítomných neklepá? Dobrý den, pane Gartone, jak se máte?"

Garton vstal, aby jí nabídl židli a Patricia Madisová usedla. Byla v svých dvaceti letech vskutku oslňující. Štíhlá jako prut, ale ne hubená, krásný, pravidelný, příjemný obličej měla orámován spoustou světlých, vlnících se vlasů, prostě byla to kráska, jakou člověk málokdy vidí. Však měla také nápadníků! Starý Madis si z toho často dělal legraci a říkával, že je to u nich jako na přehlídce ženichů. Přes tento výběr však zůstávala Patricia svobodnou a stále žádoucnější.

Číšník, vida dámu, pobídl sám sebe k většímu spěchu, a tak Madisovi za okamžik jedli.

„Mám pro tebe novinu, Pat. Tady Gartonův Sam přijede."

„Jistě? A kdy?"

„Dnes," pověděl za Madise Garton. „Jedu mu naproti."

„Buďte tak laskav a pozdravujte ho ode mne. Ačkoli, kdo ví, pamatuje-li se, že nějaká Pat Madisová kdy existovala. Vždyť jsme se neviděli od dětských let. Potom jsem já jela do škol, a když jsem se vrátila, byl zase on pryč."

„Dlouho je to, dlouho," kýval hlavou Madis. „Sám jsem na toho hocha zvědav. Brzy ho k nám pošlete, ano?"

„Co nejdříve. A nyní, dovolí-li slečna Pat, rád bych s vámi mluvil stran nedělní schůze."

„Ale jen si povídejte, nebudu poslouchat."

„Můžete. Rád bych totiž, aby váš otec promluvil těm zabedněncům do duše. Já neumím mluvit tak přesvědčivě, a oni to potřebují."

„Já mám mluvit?"

„Ano. Já zahájím schůzi a potom dám slovo vám, a vy, než se ti blázni začnou o něčem dohadovat, jim protřete to jejich svědomí. Ještě jsem neslyšel mluvit nikoho líp, než mluvíte vy."

„Musíš mluvit, tatínku! Přijdu se tam podívat."

To rozhodlo. Madis kývl šedou hlavou.

„Tak já jim tedy něco povím."

Dveře ven se otevřely a Ned Ridley vstrčil hlavu dovnitř.

„Už je vše připraveno, boss."

Oliver Garton se zvedl.

„Musím si to nabírat. Vlak přijede ke třetí hodině a do San Cristobalu máme dobrých padesát mil. Na shledanou, slečno Pat. Přijeďte se také někdy na nás podívat. Měl bych pro vás koně, jistě by se vám líbil." Usmál se na Billa Madise. „Na něco ji musím nalákat. Takového dědka, jako jsem já, by nenavštívila nikdy. Snad teď, když bude Sam doma..."

„I vy jeden," zlobila se na oko dívka, „jako bych k vám nikdy nepřijela! Zasloužil byste, aby vám Sam nepřijel."

„To tak! To by se mu musilo něco stát, aby nepřijel. Měl tenhle kraj odjakživa rád. Nu, musím jít. Na shledanou!"

Rozloučil se s nimi a vyšel ven. Ned již s kočárem čekal. Koně byli odpočatí a vyrazili jako vítr. Garton přes sebe přetáhl pokrývku a zavřel oči.

Bylo asi ke druhé hodině, když před nimi vyskočilo pár světel. Byl to San Cristobal. Přes cestu ležela jakási překážka a Ned, vlastně koně sami, protože Ned klímal na kozlíku, prudce se zastavili. Garton se probudil, a když vyhlédl ven, viděl, že Ned odtahuje jakousi kládu s cesty a z dáli že svítí světla San Cristobalu.

„Hrome, to jsem si pospal! Ani nevím, že jsme již přejeli D v kruhu."

„Nechtěl jsem vás budit," pravil Ned, škrábaje se na kozlík. „Měli už zhašeno."

„Na dráze budeme včas, co?"

„No, jeje, ještě budeme čekat. Mám zastavit před hotelem?"

„Ne, jeď přímo na nádraží! Musím si tam ještě vyjednat ceny za vozy. Za měsíc bychom začali shánět dobytek."

Ned pobídl spřežení a za půl hodiny vjeli do San Cristobalu. Prohrčeli hlavní ulicí a zamířili rovnou kolem ohrad k nádraží. Úředník bděl, vlastně hrál právě poker s vlakvedoucím nákladního vlaku, který tam čekal, až přejede expres. Udiveně vzhlédli, když Garton vešel.

„Snad ne cestující?" divil se přednosta.

„Neuhodl jste," smál se Garton. „Čekám tu na expres, přijede mi syn. Když jsem tu, chtěl bych si s vámi vyjednat nějaké vozy na příští měsíc."

Než svou věc projednali, přiběhl Ned, že rychlík již jede. Garton vyšel chvatně ven. Skutečně, z dáli již bylo vidět světla vlaku, a za chvíli ho bylo i slyšet. Ned nervosně přešlapoval s nohy na nohu. Jakýpak asi mladý pán bude? Zdalipak ho pozná?

Vlak se skřípotem zastavil a z předního vozu vyhodili poštu. Nikdo však nevystoupil. Ned s Gartonem na sebe pohlédli a v očích si čtli zklamání.

„Nepřijel."

„To přijede asi číslem dvě ráno," mínil Ned.

Vlak se opět dal do pohybu a na nástupišti zbyl jen přednosta, několik beden a vak s poštou.

„Myslím, že se půjdeme vyspat."

„Haló," zavolal najednou přednosta. „Pan Garton tu má poštu."

„Jděte pro to, Nede!"

Ned přijal z rukou přednostových bílou obálku, adresovanou panu Oliveru Gartonovi, majiteli ranče Dlouhé Y.

„Nějaký dopis, boss."

„Snad se Samovi něco nestalo?" Garton prudce roztrhl obálku a dal se do čtení. Dočetl, otočil se k netrpělivě přešlapujícímu Nedovi a povzdychl.

„Vylezte na kozlík, jedem!"

Ned vytáhl obočí.

„Stalo se snad něco?"

„Stalo," byla krátká odpověď. Teprve za chvíli přišlo další. „Neměli jsme ho dávat na Východ. Odcizil se nám."

„To je moje řeč," souhlasil mračně Ned.

„Nepřijede, dodělává prý poslední zkoušku. Přijede, až bude hotov. Zkrátka, nemá již náš kraj v srdci. — Zatr... studie! Byl to takový hodný chlapec."

„Zatr... Východ!" Ned si odplivl dlouhým obloukem přes hlavy koní.

„Až přijede, bude pozdě! — Zahni k hotelu."

Quarterovo zlato

Sam vyšel z hotelu, aby se poohlédl po nějakém tom výstroji a aby si koupil pořádného koně. Přímo před ním hlásal nápis na tabuli, plný pravopisných chyb, že zde „U Jacka COFEE" možno nakoupit vše od cukru a kávy do postrojů a hospodářského náčiní. Zavýskl tedy radostí, že nemusí chodit daleko, a zašel dovnitř.

Majitel byl v krámě sám. Zákazníka si napřed řádně prohlédl a teprve potom ho uvítal.

„Jste-li s tím prohlížením hotov, koupil bych si něco," ušklíbl se Sam.

Obchodník nebyl pranic přiveden do rozpaků, naopak, byl pobaven. Zatřepal vesele rukou vstříc, breptaje:

„Ti, ti, ti, cizinče! Bez urážky, ještě jsem neprodal nikomu, kdo by se mi nelíbil. Můžete se zeptat občanů tohoto města. Dávám moc dobrý pozor, kdo se nám tlačí do kraje. Nechci, aby to tu vypadalo jako dole v Dakertonu. Co jste si přál?"

„Je toho trošku víc. Potřebuji výstroj do hor."

„Za zlatem?"

„Za živobytím. Bude-li tím živobytím zlato, za zlatem."

„Máte-li bystré oči a trochu štěstí, vsaďte si, že to zlato bude. Doufám, že zůstanete u zlata, které najdete v zemi, a že nebudete pást po zlatě jiných lidí."

„Doufejte, snad se vám to vyplní."

„Nu, vypadáte poctivě. Pojďte si vybírat! Mám samé prima zboží. Všechno z Východu."

Zatím co si Sam vybíral, přemýšlel usilovně o novém plánu, který ho právě napadl. Proč ne, vtip a fantasii má, nebude to nic tak nesnadného. A proto k trapperským kalhotám přidal černé chapparajos a černou hedvábnou košili. Černý stetson doplňoval tento smuteční výstroj.

„Ještě bych chtěl pás na náboje a dvě pouzdra," dodal, když dostal vše, po čem toužil.

„Prosím. Chcete-li pořádnou zbraň, mám také. Za přesnost ručím."

„Konečně, pušku bych potřeboval."

„Jakou máte raději? Winchestrovku, spencerku?"

„Winchestrovku." Doma měli spencerku, a tak chtěl zkusit opět něco jiného. Nakoupil výstroj a nechal u kupce seznam zásob, aby mu je zabalil, že si jde ještě opatřit koně.

„Slyšel jsem, že Cal Snowden má jednoho na prodej. Když se vám bude líbit, najměte si nějakého obyčejného a jeďte se podívat na Spojenou podkovu. To je koňský ranč, tam mají výběr."

Sam poděkoval za radu a odebral se rovnou na onen ranč. Byl tam vskutku výběr. Dlouho se rozhodoval asi mezi čtyřmi koňmi, až si vzal mohutného ryzáka s ušlechtilou hlavou a chytrým pohledem.

„Dobře děláte, pane," schvaloval jeho čin pastevec, jenž s ním vybíral. „Jak povídám, tohle byl nejlepší kůň, který kdy v těchto ohradách pobíhal. A je rychlý! Počkejte, až bude s vámi na prérii!"

A opravdu, když jeli k městu, dělal kůň na volné planině pravé divy. Měl dlouhý, houpavý krok a dovedl jej podle potřeby prodloužit a zrychlit.

Sam se naklonil a poklepal ho po šíji.

„Máš se k světu... Hrome, jakpak ti budu říkat? — Ano, již to mám. Priestley, abych měl památku na kolej. Nuže, kupředu, pane Priestleyi!"

Pan Priestley šel kupředu.

Kdo viděl Sama, jak vystupuje v noci z vlaku, jistě by ho nebyl poznal, když vyjel hned po obědě, oblečen v kožený oděv zlatokopa, za sedlem maje přivázán objemný balík zásob.

Pan Priestley měl v sobě nahromaděnu spoustu energie a ostře vyrazil. Mračno prachu jim zahalilo Sandy Bend. Zamířili na severozápad, kde se zatím jen nepatrně tyčily Pen Mountains.

„Jen běžte, pane, běžte!" pobízel Sam koně. „Pamatujte, že musíte dělat čest Yale, a to je závažný fakt. Váš ctěný jmenovec by se za vás styděl, a to přece nechcete, že?"

Koník vesele zařehtal a zrychlil krok.

Až druhý den k večeru dorazili k horám. Sam se vědomě uchýlil nepatrně na sever, neboť nechtěl jet přes pastviny Dlouhého Y ani Hvězdy M. Nevěděl, kde právě otec pase, a bylo tu nebezpečí, že by ho mohl někdo známý potkat. Pastviska Hvězdy M se táhla podél značné části pohoří, a bude nutno, aby se na ně jednou dostal, chce-li zajet k Splendid Wateru. Měl však v úmyslu zajet nejdříve až k samým horám a teprve tamtudy se blížit ke Quarterovu nalezišti. Hvězda M náleží Madisovi, a ten by ho sotva poznal. Přes to však musí být opatrný.

Na noc se utábořil pod větvemi vonících sosen a ráno vyrazil na západ. Ke Splendid Wateru má ještě přes čtyřicet mil, a ne právě rovnou cestu. Na koně čeká nejnamáhavější kus cesty. Prodírali se spletí kaňonů, přejížděli hřbety, stále dávajíce úzkostlivý pozor, aby je nikdo nespatřil, až k poledni byli u větší říčky, o které Sam věděl, že protéká středem pastvisek Hvězdy M, aby se na konec spojila se Splendid Waterem, jenž míří klikatě do Dakertonu.

„Tady se napijeme a odpočineme si. Pak jen patnáct mil a jsme u toho zatr... potoka." Odsedlal koně a pustil ho na louku. „Běž a dej si do nosu! Trávu tu máš jako v koňském ráji."

Povolil sobě i koni dvě hodiny odpočinku. Pak vyrazili opět svěží dále. Těch patnáct mil urazili poměrně v krátkém čase, a bylo k páté hodině, když dospěli k Splendid Wateru. Dali se sotva znatelnou stezkou po říčce výše a za deset minut byli u místa, kde se vléval potok, o kterém mluvil Quarter.

„Tak, tady odbočíme. Hni se do toho křoví, za ním je cesta!"

Cesta tam sice nebyla, ale křoví tam bylo řidší, takže se o jakési stezce při troše obrazotvornosti dalo mluvit. Údolí se stále úžilo, až přešlo v těsný kaňon, který vypadal, jako by už končil, ale který byl dlouhý přibližně deset mil. Končil na plošině, kde převládal písek a mesquite.

Nyní bylo třeba, aby se vyšplhali nahoru na hřeben. Mr. Priestley se toho úkolu ihned podjal. Jako kočka šplhal přímo do svahu, jistě klada kopyta po nebezpečné a zrádné cestě. Sam se nahnul nad koňovu šíji, ulehčuje mu stoupání. Najednou však došli na velmi nepěkný kousek cesty, kde byl nucen slézti a sám vyhledávat nejjistější místa k přechodu. Kamení se jim sypalo pod nohama, strhujíc s sebou další ssuť a naplňujíc úbočí hřmotem a prachem.

Přelezli nebezpečné místo, kde se skála, strmící nad nimi do výše více než sto stop, blížila až na dvě stopy ke srázu, nad nímž šla stezka.

„Jen statečně, pane koni, jen kupředu! Za chvíli jsme nahoře a budeme mít pokoj."

Jako by tomu rozuměl, pan Priestley moudře zafrkal, pohodil hlavou a opřel se kopyty o ujíždějící půdu. Asi hodinu trvalo to lezení, než se konečně dostali na hřeben. Tam Sam opět nasedl. Ještě deset minut, a byli v sedle, s něhož se mělo dát znamení.

Sam sesedl, popošel se svahu do doliny, přiložil ruce k ústům a zahoukal jako tovární houkačka. Chvíli bylo ticho. Pak zdola přišla odpověď.

„Výborně, jsme na místě! Za chvíli máš pokoj. Neměj strach, však ona se tady najde nějaká ta pastva."

Zdola někdo ještě jednou zahoukal a Sam odpověděl. Netrvalo to dlouho a ozvalo se funění a za skalou se vynořila postava starého Quartera. Vyrazil ze sebe radostný křik a vrhl se na Samovu ruku.

„Sláva, starý Goliáši, pomalu jsem začal mít strach, že jste si to rozmyslil a zůstal v Sandy Bendu. To jsem rád, že jste tady. Však jste udělal dobrý krok. Jen počkejte, až uvidíte zlato!"

„Jsem rád, že jsem konečně u vás. Odvykl jsem takovému cestování. Kudy se jde do toho vašeho krásného brlohu? Tenhle kůň, a konečně já také, potřebujeme hezkou dávku občerstvení."

Quarter se zasmál a vedl Sama po svahu dolů. Obešli skálu a dali se dolů po stezce, kterou tam jistě nikdo netušil. Nebyla právě pohodlná tahle cestička. Kůň byl několikrát ve značném nebezpečí, že sklouzne, ale spojenému úsilí obou, může se říci zlatokopů, se podařilo ho vždycky odtáhnouti do bezpečí. Po několika zákrutech dospěli na plošinku, kterou jistě odnikud nebylo vidět, poněvadž se okolo zdvíhaly hladké, vysoké skály. Byla pokryta svěží, zelenou travou a svlažována pramínkem, stékajícím tenoulinkým vodopádkem z rozsedliny mezi stěnami.

V koutě plošinky byla vystavěna z balvanů nízká chatrč a u ní kamenná ohrada, v níž se pásl sehnutý starý kůň.

„Koně dejte k mému Plesnivci, ať se spolu seznámí. A pojďte se najíst. Doufám, že vám přijdou lívance a slazená káva k chuti."

„Uhodl jste!"

Starý Quarter se dal do zručného vyrábění lívanců. Sam se zatím zajímal o okolí. Ačkoli prošel plošinou sem i tam, přece mu stále nebylo jasné, kde má Quarter ten svůj důl. Skály byly hladké, nikde nebylo ani stopy po nějaké rozsedlině. Snad jej má někde doleji.

Chatrč byla zvnitřku vyložena kožemi, aby prý tam nebyla taková zima. Železná kamínka byla do červena rozpálená a zpocený Quarter naléval kávu.

„Tamhle jsou hrnečky a vedle je cukr. Přineste to ven před chatu. Mám tam kamenný stolek a večer je tam nejkrásněji."

Sam vynesl žádané věci před chatu a posadiv se na balvan, rozhlédl se kolem. Okolní skály se topily v červeni zapadajícího slunce, nikde nepípl ani ptáček, žádný vítr nehučel v rozsedlinách, naprosté ticho nehybně sedělo na krajině. S tohoto místa, a vůbec z celé planiny nebyl kloudný výhled. Dole začínal jakýsi úzký kaňon, točící se ihned někam na jih a nechávající výhled jen na svou čedičovou, křemenem porostlou černou stěnu. Nyní, v červáncích, to byl nádherný pohled, ale když tak má přijít bouřka, to to musí nepěkně zčernat. Sam znal taková místa v okolí a věděl ze zkušenosti, jak ta kamenná nádhera dovede zhrozivět, až je člověku úzko.

„Už to nesu," ozval se Quarter, přinášeje plnou mísu kouřících se lívanců. „Kdybyste se chtěl hnout

pro konvici s kávou, měl byste zrovna užitečný nápad."

Dali se do jídla a do pití.

„Jedu Dakertonem — jo, víte-li pak, co se mi stalo?"

„Povídejte!"

„Ale ten zatr... průvodčí mne nevzbudil, a já klidně San Cristobal přejel. Představte si, jak jsem klel. Příště, až zase pojedu na Východ, vezmu si s sebou pistoli, a jak se mi něco takového stane, budou svištět kulky. O celý den mne zdržel, chlap špatná!"

„Jak to, o celý den?"

„Už je to tak. Dal jsem si tam jednu na vztek, a to víte, člověk je po takové cestě unaven a touží po posilnění, tak při jedné nezůstalo, a tím se mi přihodilo, že mi vlak zase ujel. Dostal jsem se do Dakertonu a sem až včera. Pěkně to tam vypadá, jen co je pravda. Vždyť ti chlapi zločinečtí se odvažují i do města. Představte si, že se jezdí do Dakertonu opíjet! To již je přece víc než drzost!"

„A co usedlíci? Brání se?"

„Pěkně se brání! Koukají jako nemluvňata a ani nepípnou. Krev se zrovna člověku vaří, když o tom slyší."

„Pokud se pamatuji, nebývali tu zbabělí lidé."

„Eh, darmo mluvit. Ti lidé by si raději nechali ukrást nos mezi očima, než by hnuli prstem."

„Jak jsou silní ti lupiči, nevíte?"

„Ono to kolísá. Huygens má asi třicet mužů. Samí pořádní zabijáci. Manner má tlupu menší, nějakých dvacet lidí, možná i něco víc. Ale Pitt Bury, to je pravý postrach krajiny. Kolik má jeho tlupa členů, vůbec se neví. Šuška se něco o padesáti až šedesáti lidech, ale nikdo asi nic pořádně neví. Vždyť sám Pitt Bury zůstává skryt ve tmě a ani členové tlupy prý ho neznají."

„Romantické," usmál se Sam.

„Po čertech romantické! Podle mého je to sám ďábel. Nic lidského v jeho činech není. Přepadne, uloupí třebas jen maličkosti, ale přepadení jsou vždy dokonale mrtví. Z jeho tlupy se ještě nikdo nedostal do oprátky. Má své podniky vždy přesně připraveny a mistrně provedeny. Jeho pobočník, jmenuje se, myslím, Kahless, to je chlapík, s kterým bych nikdy nic nechtěl mít. Takový bazilišek s rukama jako blesk. Střelí a ani se nepodívá, jak to dopadlo, tak je si jist."

„Jaksi se to tu pořádně hýbá, co?"

„Hýbá? Podle mého je to všechno připraveno, aby do toho někdo hodil sirku a bouchne to jako skladiště dynamitu. Lidé mají již lupičů až po krk, a lupiči zase ještě nemají všechno."

„Třeba se ta sirka najde, kdož ví."

Káva a lívance došly, i sebrali nádobí, aby je u pramene umyli. Červánky byly pomalu ty tam a kraj se začal ponořovat do soumraku.

„Ještě jste mi neřekl, kde dolujete. Nevidím tu žádné stopy."

„Pro zvědavé oči jsem lovec, a ne zlatokop. Myslím, že jsem vám to již jednou říkal. Zlato tu je, ale rozhlížení vám nic nepomůže. Jen tu pánev pořádně vydrhněte. Než půjdete spát, já vám ten svůj poklad ukáži."

„Nebude vidět, smívá se."

„Nikdy jsem neříkal, že by k prohlížení mého claimu bylo potřeba sluníčka, pane! Pořádná lucerna, to je moje slunce."

„Máte tu nějakou jeskyni?"

„Uvidíte!" Zatvářil se tajemně a mlčel jako ryba. Uklidili nádobí, kouřili ještě nějakou chvíli před chatou, a když počalo být zima, zalezli dovnitř. Quarter se začal tvářit velmi důležitě, ačkoli dělal zcela obyčejný úkon, jako je rozsvěcování lampy. Jaksi měl při tom smůlu. První sirku zlomil, druhá mu zhasla a třetí konečně zapálil. Než však dal cylindr, podařilo se mu prudce kýchnout, a opět byla tma. Sam toto počínání potěšeně pozoroval od dveří a nemohl se zdržet, aby nehody neprovázel kousavými poznámkami. Nazlobený Quarter se chvíli soustředil a lampa v tu ránu hořela.

„To jezdíte každý den dolů pro nové sirky?" tázal se nevinně Sam.

Quarter ho mlčky drtil pohledem. Pak šel ke kožím, pokrývajícím stěnu, která vlastně byla stěnou skály, tyčící se nad chatou. Poodhrnul je a odhalil jakási dvířka, vyrobená z prkýnek, získaných z bedýnek od cukru.

„To je má špíž."

Dvířka otevřel a opravdu, byla to špižírna, vyplňující štěrbinu ve skále. Quarter však poličky se zásobami oddělal a za nimi se ukázala temná škvíra, v záři lampy hrozivě se šklebící.

„Račte dovnitř," zval Sama.

Tomu se však do díry nechtělo.

„Běžte první a ukazujte cestu! Polezu ihned za vámi."

Quarter se mrštně protáhl skulinou a zmizel kdesi dole. Záře lucerny však vycházela ven, a tak se ani chodba neuhýbala.

„Přikryjte za sebou zase kůže! Kdyby snad někdo tuhle chatu vyčenichal."

Sam se sotva protáhl. Působilo mu to nepříjemný pocit, být na chvíli sevřen strašnou masou černých skal, neboť si představil, co by se asi stalo, kdyby se ty stěny na chvíli pohnuly a přimáčkly ho. Hu, to by nebyla příjemná smrt! Nepatrně zpocen se protáhl dále a seznal, že se skulinka rozvírá, až přešla v prostrannější jeskyni.

Quarter dřepěl sehnut nad svítivou žilou křemene a vzrušeně ukazoval něco třpytivého. Vskutku, v běli křemene byla zrnka žlutého kovu. Zrnka ta tvořila stužku, k níž se přidávaly jiné, a všechno to probíhalo asi půl druhého metru po stěně jeskyně, a pak se to ztrácelo směrem do skály.

„Pořádná žíla. Kolik vynáší?"

„Nevím, nebudu přece tak hloupý, abych to někomu ukazoval. Ale tahle není jediná. Podívejte se semhle!"

Ukázal do druhého kouta, a hle! Žíla daleko bohatší než první. Bohatství na dlani, jen je vylámat.

„Ještě jsem tím nehnul. Chodil jsem se na to jen dívat. Teď se však do toho dáme, viďte! Nechtělo se mi s dynamitem do téhle skály. Vypadá tak řídce, že jsem se bál, aby se mi to nezřítilo všechno na hlavu."

Sam si vše znaleckým okem prohlížel. Čediče kvádry vypadaly skutečně jako na spadnutí, ale to byl jenom klam. Tyhle čedičové kvádry drží pohromadě velmi pěkně a mohou se při troše opatrnosti zcela klidně odstřelovati.

„Žádné strachy, parde, to půjde velmi snadno. Ovšem, musíme si opatřit nějaké klády. Někde bude třeba bednění."

„To tedy bude pěkná dřina, než se sem s nějakou kládou dostaneme."

„Musíme to tahat přes kopec?"

„Ne, jde sem také cesta dolem, ale na konec to budeme musit vytahovat lasem, protože posledních pár desítek metrů je to pořádná lezenice. Kůň se sem dolem nedostane."

„A co v údolí? Rostou tam nějaké stromy?"

„Rostou, ale až asi dvě míle doleji. Tady nahoře jsou jenom takové zákrsky. Na topení jsou však dobré. Jak vidíte, mám jich tady nanošeno na celý měsíc. Sem do jeskyně nemůže přijít voda, tady o ně nemusím mít starost. — Zítra se dáme do práce."

„Nevadí-li vám to, zítra ještě počkáme. Rád bych se tady trochu okoukal. Dlouho jsem v těchle horách nebyl a připadá mi to všechno takové nové, nezvyklé. Budete-li mít chuť, můžete se vypravit dolů a porazit zatím nějaký strom."

Quarter sice nebyl příliš nadšen odložením práce, na kterou se již těšil dlouhé měsíce, přece však dbal přání svého „inžinýra" a mlčky souhlasil.

Chvíli se ještě kochali pohledem na budoucí bohatství, zatím nedobytně skryté v lůně skály, až Sam prohlásil, že se mu klíží oči a že půjde spát. Quarter povzdychl lítostí, že se musí odloučiti od svého snu, a vylezli ven. Pečlivě ukryli tajný vchod, na poličky nakupili hromadu plechovek a bedniček se zásobami, přikryli vše kožemi a chystali se ke spánku.

Quarter již včera upravil Samovi pryčnu, vystlal mu ji senem, na to položil houni, a tak Samovi stačilo jen přehodit přes sebe pokrývku a usnout. To také hned udělal a starému zlatokopovi nezbylo, než následovat jeho příkladu.

Dlouho nemohl usnouti a přemýšlel, co nejdříve se svým majetkem učiní, jakým způsobem se stane slavným, mocným, váženým boháčem. Ano, pojede do Evropy, to musí být, pane, země. Každou chvíli se tam perou, skoro jako v Mexiku. Nebo může udělat cestu kolem světa. To by také šlo. Vždycky si přál vidět skutečnou, nefalšovanou džungli se slonem, nebo dokonce s tygry a lvy. Indie by také nemusila být tak špatná. Ještě jedna možnost by tu byla. Koupí si kus lesa a louky a postaví si tam malý domek, aby měl kde ztrávit stáří. Hrome, takový bílý domeček, to by bylo něco! Klid by tam měl, peněz dost, o nic by se nemusil starat, žádná dřina s potahy a mezky, to by byl život!

A s představou malého domečku uprostřed zeleného údolí usnul.

*

Slunce stálo již nad obzorem, kraj hýřil barvami, když Sam vyjel na jeden z vrcholků tohoto hřbetu. Ranní mlha pomalu ustupovala a výhled se rozšiřoval. Nyní bylo lze vidět pastviny Hvězdy M a možná, že někdy k poledni bude možno rozeznat též budovy ranče.

Sam nechtěl, aby ho někdo na tomto nápadném místě zahlédl, proto odvedl koně na skálu a sám vylezl na vrchol a tam skrčen pozoroval okolí. Nikde nebylo ani stopy po životě. Ani kouř, ani zvuk, ani pohyb. Škoda, že nemá dalekohled.

Sešel ke koni, vzal ho za uzdu a vedl ho po nerovném hřbetě dále. Měl v úmyslu sestoupit, jakmile to jen bude možné, k Splendid Wateru a oklikou se dostat opět ke Quarterovi. Pana Pristleye nechá potom někde dole na trávě, stejně ho budou potřebovat při tahání klad. Přelezli ještě pár vršků, než našli vhodnou cestu dolů. Zatáčela sice nepěkně ostře okolo vyčnívající skály, pod níž byl sráz, ale kůň byl obratný a jeho pán opatrný. Překážku přešli bez zakolísání. Římsa, po níž šli, se ztenčila, opět zúžila, a najednou vyústila na podobnou plošinku, jako byl Quarterův úkryt. Jenže tahle byla poněkud větší a nebyla tak chráněna skalami. A jako u Quartera, i tady zela nějaká díra do skály, také větší, jen ta kamenná bouda u ní chyběla.

„Že by v ní bylo také zlato? Podíváme se." Sebral chomáč suché trávy, opatrně s ním vlezl do jeskyně — vyplašil z ní několik sov a ještěrek — a škrtl sirkou. Tráva začoudila a vzplála. Zklamání! Jeskyně byla dokonale čedičová, nikde nebylo ani stopy po nějaké žíle. Duse se dýmem, vyšel znechucen ven, popadl uzdu a hledal další cestu.

Něco takového za chvíli našel a opatrně lezl dál. Sestupovali velmi prudce. Často musil pán jít napřed, obtočit laso kolem skály a koníka pomalu přitahovat. Byli již dobrých pět set stop nad plošinou a stezka končila na nepěkně vypadajícím svahu ssuti.

„Tady pozor, kamaráde, napni nohy a drž se!"

Pan Priestley zafrkal, a odvážně vkročil na nebezpečné pole. Prvních pár kroků se podařilo, ale najednou se kamení pohnulo, kopyta se zoufale opřela o ujíždějící půdu, pan Priestley uklouzl a po zadku se svezl pěkných pár metrů.

Sam, držící laso, se snažil koně postavit na nohy, ale dostal se do týchž nesnází, ne-li do horších. Kamení, které se dalo do pohybu, vzalo s sebou i okolní ssuť, hladká skála se obnažila a Sam sklouzl a řítil se daleko prudčeji než kůň. Zastavil se značně potlučen a dopadl širší částí těla na ostrý balvan, který se mu hloupě postavil v cestu. Vyjekl, ale zůstal ležet.

Koník se nahoře třásl strachy jako osika. Laso zavalené kamením značilo svízelnou cestu jeho pána, který se právě dole otřepával. Na temeni, pod pokrývkou vlasů, seděla nádherná boule, ramenem sotva hýbal, zápěstí měl do krvava odřené, koleno natlučené a příslušně i odřené, zkrátka obraz bídy a utrpení. Pomaloučku, polehoučku se šoural nahoru ke koni. Vybavil laso zpod příkrovu balvanů a namáhal se dostat pana Pristleye po svahu dolů. Kůň si však postavil hlavu a nechal se táhnout. Začali tedy turnaj v přetahování lasem. Chvíli to bylo nerozhodné, pak panu Pristleyovi povolila půda pod nohama a on vlivem této zrádné okolnosti prohrál.

Sam si oddychl a začal si otírat zpocené čelo. Hrome, kde má klobouk? Rozhlédl se a spatřil jej sedět pěkně na hladké skále, která byla sesypavším se kamením obnažena.

Jak na něj? I co, když může na skále sedět klobouk, proč by se na ní nemohl udržet on. Po břiše se pomalu soukal po hladké skále nahoru. Již drží pokrývku hlavy v hrsti, ale oči hledí vedle. Na černém podkladě svítila světlá, přes pět palců tlustá žíla žlutého kovu.

Sam chvíli nebyl schopen samostatného myšlení. Když se včera díval na žíly, které objevil Quarter, nepociťoval obzvláštního vzrušení, ale nyní to bylo jeho zlato, on je objevil, nyní dostával onu zvláštní zlatokopeckou horečku. Dostane ji prý každý a různě se projevuje. U někoho skončí šílenstvím, jiný ji překoná poměrně snadno.

Laskajícími pohyby hladil chladnou skálu, očima hltal zlatá zrnečka a lístky vykukující z křemenné žíly. Úplně zapomněl na bouli na hlavě, na pomlácené údy, na čekajícího koníka, bylo mu jedno, kolik času tady ztráví, jen ležel a díval se s blaženým výrazem majetníka.

Konečně se pohledu nabažil a opatrně slézal se skály. Ne, o tohle zlato se bát nemusí. Jen blázen by na tuhle skálu pro nic za nic lezl. Přikrývat to nebude, ani ho nenapadne. Narazil si klobouk, popadl uzdu a sváděl koně dolů. Ssuť ponenáhlu přestávala a ještě asi padesát stop a budou na dně kaňonu.

Dole nasedl a dychtivě popoháněl pana Priestleye, jen aby mohl co nejdříve oznámit novinu o svém nálezu starému Quarterovi. Můžeme říci, že na své pravé poslání v kraji v tuto chvíli ani nevzpomněl.

Pan Priestley se činil. Dno údolí bylo ku podivu

rovné, a tak v krátké poměrně době dojel k místu, kde se podle jeho předpokladu tento kaňon a kaňon, vycházející zpod Quarterovy planinky, spojují.

Jeho domněnku potvrzovaly tři čerstvě poražené smrky, dokazující, že Quarter nezaháleł. Pan Priestley dostał ostruhy a protáhl krok vzhůru novým kaňonem. Ten již nebył tak schůdný. Velké balvany jako schválně rozházené obrovitým rozsevačem bez ladu a skladu nutily koně, aby občas jízdu zpomaloval. Sam ho nechał, protože nechtěł, aby se zvíře zbytečně vyčerpávało.

V żaludku mu kručelo, ale planinka se stále ne a ne objevit. Konečně začało dno údolí ostře stoupat a brzy musił Sam slézt. Pamětliv toho, że Quarter říkał, że se tudy nahoru nedostanou, přivázał pana Priestleye k zakrslé sosně a nechał ho, aby si odpočinuł. Trochu trávy kolem rostło také, hlady tedy nezemře.

Sám se pustił po srázu vzhůru. Skutečně, cesta była i pro obratného człověka nesnadná. Nebezpečné srázy se střídały s poli ssutí a leckde měł co dělat, aby udržeł rovnováhu. Ještě że Quarter vyšlapał jakousi cestičku, nemusił se alespoň zdržovat vyhledáváním schůdných míst. Drápał se nahoru jako kočka. Za dvacet minut spatřił známou stěnu, proti níž stála Quarterova chatrč.

Najednou se zaraził. Co je to tamhle? Vypadá to jako Quarterův klobouk. Że by pod ním také našeł złato? Usmívaje se té myšlence, škrabał se ke klobouku. Sebrał jej a ztrnuł. V klobouku zely čerstvé díry po střelách. Quarter był přepaden!

Sam se stał velmi opatrným. Co možná nejtišeji, dávaje pozor, aby neshodił żádný kámen, s jednou pistolí připravenou v ruce se plížił vzhůru.

Asi deset stop pod plošinou našeł Quartera. Był mrtev. Měł prostřelené rameno a ošklivou díru v čele. Střela mu prolétła lebkou skrz naskrz a jistě ho okamžitě usmrtiła, takže se po skalách řítił již mrtvý. Że po skále padał, dokazował jeho rozedraný oděv a odřená kůže.

Sam stiskł rty. Co nyní? Pomstít Quartera? Ne, na to je času dost. Opatrně se podívá, jsou-li vrazi ještě na plošině, a potom uvidí. Přikrył Quarterovi klobouken obličej a plaził se trochu stranou. Nahoře využił úkrytu, který poskytovała vyčnívající skála. Skrčen, vyhlédł opatrně a ihned hlavu zase zatáhł.

Na planince se totiż pásli dva koně a z komínu chaty se kouřilo. Vrazi jsou tedy ještě na místě činu. Na okamžik był zaplaven vlnou hněvu a jižjiž by se był vyřítił z úkrytu, ale včas se ještě vzpamatoval. Tu přece nejde o Quartera, jakkoli to był człověk, který mu za krátkou chvíli, co ho znał, dokonale přirostł k srdci, tu šło o celé údolí. Lidé, potulující se po horách a vraždící jistě nebudou náhodní cizinci, budou to lidé, dobře obeznámení s krajem, protože cizince by ani nenapadło, aby lezł tak zbytečně po skalách, a potom také by jistě nečíhał na starého zlatokopa na samém svahu, aby ho odpravił.

Ne, to bude człověk zdejší, který buďto ví, że Quarter našeł złato, a chce si je takovýmto způsobem přivlastnit, nebo se mu náhodou hodiła chata, tak krásně před okolním světem schovaná. Počká za skalou, snad se ti chlapi hnou. Nesmí se prozradit, dokud si nebude jist, kdo to je. Naprosto nepocítił strach. Věděł, że s dvěma darebáky, ať již budou, jací chtějí, bude za chvíli hotov.

Škoda, że nemůže blíž k chatě, mohł by alespoň něco zaslechnout. Bohużel, na planince nebył ani jeden, byť i sebe menší kryt. Uložił se tedy za skalou co nejpohodlněji a vyčkával.

Dlouho se nic nehnulo. Trvało to asi půl hodiny a z chaty vyšel muż, protáhł se, strefił se tabákovou slinou do vyhřívající se ještěrky, zívł a zavołał dovnitř, że již je nějak pozdě, że je třeba nasedat. Z chaty vyšel druhý, podrobił své tělo téże proceduře, popotáhł opasek a dał se do chytání koní. Sam se skoro přilepił na skálu. Chytił svého oře v jeho blízkosti, ale na štěstí se u skály nezdržoval a koníka odvedł k chatě, neboť tam měł pohożeno sedło.

„Říkám ti, to bude starej v prima náladě, až mu tohle místo ukážeme. Vsadím se, że si z toho udělá hlavní stan. Není to tak daleko od pastvin a stanu se prašivým ovčákem, když se tu někomu podaří nás vypátrat."

„A i kdyby! Tenhle kousek bys stačił uhájit sám. Stačí namířit na cestičku a střílet. Zdola sem stejně nikdo nemůże. Čert ví, jak se sem ten starej blázen dostał. To mi řekni, co tady mohł ulovit?"

„Co já vím, ulovił tu kulku a stačila mu. Možná, że kdybys přestał filosofovat, że bychom dojeli do tábora ještě za světla."

Nasedli a vyjeli. Sam již natahoval pistoli, pak si však vše rozmyslił a zůstał nezpozorován. Počká, až kdo se vyklube z toho „starého".

Chlapíci odjeli. Sam se vyplížił z úkrytu a rozběhł se k chatě. Była prázdná, ale poskytovała stopy po řádění samozvanců. Pěkný druh lidí, když své budoucí bydliště dovedou takto zřídit, myslił si s nechutí Sam. Zatřásł se odporem a hněvem.

Chtěł odtud vynést rychle vše, co si s sebou přivezł, a z Quarterových věcí to, co se mu bude hodit. Quartera pohřbí, a budou-li lupiči po mrtvole pátrat, nechť si myslí, że se stařík vzpamatoval a odplížił do bezpečí. Když si vše s rozmyslem vybral, naložił to na Quarterova osiřelého koně a odváděł ho smutně na hřeben. Najednou se zarazil, chvíli zůstał stát, pak uvázał koně ke skále a vrátił se zpět k chatě.

Vešel, odhrnuł kůże na stěně a dał se do upravování štěrbiny. Měł v úmyslu téhle díry jednou použít a konečně také mu tu šło o złato. Podařilo se mu najít velký balvan, který se dał vsunout do skuliny a posunout dozadu do tmy, także se z venku zdálo, że tam díra končí. Ve skutečnosti se kámen dał převrhnout a mohło se klidně lézt dále. Napadne-li někoho oddělat police se zásobami, z nichż některé tam přece ještě nechał, jistě, jakmile uvidí balvan, přestane věc dále zkoumat.

Dal kůże na místo a naposledy se rozhlédł chatou. Padły mu do oka staré Quarterovy šaty a jeho slaměné sombrero.

„Jste sirotci," zamumlał a bezděčně vzal sombrero do ruky, potom osvícen nějakým nápadem ho dał pod paždí sebral i starý oblek a odcházel ke koni.

Pro jistotu vytáhł pistoli. Co kdyby se nájezdníci vrátili? Obavy se však ukázaly lichými a k hřebenu dospěli bez nehody. Sam zamířił na onu planinku, kterou našeł při ranním výzkumu. Bude to sice s počátku krušný pobyt, protože kdo ví, najde-li nablízku vodu, nehledě k tomu, że tady v horách bývá v noci nepěkná zima. Byl však rozhodnut, że jednu noc v jeskyni vydrží a zítra si tam upraví jakous takous chatu.

Byl nucen sejmout s Plesnivce náklad a donést jej tam po kouscích. Ztrávil tím víc než hodinu, a teprve když to uložił všechno pěkně na trávu, pocítił ukrutný hlad. Vrhł se na zásoby a půl hodiny to trvało, než dał čelistem pokoj.

Dojedł a počal se ohlížet po vodě. Na planince sice nebyła, ale když oblezł divoce rozeklanou skálu, zajásał, poněvadž v trhlině spadał odkudsi shora malinký vodopádek.

„Sláva, vodu mám. Teď mám po starosti."

Uložil zásoby do jeskyně, nechal Plesnivce, aby se na planince pásl, sám se vydal opět do vršku a ubíhal po hřebenu ke Quarterově plošince. Byla ještě prázdná. Usoudil, že má dost času, aby prokázal staršímu poslední službu. Lupiči sem přijdou až někdy zítra.

Quartera uložil k věčnému spánku v skalní rozsedlině. Na tělo nebožtíkovo nanosil hromadu mocných kamenů, takže by s ním nemohla hnout ani ta nejmocnější vichřice a příval. Na hrob nanosil trochu hlíny a na ni nakladl drn, aby se rov na jaře zazelenal.

Když skončil smutnou povinnost, zašel ještě jednou do chaty, aby zapátral po nějakých papírech, které snad Quarter zanechal. Najde-li nějaké jeho příbuzné, odevzdá jim důl, anebo jeho dvě třetiny. Starý zlatokop by si to byl jistě přál. Doklady však nenašel. Mimo stařičký zažloutlý obrázkový časopis nebyl v chatě nikde popsaný nebo potištěný papír.

Dovolil si i uvařit na kamnech něco na zub a hodně pozdě odpoledne opouštěl planinu. Lopotně slézal k svému koni. Našel ho spokojeně se popásajícího na kousku trávy, u něhož byl uvázán. Pan Priestley přivítal svého pána jemným zařzáním a radostným zahrabáním kopyty. Sam ihned nasedl a povolil koni uzdu. Pan Priestley byl odpočinutý a pokud cesta dovolovala, letěl jako střela.

Smutně Sam míjel poražené kmeny. Opět jeho nitrem zabouřil vztek na ty dva bídáky, a již by byl začal litovat, že Quartera na místě nepomstil, nakonec se však opět vzpamatoval a s chmurnými myšlenkami ujížděl pryč. Přejel začátek svého kaňonu. Měl v úmyslu podívat se dále do kraje. Má ještě hodinu na projížďku. Pak se musí vrátit a připravit si nocleh.

Kaňon se rozšiřoval, smrky houstly a protékající potůček sílil. Pan Priestley rozkoší zařehtal a dal se v let, že by svého pána málem zanechal napíchnutého na první větvi, kterou míjeli. Najednou se před nimi vynořila překrásná, živě zelená loučka, koupaná v záři odpoledního slunce. Sam neodolal, sesedl a líně se položil do hebké trávy.

Co to? Jako by se blížil kůň. Sam vyskočil, popadl uzdu a rozběhl se k několika smrčkům, za jejichž hustými větvemi doufal najít úkryt.

Dupot kopyt se stal zřetelnějším a za okamžik se mezi stromy zjevil kůň. Na něm seděl zjev, který Sama dokonale vyšinul z rovnováhy. Nádherná, pokud bylo možno seznat, skvěle urostlá blondýnka s rozkošným úsměvem mládí popleskávala koně po šíji, pobroukávajíc mu jakousi píseň. Sesedla a položila se jako prve Sam do trávy.

Sam zůstal chvíli v úkrytu, pak si však řekl, že se mu snad nic nestane, když si s dívkou popovídá, a vyvedl koně na palouk. Dívka, zaslechnuvši kroky, vyskočila polekána a rukou zajela k pasu, kde se v ozdobném pouzdře houpala směšně malá pistolka. Sam se vesele rozesmál a dal ruce nahoru.

„Raději je podržím nahoře, abyste mě snad nezastřelila."

Pohlížela na něho stále ostražitě a nepřátelsky. Dal ruce dolů a pokynul na trávník.

„Neposadíte se? Ta tráva tolik vábí."

Neposadila se.

„Kdo jste?" Její hlas zněl velmi chladně.

„Záleží-li vám na tom, jsem cizinec. Jmenuji se Martin Rooney a hledám tady zlato." Vzpomněl si na jméno, které napsal v Sandy Bendu do seznamu hostí a v duchu se pochechtával, když je vyslovoval.

„Cizinci tu nejsou příliš vítáni, pane."

„I takoví neškodní, jako jsem já?" Založil klidně ruce za zády a pobaven na ni pohlížel.

„Je těžko říci, jste-li neškodný. V kraji je cizinců tolik, že se člověk před nimi musí mít stále na pozoru. Odkud jste sem přišel?"

Vyslýchala ho jako školáka. Energické děvče!

„Odkud? To víte, já chodím tak po těch horách, chvilku sem, chvilku tam. Teď právě jsem přišel ze severu. A řeknu vám, mám nějaké tušení, že tady v těch kopcích zlato je."

„Nu, pane, nic mi po tom není, ale pro takového mladého člověka by se jistě našla spousta pořádných zaměstnání. Hledat zlato není povolání pro vás, věřte mi!"

Sam byl pobaven. To je nějaká opravdová holčička. S jak vážným pohledem mu to vykládá!

„Je mi líto, že se vám mé povolání jaksi nelíbí, ale nedá se prozatím nic dělat. Dokud neprozkoumám tyhle kopce, nebude se mnou řeč."

„A pak budete mít zas kopce jiné a nikdy nebudete v životě ničím pořádným. Tohle není zaměstnání pro pravého muže, pane!"

„Hory jsou však tak krásné!"

Zrak jí zazářil. „To jsou. V tom vám dám za pravdu. Hory jsou báječné a nejsem jim nikdy dost vděčna za to, že se sem do jejich klínu mohu kdykoliv uchýlit, když se život na pastvinách stává nesnesitelným."

„Což se takové krásné dámě může někdy život stát nesnesitelným? Tomu nechci věřit."

„Milý pane, nejsem zvyklá, aby mi neznámí lidé činili takové poklony. Je vidět, že jste tu buď cizincem, nebo patříte také mezi ty lotry, o nichž raději nemluvit. Jinak byste chápal, že můžete být třebas královnou krásy, a přece budete někdy víc než nespokojen."

„Dejme tomu, že mi řeknete, co vás trápí."

„Nevím, pochopil-li byste to."

„Někdy bývám ku podivu chápavé děcko."

Již otvírala ústa, aby se mu se svým bolem svěřila, ale najednou jí něco opatrného v podvědomí řeklo: „Pozor!"

„Raději budu mlčet. Kdo ví, kdo jste!"

Vzal ji za ruku. Snad byla tak překvapena, že mu ji ponechala.

„Podívejte se na mne," vyzval ji. „Vypadám jako darebák?"

„Nevypadáte," připustila. „Otec však říká, abych nikomu nevěřila."

„Mohu vás ujistit, že největší darebáctví, co jsem kdy provedl, bylo to, že jsem mamince ukradl jednou láhev zavařeniny a snědl ji najednou. Otec pak musil jet pro doktora. To je můj nejhorší přečin."

Usmála se. Ó, jak se rozkošně umí smát! Sam si přisahal, že ji k tomu musí přinutit ještě jednou.

„Kam jste měla namířeno, smím-li se ptát?"

„Jen tak do hor. Jela jsem se osvěžit. Nyní však musím již domů. Měli by o mne strach."

„Doprovodím vás."

„Děkuji, stačím si sama. Nemusilo by se vám to rytířství vyplatit. Otec nemá zlatokopy rád."

„Proč? Pokud vím, nic jsem tu nikomu neudělal a doufám, že ani neudělám. Nechápu, co by pan otec viděl zlého v pouhém doprovodu?"

„Vyhnal by vás z kraje. Říká, že prospektoři sem ukázali cestu té sebrance, co ovládá kraj. A potom, nikdo vás nezná, třeba jste sám Pitt Buy."

„Vždyť vám říkám..."

„Namluvit mi můžete leccos."

Vzala koníka za uzdu a chystala se nasednout. Sam jí hbitě pomohl do sedla a rychle sám nasedl také.

Zamračila se a ihned odvrátila hlavu, aby nezahlédl její spokojený výraz, který se jí do tváře vloudil.

Sam, nezastrašen, hotovil se, že se stane dvorným průvodcem, ale ona ho energicky zastavila. Najednou, kde se vzala, tu se vzala, její směšně malá pistolka jí jako by skočila do dlaně a mířila přesně na Samův žaludek. Sam pustil otěže a sáhl do vzduchu.

„Řekla jsem vám, že mě nemůžete doprovázet, a myslila jsem to zcela vážně. Obraťte koně a jeďte do hor!"

„Jak jste krutá, slečno! Chtěl jsem co nejdéle prodloužit svůj pobyt s vámi a vy mě takovým způsobem odháníte!"

„Nejste-li vy dost rozumný, musím být já. Nechci, abyste snad přišel o svůj mladý život. Nuže, sbohem!"

„Řekněte na shledanou, prosím vás o to!"

„Ó ne, sbohem!"

„Budu tu na vás čekat každý den!"

„Můžete, ale nedočkáte se!"

Trhla otěžemi a odcválala. Sam za ní dlouho pohlížel v obdivu.

„Sázím se, že je to Pat Madisová. Kdo jiný by to také mohl být? Charlie Bothweller od Tří sosen dceru nemá a jiný usedlík snad v okolí není. Určitě to bude Pat Madisová. Pamatuji ji jako malou holčičku, která si se mnou nikdy nechtěla hrát a své hračky mi tvrdohlavě trhala z rukou. Ale jak vyspěla! A jaká se z ní udělala krasavice!" Sam cítil, že nyní bude na Hvězdě M častějším hostem, než tomu bylo za starých časů.

Podíval se na slunce. Bylo již skoro za obzorem, který tu byl úzký a vysoký. Bylo by na čase, aby se odebral na svou plošinku. Nějak se mu nechtělo. Pranic ho nelákala vyhlídka na tvrdé lůžko v chladivém stínu horských velikánů. Takhle tady na loučce spát, to by bylo něco.

Náhle se rozhodl. Podívá se do kraje. Zajede si na některý z rančů, třeba k Třem sosnám a potají bude pátrat. Pobídl koně tady v stopách dívky a volně odjížděl.

Velký skalní orel kroužil vysoko nad ním. Sam k němu zasněně vzhlížel. Ano, tebe potřebuje tenhle kraj. Velikého orla s mocnými perutěmi a s pořádným zobanem.

Ranč U tří sosen

U tří sosen byl ranč v rozloze asi dvaceti čtverečních mil, dotýkající se na jihozápadě farem, rozložených kolem Dakertonu, na východě sousedící se Spáleným rančem a s Dlouhým Y, na jihu s D v kruhu a na severu a zčásti i na západě s Hvězdou M. Asi patnáct kilometrů byly západní hranice společné s Barem W. Severozápadní cíp pozemků, v němž stála budova ranče, byl bohatě zásobován vodou, tekoucí z hor. Ranč sám byl postaven u potoka, který stékal z hor více na severovýchod a protékal valnou částí pastvisk Hvězdy M. Asi míli pod rančem se potok spojoval se Splendid Waterem, přitékajícím ze severu.

Budovy stály uprostřed malého hájku, poskytujícího v letním žáru příjemný stín. Ohrady se otřásaly dupotem uvězněného dobytka. Čeledník se rýsoval jako temný stín na tmavém pozadí. Z jednoho okna obytné budovy probleskovalo noční tmou žluté světlo lampy.

„Nesmysl, Cale, přece se jich nelekneme! Taková cháska se tu přec nesmí roztahovat. A hlavní věc je, že se s tím nesmíme moc dlouho rozhoupávat, stačilo by, kdyby věděli, že se umíme rázně a jako jeden muž proti nim postavit. To je to. Podle mého záleží na vystoupení."

Cal Willan, majitel Baru W, zamyšleně zadýmal ze své dýmky. Byl to starší muž, trochu obtloustlý, se shrbenou šíjí a se zamyšleným okem. Naproti tomu jeho protějšek, Charlie Bothweller, byl mladší člověk, hubený, nepatrného vzrůstu, s velkou pleší, lesknoucí se vždy potem. Měl malá, černá očka, neklidně pozorující okolí a svědčící o čilosti mysli jejich majitele.

Chvíli bylo ticho. Cal Willan mohutně dýmal, jako by si hrál na tovární komín. Charlie Bothweller si položil nohy na stůl a ukousl si notný žvanec tabáku.

„Nebylo by lépe počkat, až jaká se vyvine situace?" přerušil po chvíli ticho Willan.

„Nesmysl, to by byl ohromný omyl a zle by se nám to mohlo vymstít!" vybuchl Bothweller. Zapomněl, že má ústa plná tabáku a potřísnil si vestu. Proklel svou vlastní neopatrnost, vyplil hnědou slinu někam oknem do tmy a vzrušeně se naklonil ke klidnému společníku.

„Hned se musí, slyšíte, hned se musí do toho uhodit! Sice jim naroste hřebínek!"

V celém kraji se vědělo, že Cal Willan není bojovník. Byl to typ takového člověka, který si hodně dá líbit a pro vlastní klid a pokoj obětuje leckdy vše, co má, i své okolí a přátele. Charlie to věděl, a proto si ho dnes, kdy se již blížila schůze dobytkářů, pozval k sobě, aby ho, jak sám říkal, zpracoval. Již však do něho mluvil celou hodinu, a přece ještě neviděl ani jedinou známku úspěchu.

„Rád bych věděl, co hodláte podniknout, usnesou-li se ostatní dobytkáři na společném ozbrojeném postupu?"

„Co udělám?" Cal Willan vyňal na okamžik troubel z úst. „Udělám to, co oni, to je přirozené. Bude-li to ovšem postup rozumný."

„A co míníte rozumným postupem?"

„Jen ne příliš mnoho střílení. To není nikdy dobré. Konečně, proč bych si já nějak namáčel prsty? Pro koho? Nemám ještě takové ztráty, aby mne z toho bolela hlava. Co je mi po tom, že si Madis s těmi lotry neví rady? Neměl si s nimi nic začínat, teď to má."

Bothweller jen taktak, že nevybuchl.

„Můj Bože, Cale, hodinu tu do vás mluvím, že na ty lotry musíme všichni společně, a vy mi nakonec řeknete, že vám do toho nic není, jestliže se vrhli na vašeho souseda a obírají ho o vše, co tak těžce nashromáždil."

„A co jeho otec? Když byl spor o ten severovýchodní cíp našich pozemků, okradl mého otce o čtyři sta hektarů půdy. To bylo poctivé jednání, he?"

„Příliš ohříváte staré věci, Cale, a zapomínáte, že po Madisovi může dojít na vás."

Opět se rozhostilo ticho.

Najednou Charlie prudce vzhlédl. Zdálo se mu, jako by zaslechl za okny šramot. Rychle přistoupil s prsty na pažbě k oknu a vyklonil se ven. Pokud jeho oči mohly proniknout tmu, nenalezly nic podezřelého.

„K čertu," vrátil se k své židli. „Z vašeho strašpytelství se sám stávám nervosním. — A nyní k věci, Cale! Chci, abyste se na schůzi postavil za návrhy dobytkářů."

„Tedy Madise a Gartona, chcete říci."

„Ano, Madise a Gartona, to jsou jediní muži, kteří se nebojí zvednout hlavu nahoru a podívat se nebezpečí do tváře. Vy jim budete mocnou podporou. Máte po Gartonovi největší ranč a vaše slovo má nemalou váhu. Nuže, půjdete s námi?"

„Jaké budou ty jejich návrhy?"

Bothweller v duchu zaúpěl a myslil si cosi o jistém mezku. Pak se však přemohl a začal vše znovu, po lopatě vykládat. Cal Willan naslouchal, bedlivě pozoruje oblaka kouře ze své dýmky.

„Nuže?"

„Hm," odpověděl. Cal nebyl v myšlení příliš rychlý.

„Cale, prosím vás, nebuďte přec takový straš-pytel, vždyť ta zlodějská banda není ani zdaleka tak ostrá, jak ji lidé dělají. Budeme s ní hotovi, než si uvědomí, že něco začalo. Vždyť to jsou zbabělí koy."

Nedomluvil, neboť z otevřeného okna vyšlehl záblesk a hromová rána přehlušila zazpívání střely, která se zaryla do stěny asi stopu nad Bothwellerovou hlavou. Charlie vytrhl pistoli a poslal všech šest ran oknem do tmy, pak se vrhl na lampu a zhasil ji.

Ticho se rozhostilo po místnosti. Charlie se za chvíli odvážil nepatrně se pohnout. Nic se nestalo, a tak popošel až k oknu a natáhl krk, aby viděl ven. Pokud se dala tma venku prohlédnout, nebylo tam nic, co by člověku dalo výstrahu. Žádný podezřelý stín, žádný pohyb.

„Ouch!" ozvalo se pojednou za ním. Prudce se otočil, sehnul se a nahmatal nejprve převrácenou židli a pod ní Willanovu hlavu.

„Buďte zticha a nehýbejte se, vy starý bláznel Poskytujete tak terč."

Vzdychání ustalo, ne však nadlouho.

„Rozsviťte, Charlie, mám asi vyražené oko."

„Nač bych svítil, máte-li je vyražené? Stejně byste nic neviděl. Buďte na chvíli ztichа, já vylezu ven a podívám se trochu po okolí."

„Nechoďte pryč! Nebudu tu sám. Ztratil jsem dýmku."

„Sáhněte si na žaludek, třeba jste ji spolkl," radil posměšně Charlie a tiše otevřel dveře do vedlejší místnosti, odkud chtěl vylézt oknem ven. Usoudil, že to bude lepší, než vyjít dveřmi, kde by mohl zákeřník číhat.

Okno bylo na štěstí rovněž otevřené, a tak byl v okamžiku venku. Měkce dopadl do záhonku se zeleninou, ženuaje přírodě, že rostlinám ještě nedala vyrůst, a jako stín zmizel ve tmě.

Willan s bolestnými vzdechy odhodil židli, která se mu usadila přímo na nose, začal lézt po zemi a hledat svou nezbytnou dýmku. Běda! Našel sice troubel, ale přelomenou! S pocitem beznadějnosti se posadil na zem a něžně přikládal oba kousky k sobě, zkoušeje, zda by se to dalo nějak spravit. Na střílení, které tu pohromu zavinilo, v tu chvíli přestal myslit.

„Haló, Cale!"

Willan povzdechl, dal kousky troubele za košili a [illegible] k oknu.

„Pojďte sem!" Hlas Bothwellerův zněl vzrušeně.

Cal si v tu chvíli opět uvědomil nebezpečnou přítomnost a poděšen odstoupil od okna.

„Co tam máte?"

„Pojďte sem!"

Opatrně se tedy vyplížil ven.

„Kde jste?"

„Tady." Charlie klečel pod oknem vedle něčeho, co na první pohled vypadalo jako hromádka mrvy na zahradu, co však bylo ve skutečnosti mrtvým lidským tělem.

„Kdo je to?" vyrazil ze sebe Willan.

„Nevím. Bude nejlépe, vezmeme-li ho dovnitř."

„Je mrtev?"

„Dokonale. Mířil jsem přesně. Vezměte ho za nohy a odneseme ho."

Vnesli mrtvolu do kuchyně a položili ji na lavici. Charlie rozžehl lampu. Posvítili zákeřníkovi do obličeje. Byla to zcela neznámá tvář, hrubého až sprostého výrazu.

Trhla otěžemi, odcválala a Sam za ní dlouho pohlížel

„Znáte ho?"

„Neznám. A co je tohle?" Cal ukázal na čelo mrtvého, kde byla kůže čerstvě rozříznuta křížovým řezem.

„Snad se sekl o ostruhu."

„Nesmysl. O ostruhu se nikdo takhle říznout nemůže. To je nožem a vypadá to, jako by mu někdo udělal znamení. Zhasněte raději! Mně se to nelíbí."

„Kdy se mu to mohlo stát?"

„Je to čerstvé."

Charlie rozevřel mrtvému vestu a pátral po střelné ráně. Náhle zaklel. Obrátil mrtvolu a s úžasem syknuv, přiskočil k lampě a zhasl ji.

„Co je?" odvážil se šeptem Willan. „Slyšel jste něco?"

„Ne, ale je jisto, že jsem tohohle chlapíka nestřelil já."

„Jakže?"

„Střelil ho někdo zezadu, a to hodně zblízka, poněvadž mu prach ožehl vestu. Cale, tady se něco děje, a my nevíme, co. To znamení na čele také není jen tak pro legraci."

Cal Willan nervosně zakašlal. Nebylo mu právě nejvolněji. Charlie však zachoval chladnou krev.

„Vy tu zůstanete, Cale, a já se podívám po okolí. Je možné, že se ten chlapík tady někde ještě potlouká. Nesviťte a můžete dělat rámus, jako bychom tady byli oba. Kdybych vystřelil, přijďte mi na pomoc." Uchopil pevně pistole a zmizel do tmy.

Willanovi vyskočil pot na čele. Již dávno se mu to přestalo líbit. Proč jen přijal Bothwellerovo pozvání a jel sem, když věděl, co na něm bude Charlie chtít. Takto si na sebe možná poštval bandu a bude za to pykat. Kdo ví, co se ještě bude dít. Nač má tenhle chlap kříž na čele, a kdo na něho vůbec střelil? Příliš mnoho záhad pro Cala Willana.

Trvalo to víc než čtvrt hodiny, než dal Bothweller o sobě vědět. Zavolal Willana opět ven a ukazoval mu ve světle zápalky stopy bot, které vedly do malého háječku za stodolami. Rozdupaná půda svědčila o tom, že tam byl přivázán nepokojný kůň.

„Ujel. Ale kdo to mohl být?"

„Snad nějaký váš přítel."

„Hlouposti, ten by přece tak tajemně nezmizel. To musím vyšetřit. Vraťme se a podívejme se na toho mrtvého."

Vrátili se, opět rozsvítili a dali se do prohlížení muže i jeho svršků. Našli dva nože, dvě pistole v pouzdrech, jednu pod paždím, pár dolarů a kuřivo. Jinak nic, čím by se mužova totožnost prokázala.

„Bude to někdo z těch darebáků, co tady loupí. Krk na to vsadím," mínil Bothweller.

„Dejme tomu. Ale kdo byl potom ten druhý?"

„Třeba někdo z jiné tlupy. Může být, že tenhle je od Mannera a ten druhý byl třeba od Pitta Buye. Lupičské bandy prý mají takováhle znamení."

„Potom je zase podivné, proč vám tamten zachránil život. Že by byli lupiči tak útlocitní?"

„Máte pravdu, je to více než podivné. Vypátrám to. O jedno vás jen prosím, nikomu o této příhodě ani slova! Bude lépe, když se o tom nikdo v kraji nedoví."

„Jak chcete. Já si však dám pozor, abych podnikal něco proti lupičům. Mají příliš dlouhé prsty, aby mi to bylo milé."

„Jakže?" protáhl Charlie. „Celé moje vysvětlování bylo tedy zbytečné?" Znechucen ukousl si žvanec tabáku.

Willan chvíli pohlížel na strop, než odpověděl:

„Vy jen vysvětlujete, kdežto oni jednají. A jak jednají!"

Pinky filosof

Jen sedlo chci mít pod sebou
a kolem širou pláň,
do dálek hnát se dnem i tmou
přes potok, rokli, stráň.
Hích, híchh,
híchh, híchh.

Malý, kostnatý koník klopýtl a překazil jezdci operní zakončení sloky a připomněl mu, aby se dal do kárání koníků, kteří nedávají pozor na cestu.

„Pán Bůh ti dal čtyři nohy, a ještě ti to nestačí. Vidím, že ti budu musit do kroku zahrát."

A jezdec přehodil s ramena kytaru a sáhl do strun. Nachýlil hlavu na stranu a přivřel oči. Dlouhé, černé vlasy mu spadly až na rameno. Prohrábl struny, kůň bodil hlavou, zafrkal a přidal do kroku.

Hluboké údolí, zarostlé vysokými jedlemi, klikatilo se mezi horskými velikány, protkáno jsouc stuhou pěnící se vody veselého, mnohdy dravého potoka. Nad jedlemi se tu i onde tyčily rozeklané skály, hned nepřívětivě černé, hned s trochou krvelové barvy.

Jakýsi pohyb přinutil osamělého muže bystře pohlédnout na cestu před sebou. Byl to však jen stepní králík, o překot pelášící do skrytu. Jezdec se zasmál, hrábl pravicí do hustého, černého plnovousu, úplně zakrývajícího rysy jeho obličeje, a našpulil rty k jakémusi popěvku.

„Ruce vzhůru!" zaznělo pojednou z křoví zelenajícího se pod skupinou jedlí, vypínajících se na skalním výstupku přímo před jezdcem.

Zastavil se a poslušně zdvihl ruce k obloze. Chvíli se nic nehnulo, pak zašelestilo křoví a z něho vylezl pomenší křivonohý člověk, vyznačující se již na první pohled zarážejícím surovým vzezřením.

„Kampak, vousáči, kampak?" ptal se, míře při tom puškou jezdci na opasek. Přistoupil blíže.

„Slezte s toho strašidla a nepokoušejte se o žádnou neprozřetelnost. Hlídám vás."

Muž slezl s koně a klidně se dal prohledat. Křivonohý však u něho nenašel kromě nože žádnou zbraň.

„Kde máte bouchačky, he?"

„Nepotřebuji jich. Nikdy jsem na nic nevystřelil."

„Myslíte, že vám uvěřím, co? Kde máte bouchačky, rychle!"

„Nevěřící Tomáši, postavo biblická, nenajdete u mne ani jedinou zbraň, protože jsem mírumilovný, pokojný občan, který děkuje Bohu za to, že může vláčet své tělo po jeho světě. Nedělám si nepřátel, nemusím se tedy proti nim bránit."

Křivonohý se zasmál.

„A co když vás přece někdo přepadne. Jako na příklad já. Co potom?"

„Nebráním se."

„To jste tedy pořádný zbabělec."

„Dobře volené slovo je také zbraň."

„Slovo? Poslouchejte, muži, nemáte vy to v hlavě tak trochu zpřeházeno? Nejste-li tak trochu ťuknutý?"

„Na počátku světa bylo slovo, a ne pistole. Kdo slovem vládne, vším vládne. Slovem vyjadřujeme myšlenku, a jen myšlenka je věčná, ne čin."

Křivonohý byl poněkud udiven. Slova zarostlého cizince zaváněla filosofií, a nic nebylo křivonohému nesrozumitelnější, než filosofie. Jeho myšlení, bylo-li vůbec kdy k potřebě, týkalo se jen všedních věcí, a to ještě věcí nadmíru jednoduchých.

„Vezmi uzdu do ruky a pojď za mnou! Ne, kdo by ti věřil, přede mnou půjdeš! A nemysli si, že mi můžeš utéci. Mám s sebou celou hromadu pěkných kuliček. Jsou z olova a dobře se zavrtávají do hlavy."

Vousáč se nechal hnát se svým koníkem dále do údolí. Pronikli křovím až ke skalám a podél nich došli až k úzkému kaňonu, který se zařezával do masivní stěny. Vchod do kaňonu byl chráněn několika vysokými, hustými smrky a bujně rozrostlým porostem, zakrývajícím jakékoli stopy koní i lidí.

„Počkej, půjdu napřed, abys nedostal olovo do vousů!"

Křivonohý popošel blíže a zavolal. Odpověď přišla v zápětí a z kaňonu vyšel jiný muž, drže opatrně ruku na pistolích.

„Co je?"

„Ulovil jsem tohohle chlapíka. Co mu říkáš?"

„Hm. Tou vlnou na bradě se přikrývá na noc, aby mu nebyla zima, ne?"

„To nevím, ještě jsem se ho neptal. Pravda, nač máte ty vousy? Rádi bychom to věděli."

„Pán Bůh mi dal vousy, jsem mu tedy za to vděčen a nestříhám si je. Jen zástěrkáři a šviháci si je stříhají."

„Pak jsi tedy zástěrkář, Bille," zašklebil se křivonohý. „Máš bradu bez vousů."

„Ustřelím ti nos, cizinče," zavrčel Bill. „A kdoví, jestli ho tobě také neustřelím, Shorty. Tvoje řeči se mi naprosto nechtějí líbit."

„Jen se nezlob!" chlácholil ho Shorty. „My víme, žes pořádný muž a že si ta tvá Mexikánka na tebe nemůže stěžovat. Nepiješ, nekouříš, nechodíš za děvčaty... Já jsem už ztícha, opravdu!"

Bill totiž vytrhl obě pistole a chystal se k jakémusi násilí.

„Řekneš ještě slovo a nemáš nos."

„Nechám toho. Můj nos je strašně důležitá věc. Nechci o něj přijít. Už budu hodný. Hej, vousáči, hni se dovnitř!"

Zarostlý cizinec byl zahnán do skal. Kaňon, vlastně skalní rozsedlina, byl dlouhý jen asi tři sta metrů a nerozšiřoval se ani o stopu. Obešli asi dvacet koní uvázaných ke kůlům. Na konci byla mezi skály postavena střecha a vznikla tím dlouhá, úzká chata, jistě místnost velmi nevlídná, protože do ní nemohlo světlo.

Do ní byl cizinec strčen. Dlouhá místnost, plná

výparů, kouře a zatuchlého vzduchu, byla osvětlována čtyřmi čadivými petrolejovými lampami. Kdysi snad svítily dost slušně, ale nyní, když se jistě dobré tři měsíce, a to je nízký odhad, nikdo nepostaral o začazené cylindry, byly jaksi zbytečné. Takto byly zcela rovnocenné škvírám ve střeše, kudy probleskovalo bledé denní světlo.

Po obou stranách se táhly podél skal kavalce a na nich leželi, tu ve spánku, tam zabývajíce se hrou v karty, zarostlí muži, zahalujíce tváře do závojů kouře.

Shorty strkal zajatce dál, až k úzkým dveřím na konci dlouhé chatrče. Mezi individuy, hovícími si na pryčnách, vzbudil svým příchodem rozruch.

„Koho nám to vedeš, Shorty?"

„To byste rádi věděli, vy zvědavci, co?"

„Neřečni, sundej klobouk a vyplivni to!"

„Je to Pitt Buy," šeptem pronesl Shorty a vrazil zajatce do dveří.

„Pitt Buy?" Nyní se probudili všichni.

„Je to pravda, Bille?"

„Copak já vím? Já ho nechytil."

Cizinec vklopýtal do malé jeskyně, dosti přepychově zařízené. Bylať tam nashromážděna všechna cenná kořist, kterou lupiči nemohli ihned zužitkovat. I několik houpacích židlí tam čekalo na zhýčkaná těla, která asi někde v kraji byla nucena vzít zavděk obyčejnou lavicí. Na stěně viselo asi deset ručnic a pod nimi byly srovnány bedny s náboji.

Uprostřed jeskyně stál stůl a za ním seděl vysoký muž, hrabající se právě v jakýchsi papírech. Z polodopité sklenice čisté whisky se dalo soudit, odkud pochází mužova ruměná tvář a lesk očí.

„Co je?"

„Náčelníku, vedu vám tohohle chlapa. Zakopl jsem o něho na cestě, a protože mluví nějak divně, přivedl jsem ho sem. Vypadá jako zvěd."

„Hm," prohodil oslovený muž a zadíval se pátravě na cizince. Ten mu klidně pohlížel do očí.

„Neměl zbraně," dodal ještě Shorty, neboť mu to nešlo z hlavy.

„Kdo jste?"

„Jsem poutník."

„Nedělejte si ze mne blázny a odpovídejte! Nemám chuti se s vámi dlouho bavit. Kdo jste a jak se jmenujete?"

„Říkají mi Pinky a jsem poutník."

„Posloucheite, víte, s kým mluvíte?"

„Nemám zdání."

„Jsem Huygens."

Na cizince však toto jméno nijak nezapůsobilo. Založil ruce na prsou a pohlížel dále na proslulého náčelníka psanců s naprostým klidem.

„Slyšel jste již o mně, že?"

„Jednou o vás kdosi vyprávěl."

„Víte tedy, že nemám dobrou pověst. Že se mnou není radno šprýmovat. Vyklopte tedy rychle svou povídku!"

„Jste hrd na svou pistoli, ale ta se jednou také odmlčí."

„Vyhrožujete mi snad?" Huygensova tvář zbrunátněla.

„Až jednou zemřete, co po vás zůstane?"

„Hrome, chlape, vy mi tu chcete kázat?"

„Bude to jen několik křížů na hrobech, a ty ještě nebudou na památku na vás, ale na památku na vaše oběti."

Huygens se tázavě podíval na Shortyho. Ten jen pokrčil rameny a ukázal si prstem na čelo.

„Zdá se, že máte plno zbytečných řečí. Kdo jste a co tu chcete?"

„Jsem poutník. Chodím od ranče k ranči, hraji a zpívám a potěšuji dobré lidi vlídným slovem."

„Tedy kazatel?"

„Ne, přítel dobrých lidí. Jste-li dobrý, zahraji vám, chcete?"

Huygens kývl na souhlas a zvrátil se pohodlně do jedné z houpacích židlí. Shorty se uvelebil u dveří rovnou na zemi. Zarostlý Pinky sňal s ramena kytaru, usadil se na roh stolu a začal. Měl příjemný, měkký hlas a kytarou vládl opravdu znamenitě.

Huygens na něho pohlédl s úžasem.

„Hraješ pěkně."

Pinky se usmál a hrál dále. Přešel z táhlé melodie ve švižnou, poté opět zapěl nějakou ohnivou španělskou milostnou píseň, pak si vybral něco pobožného, a posluchači otvírali úžasem ústa. Lupiči, kteří se povalovali v chatrči, povstali s lůžek a přišourali se ke dveřím, kde s uchem na dřevě zbožně poslouchali. Víc než čtvrt hodiny Pinky slavil úspěch a nikdo ho nepřerušil.

Dozpíval a vrátil nástroj opět na rameno.

„Půjdu," prohlásil a hnul se ke dveřím.

„Stůjte, kam jdete?"

„Mířím do Dakertonu a chci tam ještě dnes dojet."

Huygens se zlomyslně ušklíbl.

„Nevím, zda tam dojedeš. Shorty, počkej s ním před chatou a pošli mi sem Denforda."

Denford byl Huygensův pobočník. Opustil s nevrlým zaklením své pohodlné lůžko, připjal si opasek a odkolébal se k náčelníkovi.

„Chtěl jste něco?"

„Chtěl. Řekněte hochům, aby se připravili. Za deset minut vyrazíme. Rozdělil jste již úlohy?"

„Ano. Mají jet všichni hoši?"

„Zůstane tu Shorty. Ostatní pojedou všichni. Očekávám odpor."

„A co ten vousatý zpěvák? Toho pustíte?"

„Myslíte, že jsem blázen, či co? Pustit ho nemůžeme, třebaže je naprosto neškodný. Mohl by někde vyžvanit něco o naší skrýši. Shorty se o něho musí postarat."

„Mají si hoši vzít s sebou něco k jídlu?"

„Ne, ať se pořádně najedí doma. Můžete jít."

Za deset minut byla celá tlupa na koních. Poslední naskakoval Huygens, dopíjeje ještě po cestě láhev žitné. Nasedl a zavolal Shortyho.

„Poroučíte, náčelníku?"

„Postaráš se o to, aby ten bláznivý Pinky nemohl již nikdy promluvit. Nejlépe bude, když to provedeš, jako by to byla nešťastná náhoda."

„Ano, šéfe!"

„Dobře. Jedeme, hoši!"

Vyrazili krokem, ale jakmile se octli na stezce v údolí, pobídli koně a brzy zmizeli s dohledu.

Shorty zašel do chatrče a sňal se stěny svinuté laso. Pak vyzval pokynem v koutě sedícího Pinkyho, aby ho následoval.

„Sedni si na koně, pojedeme se na něco podívat."

„Na co?"

„To ti řeknu později, dej se překvapit." A Shorty se zasmál.

Pinky poslušně vylezl do sedla, posunul promaštěný klobouk do čela a čekal, až se Shorty vypraví. Ten měl jakési potíže se sedlovým popruhem. Konečně za procítěného proklínání si popruh dal říci a Shorty nasedl.

„Jeď přede mnou, budu ti udávat cestu."

Vyjeli opačným směrem než tlupa. Vzali to údolím nahoru a jeli tak asi půl hodiny. Pak Shorty odbočil jedním kaňonem do prava. Kaňon stále stoupal, až

najednou ústil na písčitou planinku, která končila nad srázem asi tři sta stop hlubokým. Pod srázem byla kamenitá ssuť a za ní již začínaly pozemky Dlouhého Y.

„Jsme na místě," prohlásil Shorty.

„Nic tu nevidím."

„Tady také nic neuvidíš, ale dole."

„Jak to?"

„Zajeď s koněm dál k srázu!"

„Proč?"

„Zajeď tam, povídám!" V jeho ruce se objevila pistole.

„Chcete někoho zastřelit?" tázal se Pinky, ohlížeje se na všechny strany.

„Zastřelím tebe, nepojedeš-li blíže ke srázu."

Pinky chvíli zaváhal, ale namířená pistole ho pobídla. Popohnal svého šedého kostnatého koníka ke kraji nebezpečného srázu. Shorty se k němu s pošklebkem blížil.

„Víš, skoro je mi tě líto, zpívals moc hezky, ale..." Napřahoval ruku, aby koníka pleskl do zadku.

„Stůj!"

Shorty i Pinky se otočili k místu, odkud se ozval výkřik. Stál tam za velkým balvanem vysoký šedovlasý stařec s puškou u ramene a mířil Shortymu přesně na opasek.

„Dejte ruce nahoru a nehýbejte se!"

Shorty však neuposlechl. Namířil pistoli, měl ji náhodou ještě v ruce, ale nevystřelil. Stařec stiskl spoušť a hromová rána vyvolala ve skalách ozvěnu. Shorty vydal ze sebe dušený výkřik, pustil pistoli, chytil se za hrdlo a vrávoral několik kroků, než klesl bez vlády k zemi.

Pinky zvedl ruce k nebi a bázlivě pozoroval přibližujícího se starce. Ten poklekl u Shortyho a nadzdvihl mu hlavu.

„Slyšíte mne, vy darebáku? Proč jste chtěl toho muže shodit dolů?"

„Do toho vám nic není, Gartone," zachrčel raněný.

„Povězte mi to! S vámi je stejně konec a na vaše druhy dojde brzy."

„Dříve dojde na vás i na Madise." Shorty se zakuckal a z úst mu vytryskla krev.

Garton vstal. Oprášil si ruce o kalhoty a zamračil se na Pinkyho.

„Kdo jste?"

„Poutník."

„Jak?"

„Chodím od domu k domu, zpívám a potěšuji lidi."

„A jak jste se dostal k tomuhle lotru?"

„Přepadl mne na cestě. Mířil jsem do Dakertonu. Jsem pokojný člověk, nikomu jsem ještě nic neudělal a neudělám. Proč jste ho zastřelil?"

„Musil jsem, byl by zastřelil mne."

„Ubohý člověk, tak mladý a již jest u Pána."

„Kdybyste řekl spíše u čerta. Buďte rád, že jsem se tu náhodou potloukal, jinak byste byl u Pána vy. Proč vás chtěl shodit dolů?"

„Nevím, snad jsem se mu nelíbil."

„Asi jste se mu pořádně nelíbil. Nu, nemáte-li nic proti tomu, můžeme jet. Vezmu vás s sebou na ranč."

„Musíme ho přece pohřbít!"

„Takového!" Oliver Garton si odplivl. „Takového lotra nepohřbívám."

„Ne, jsem křesťan a mrtvé vždy pohřbím." Pinky slezl s koně a sehnul se k dodýchavšímu Shortymu.

„K čertu, pomohu vám, abyste neřekl, že jsem sup."

Dokonali své smutné dílo a za čtvrt hodiny byli na cestě na Dlouhé Y. Poobědvali v jednom z Gartonových táborů, kde Pinky opět rozezvučel svůj nástroj. Podivné, myslil si Garton, v tom chlapíkovi je cosi přitažlivého, snad ten jeho měkký hlas, který jako by něco připomínal.

Cowboyové v táboře byli Pinkyovou přítomností nadšeni. Bavil je nejen líbivými písněmi, ale také podivnými filosofickými větami, jichž měl nepřebernou zásobu.

Po obědě si na malou chvíli odpočinuli, popřávajíce koním trochu pastvy, pak však vyrazili ostřejším tempem. Byli již z hor venku a po rovné stepi mohli koníci vyvinout větší rychlost. Garton by byl ovšem na ranč dorazil daleko dříve, ale Pinkyův šedák byl se svou výkonností daleko pozadu za Gartonovým Bleskem.

Na Dlouhé Y dojeli kolem čtvrté hodiny odpolední. Garton poskytl Pinkymu jedno lůžko v čeledníku a pozval ho zároveň na večeři. Pinky byl několika hochy, kteří měli práci na ranči, uvítán velmi zdrželivě, ale když se blížila večeře, měl je již svým podivným chováním zcela v hrsti.

Když se pak vrátili hoši z pastvin, byl Pinky obležen a musil hrát a hrát. Kuchař by byl málem údivem onemocněl, protože dnes mu nikdo nenadával, že večeře není ještě hotova, a nikdo mu nevyhrožoval zastřelením, nedá-li dnes těch bobů o něco více než včera.

Oliver Garton však vytrhl filosofujícího zpěváka z kruhu obdivovatelů a zval ho, aby s ním šel povečeřet. Pinky odešel do domu. Na prahu se zastavil a přelétl místnost zkoumavým pohledem.

„Pěkně to tu máte zařízeno."

„Nebožka žena to tak měla ráda. Po její smrti jsem zařízení neměnil."

„Zemřela vám choť?"

„Před desíti lety. Již dlouho jsem tu sám. Pojďte dál a posaďte se! Jimmy, večeři!"

Garton večeřel střídmě. Jeho jídlo, oblek i chování bylo zcela prosté a mělo pečeť solidnosti, s jakou vždy všechno vykonával. Nepřestával Pinkyho pobízet a s uspokojením se díval, jak mu chutná. Pinky při jídle ku podivu zmlkl a zaměstnával čelisti velmi vydatně žvýkáním.

„Nesmíte se divit, že toho tolik sním," omlouval se, „ale byl jsem dlouho na cestě a téměř jsem nejedl."

„Jen si dejte, když vám chutná. Mám rád takové jedlíky. Můj Sam toho také vždycky snědl celé kopce."

„Váš Sam? Máte snad syna?"

„Ano."

„Jak starého?"

„Bude mu třiadvacet. Je na studiích."

„Na studiích. Dobře tak," Pinky si utřel plnovous. „Člověk má být vzdělán, protože potom teprve chápe velikost věcí."

„Před týdnem bych s vámi nebyl souhlasil," žabručel Garton, opíraje si čelo o dlaň.

Pinky se na něho přemýšlivě zadíval.

„Trápí vás něco?" ptal se potom zúčastněně.

„Eh, to nic není!"

„Nechci se vtírat, ale snad bych mohl pomoci."

„V tom mi pomoci nemůžete. Pojďte na verandu, zakouříme si!"

Usadili se do proutěných židlí na západní verandě a položivše si nohy na trám, zapálili si cigarety.

„Co studuje váš syn?" tázal se po chvíli Pinky.

„Montánní inženýrství." Garton se zasmušil. Opět bylo ticho, dokud je Pinky nepřerušil.

„Něco s ním není v pořádku?"

„S kým?"

„S vaším synem. Něco vás trápí a nechcete to na sobě dát znát."

„Neznáte zdejší kraj, nepochopil byste to!"

„Znám však lidi, a lidé jsou všude stejní."

Garton odhodil zpola dokouřenou cigaretu. Prudce vstal a začal přecházet po verandě.

„Poslal jsem Sama na studie, aby se vzdělal, aby se mu dostalo všeho, čeho se může pořádnému muži dostat. Studuje dobře, to je pravda, ale odcizil se kraji, a to si nyní vyčítám."

„Odcizil se kraji? Jak tomu mám rozumět?"

„Psal jsem mu, že byl jeho rodný domov napaden tlupami vrahů a paličů, aby ihned přijel a dal se do boje. Odepsal, že napřed dokončí studia a pak teprve přijede. Ten Sam, který tenkrát odjížděl, by to neudělal."

„Nevím, nevím," vrtěl hlavou Pinky, „nevím, zda se nezlobíte právem. Kdo zná, jak často Prozřetelnost mění lidské záměry, ten by si takovýto čin vykládal snad jinak."

„Myslíte, že to udělal správně?"

„Mám za to. Podívejte se, dejme tomu, že by přijel. Co by se stalo? Bojoval by, a buď by vyhrál, anebo prohrál. Ale boj by mohl trvat dlouhou dobu a nic není studiím nebezpečnější, než přerušit je na delší dobu. A tady jde o vašeho syna, a ne o kraj."

„Má v tomto kraji majetek."

„O ten může přijít, ale o to, čemu se naučí, nikdy přijít nemůže."

Garton ztěžka usedl do lenošky. Prsty pohladil čelo a pak začal nervosně bubnovat na opěradlo židle. Pinky se zamyšleně tahal za bujný plnovous. Soumrak se pomalu skládal na ranč. V čeledníku se rozblikala lampa. Kuchař Jimmy naplnil sklenice dobrou bourbonskou a přinesl je na verandu.

„Na zdraví a sílu vašeho syna, pane!" Pinky pozdvihl svou sklenici.

„Děkuji."

„Abyste měl z něho vždy jen radost a byl na něho pyšný."

„Dosud jsem na něho mohl být vždy pyšný."

„A budete i nadále. Cítím to v kostech."

*

Jiskřivé jitro již zahnalo noční stíny i vyjící koyoty do jejich doupat. Kraj hýřil barvami měkce se rozplývajícími v ranní páře, vystupující ze zarosené trávy.

Hlouček rozveselených cowboyů se zastavil na rozcestí, kde odbočovala cesta do Dakertonu. S hulákáním se loučili s potulným mudrcem a zpěvákem Pinkym, který mířil do města.

„Na shledanou, Pinky! Budete-li ve městě, najdeme se ve výčepu."

„Budě-li to trvat celé měsíce, než do Dakertonu zavítáte, jistě mne tam najdete. Míním tu pobýt poněkud déle, je tu příliš mnoho lidí, kteří mne potřebují. Je spousta zla v tomto kraji a musí být potíráno."

Rozloučili se, a Pinky pobídl vraníka k městu.

„Máme poněkud delší cestu před sebou, doufám, že si to uvědomuješ a že se nebudeš loudat."

Koník sice nejevil příliš mnoho chuti do rychlého pochodu, ale jezdec ho neustával pobízet vybranými slovy. Když to nepůsobilo, sňal kytaru a zajel do strun. Křepká melodie jako by vjela do koníkových nohou. Vyrazil ku podivu ostře a vydržel v tempu, dokud Pinky neumdlel ve vyhrávání.

Odpoledne však bylo již z valné části to tam, když zvířili prach silnice u prvních chatrčí Dakertonu. Koník radostně zafrkal, jako by cítil, že pravděpodobně jsou u cíle dnešní pouti.

Pinky nejevil o město příliš mnoho zájmu. Zřejmě viděl takových městeček spoustu a chápal, že mu ani Dakerton nemůže ukázat nic nového. Podvědomě zamířil asi do středu ulice k jednoposchoďové budově hotelu a tančírny „U čtyřrohé krávy".

Přátelsky zamával na povaleče opřeného o veřeje hotelových dveří. Povaleč se na něho zamračil a opatrně sunul ruku blíže k pistoli.

„Jsem cizinec v městě," prohodil Pinky, „nemohl byste mi říci, kde jsou tady stáje? Tohle vozidlo potřebuje ošetření."

Povaleč zamrkal líně do slunce.

„Stáje jsou za rohem. Ošetřte dobře toho svého závodního koně. Za měsíc je tu rodeo a závody. Třeba něco vyhrajete." Posměšně se zadíval na Pinkova utahaného koníka a pak vešel do výčepu.

Pinky dal šedáka do ošetření podomkovi a sám zamířil do jídelny, neboť doufal, že sežene něco k jídlu.

„Umírám hlady," oslovil číšníka ubíjejícího čas hraním patience.

„Pak vám nezbude nic jiného než umřít, nevydržíte-li to ještě hodinu, kdy dovaří ten zatr... kuchař večeři." Číšník od hry ani nevzhlédl, boje se snad, že by to bylo pro něho nadmíru pohybu.

„Ani něco studeného bych nedostal?"

„Ne." Číšník zřejmě nebyl naladěn k hovoru.

„Poslouchejte, kde bych našel šerifa?"

„Ten vám večeři nedá."

„Vím, ale mám s ním cosi jiného projednat, a spěchá to."

Číšník dlouze zívl.

„Nuže, kde bych ho mohl nalézt?"

„Naproti."

„Děkuji vám." Pinky vyšel ven a zamířil přes ulici ke zděnému domu, na němž byla nápadná tři zamřižovaná okénka. Z toho usoudil, že ono obydlí není ničím jiným, než městským vězením a úřadovnou šerifovou.

Ochránce zákona klímal v kanceláři. Pinky zdvořile zakašlal, avšak to bylo na šerifa poněkud slabé. Probudil se až po důkladném zatřepání. Vyskočil a sáhl po pistoli.

„Co je? Stalo se někde něco?"

„Nikde, šerife, nikde," konejšil ho s úsměvem Pinky. „Přišel jsem vám jen něco vyřídit."

Šerif si Pinkyho prohlédl od hlavy k patě a podezření mu vstoupilo do očí. Cizinec v Dakertonu znamenal pro pokojného občana vždy nebezpečí a lidé měli obyčejně ve zvyku svádět jakékoli neštěstí, zaviněné nějakým bouřlivým cizincem, na šerifovu nebohou, ustaranou hlavu. Kterýpak šerif by nebyl ustarán, kdyby byl žil, byť i jen měsíc, v tomto kraji darebů! A to se tu šerif Van držel na životě již dlouhých sedm let.

Pinky vyčkal, až bude Van s prohlídkou hotov, pak se usmál, sáhl do záňadří a vytáhl složený papír.

„Posílá mne pan Garton. Mám vyřídit, že tohleto je ta vyhláška, o které prý s vámi mluvil. Prosí vás, abyste ji přibil na tabuli."

„Kdo jste? Pochybuji, že bych vás byl již někde viděl."

„Nesetkali jsme se ještě, jsem odjinud, ale jsem rád, že jsem se s vámi poznal. Chci se tu na nějaký čas usadit."

„Zaměstnání?"

„Hraji dobrým lidem pro obveselení."

„Že by to bylo právě nejužitečnější zaměstnání, to bych neřekl."

„Ó ne. Je mnoho bolesti a zla na světě a je dobře, vyskytne-li se mezi lidmi někdo, kdo se obojí snaží

zmiňovat a zeslabovat. Odnikud, kde jsem byl k užitku, odnikud jsem nebyl vykopnut. Lidé touží po laskavém slovu."

„Laskavé slovo, hehehe," rozesmál se šerif.

„Jako prášek v rukou lékaře, tak slovo v ústech povolaného jest účinným lékem. Dočkejte a nebudete se smát!"

„Nu, povídavý byste byl a proti řečem já nic nemám, ani mít nemohu. To bych musil nejdříve vyhodit z města vlastní ženu. Ta mne také léčí samým slovem. Snad nejste lump, když vás sem poslal starý Garton s tímto papírem. Můžete tu zůstat, ale to vám povídám, slušně se chovat! Dakerton je město a žádný zlatokopecký tábor!"

Pinky, vyšed od šerifa, zaloudal se na chvíli ulicí a prohlédl si celou tuto dakertonskou tepnu. Byl s tím ovšem brzy hotov, protože tu nebylo žádných zajímavostí, a nezbylo mu nic jiného, než zajít opět do jídelny „U čtyřrohé krávy" a čekat tam na večeři.

V jídelně však bylo ještě pusto a prázdno. Zašel tedy do výčepu. Tam hlaholilo několik mužů, kteří se snažili vyhnat z místnosti maličkého, ustrašeného ptáčka, který se tam dostal otevřeným oknem. Pinky tuto veselou honičku chvíli pozoroval, pak sňal s ramena kytaru a vzal několik akordů.

Několik mužů se otočilo a vidouce cizince, zůstali na něho chvíli koukat. Pinky proti nim vztáhl ruku a prorockým hlasem pronesl:

„Pták je rovněž tvor Boží, je pro něho dost veliký trest, dostane-li se vlastní neopatrností ze vzduchu, který mu Pán Bůh dal, do tohoto pekla, dýšícího neřestmi a opileckou vášní."

Všichni rázem zapomněli na ptáčka a obrátili se k cizinci. Byl směšný, jak tu stál s kytarou v ruce a hlásal něco, co byli zvyklí slýchat od pastorů a kazatelů při rozličných výjimečných příležitostech.

Kdo to asi je? Kazatel to snad nebude, ten by neměl kytaru.

Pinky se pojednou usmál a ukázal k oknu.

„Můžete se vrátit ke svým nápojům. Boží tvor uletěl."

Ptáček našel cestu a byl ten tam. Několik chlapců obstoupilo zarostlého cizince. Ten přimhouřil očka a vesele na ně zpod řas zamrkal. Prsty mu zajely do strun a začaly vybrnkávat známou melodii.

„Poslouchej, vousáči," pohrozil mu jeden pasák, „kazatele tu nemáme moc rádi!"

„Ale tuhle písničku ano, že?" Pinky spustil veselou cowboyskou píseň o starém cowboyi Jacku Claghanovi, který vedl své nevěstě koně a přivedl jí býka. Posluchačstvo notu i slova znalo a ihned se přidalo, takže se za chvíli začali lidé na ulici zastavovat, naslouchat a pak se šli podívat, kdo to v hotelu dělá ten rámus. Výčep se brzy naplnil spoustou občanů a majitel měl radost. Poslal Pinkymu sklenici, aby si zavdal, a vyzval hochy, aby zpěváka rovněž hleděli uctít. Obchod se rázem hnul.

Právě když Pinky ustal na chvíli v hraní, aby se mohl napít, zazněl z jídelny gong, ohlašující večeři. Pinky hodil kytaru na záda.

„Je mi líto, pánové, ale odcházím večeřet, umírám hladv." Obrátil se ke dveřím.

„Počkejte na nás, půjdeme také!" Mnoho hlasů zabouřilo souhlasem a téměř všichni hoši z výčepu se tlačili do jídelny, aby mohli sedět poblíž zajímavého cizince.

Majitel zaklel na zatr... kuchaře, který dnes právě musil uvařit tu svou hloupou večeři včas a zkazil mu tak dobrý výdělek. Vztekle hodil hadrem, kterým otíral pult, na zem a volal za odcházejícími:

„Doufám, cizinče, že nás večer navštívíte!"

Tímto způsobem začal Pinky svou kariéru v Dakertonu. Zakrátko se pověst o něm roznesla po kraji a v tu dobu dělali U čtyřrohé krávy pěkné obchody, protože každý chtěl tohoto potulného filosofa a nedostižného písničkáře osobně poznat.

Pinky proslul zejména tím, že dovedl říci i nejobávanějšímu střelci a výtržníkovi do očí, co si o jeho počínání myslí a mnoho mužů děkovalo za své životy jen tomu, že se vmísil do jejich hádek.

Pinky ovšem nezůstal jen v městě. Projížděl krajem křížem krážem, navštěvoval farmy, ranče, tábory cowboyů a všude byl vlídně přijímán a ze všech sil zdržován.

Jednou, to se právě vracel od Tří sosen, kde vyhrával Bothwellerovi a jeho chlapcům, blížil se k místu, kterému se říkalo Kamenná ústa. Skála se tam totiž rozestupovala, aby propustila cestu, a vypadalo to, jako by ji pohlcovala.

Z Kamenných úst vyjeli tři jezdci. Jakmile spatřili Pinkyho, ploužícího se na svém stínu koně prach... silnice, spustili ruce k pistolím. Najednou však jeden Pinkyho poznal a vykřikl:

„Hoši, to je on!"

Pinky muže neznal. A nestál také příliš o seznámení, poněvadž oněm chlapíkům bylo na nose napsáno, zač stojí. Obstoupili ho.

„Ty jsi ten bláznivý muzikant, co?"

„Umím hrát na kytaru a zpívat, ale že bych byl bláznivý, to zrovna nemohu tvrdit. Proč mě tak nazýváte?"

„Kdyby ses chvíli poslouchal, tak bys to možná pochopil. — Teď poslouchej, pojedeš s námi! Potřebujeme nějakou muziku. Když se budeš vzpouzet, dostaneš olovo do hlavy, když pojedeš dobrovolně, dostaneš možná i zaplaceno."

„Kam mám jet?"

„Kousek dál do krčmy starého Fereiry. Je tam společnost a ta si tě žádá. Žádné otálení, jedem!"

„Nemohu jet rychle, kůň by se unavil."

„Pojedeš, jak my budeme chtít. A tomu, na čem sedíš, neříkej kůň, mohl bys tím koně urazit."

Vyjeli. Pinky vpředu, oni tři vzadu. K F... krčmě bylo asi jen dvě míle rovné cesty. Ty urazili za malou chvíli a Pinky byl s jásotem uvítán tlupou asi třiceti mužů, kteří popíjeli přímo ze dvou sudů tu nejlepší kořalku, kterou našli v zásobách podlízavého Mexikána Ferreiry. Ten sám, aby nerušil zábavu, byl uložen, svázán do klubíčka, ve vlastním těžce vybrakovaném sklepě.

Pinky byl stažen s koně a přímo vnesen do středu popíjejících. Jakýsi energií sálající urostlý muž, který tu zřejmě poroučel, ho vyzval, aby se nic nebál a hrál, že mu nechtějí ani dost málo ublížit. Ovšem, bude-li hrát.

„Můžeš se nafukovat," doplnil muž svůj rozkaz. „Hraješ tlupě Pitta Buye. Dobře si nás prohlédni, s tak slavnými lidmi se málokdy sejdeš. A teď hraj! Hoši, kterou má spustit?"

Začíná to

Tam, kde White Creek protéká hájkem olší a líně vleče své vody na západ, stojí Spálený ranč, majetek Dana Palburyho, dobrosrdečného rančera, spokojeně žijícího s ženou a se čtyřmi dětmi v tomto kraji již dobrých čtyřicet let. Ranč byl rozlehlý. Palbury si ho hleděl a jeho stáda dobytčat byla na trzích vždy dobře placena.

Slunce dostoupilo středu oblohy a paní Palburyová chystala oběd. Rančer ležel rozvalen v lenoše na verandě a pilně otíral šátkem zpocený krk. Nej-

mladší dítě, dcerka, si hrála u jeho nohou s huňatým psiskem, které projevovalo svou radost ze života hlučným štěkotem a divokým pobíháním.

„Budeš ztichа," rozkřikl se pojednou rančer. „Kdopak to má pořád poslouchat? Jdi mi odtud!"

Pes stáhl ocas mezi nohy a odplížil se před pánovým hněvem kamsi do dvora. Děvčátko se na otce vyčítavě zadívalo. Vždyť přece Perth nedělal nic špatného.

Perth chvíli zůstal ležet na sluníčku, pak ho to však omrzelo a začal pátrat po nějaké zábavě. Za pár minut ho bylo slyšet, jak zuřivě štěká někde u ohrad.

„Perthe, co tam máš?" volala holčička.

„Ten pes nedá dnes pokoj," povzdychl si Dan Palbury.

„Třeba něco chytil, já se jdu podívat."

Odběhla, ale za okamžik byla zpět, udýchána s očima navrch hlavy.

„Tati, rychle, je tam kůň a na něm je přivázán Bill Simmons!"

„Cože?"

„Tam!" Ustrašeně ukazovala. „Stojí tam a Bill se nehýbá!"

Dan Palbury vyskočil a rozběhl se k ohradám. Tam u vrat stál koník se svěšenou hlavou a na něm jako balík ležel přivázán muž. Rančer mu otočil hlavu. Pravda, byl to Bill Simmons, ale byl mrtev. Díra na straně lebky za uchem ukazovala, jakou smrtí sešel.

Dan vzal koně za uzdu a vedl ho k čeledníku. Zavolal na jednoho cowboye, spravujícího cosi na střeše, aby slezl dolů a pomohl mu Billa odnést dovnitř. Onen muž samým spěchem div nesletěl se střechy dolů. Odnesli mrtvého do noclehárny a položili ho na jeho lůžko.

„Co se mu stalo?" tázal se cowboy.

„Střelen."

„Ale kde?"

„Těžko říci. Hlídal s Jefem a Curlym a myslím, že ještě s Seftonem to stádo u Velké jedle."

„Snad se tam něco nestalo?"

„Jdi se. Vsedneš na koně a dojedeš pro předáka a jeho hochy. Nechť nechají všeho a jedou k Velké jedli. Já pojedu napřed."

Cowboy se sehnul k mrtvému a prohlížel mu ránu.

„Byl mrtev naráz. Alespoň se netrápil. Šéfe, ale tohle jen tak nenecháme. To si ti lotři odnesou."

„Odnesou si to, to buď jist. — Copak je tohle?" Dan se sehnul a vytáhl papírek, který Billovi čouhal z kapsy. Rozevřel jej a překvapen hvízdl. Honák mu nahlédl přes rameno a četl:

„Děkujeme Vám za dobytek, je skutečně kvalitní. Příště nařiďte honákům, aby na nás nestříleli, chtějí-li zůstat na živu. Varujeme Vás, nepokoušejte se nás stíhat, sice zítra zabijeme Vašeho nejstaršího syna. Manner."

Palbury vzteky zbrunátněl. Taková drzost! Ukradnou mu dobytek a ještě si zakazují, aby je nestíhal. Zmačkal papír a hodil jej do prachu.

„Darebáci!" zasykl a odešel do domu.

Matce Palburyové vstoupily slzy do očí, když slyšela tu novinu. Měla všechny ty své hochy ráda jako vlastní a nyní je jeden a možná, že čtyři, tam, odkud není návratu. Pohlédla na svého nejmladšího synka, opižlávajícího v koutě kus dřeva, a hrůzou se zachvěla. Což kdyby lupiči sáhli na její vlastní děti!

Za půl hodiny cválal rančer k místu činu. Dobré dvě hodiny prudké jízdy to trvalo, než dosáhl menšího lesíka, za nímž mělo být stádo. Zbyla po něm jen rozdupaná půda a tři mrtvé kusy, které asi padly za oběť v přestřelce.

Stranou u lesa našel dvě mrtvoly statečných obhájců prostřílené skrz naskrz. Chvíli nad nimi postál a v duchu přisahal pomstu. Pak nasedl a odjížděl po stopách stáda. Náhle koník poděšeně uskočil. Dan se podíval dolů a ustrnul.

Na zemi ležel muž, k nepoznání zohavený kopyty dobytčat. Dan seskočil a sehnul se ke zkrvácenému balíku masa a kostí. Je to jeho cowboy nebo některý z lupičů?

Nadzvedl mrtvého a obrátil ho na bok. Něco se pod ním v rozkopané půdě zalesklo. Dan to zvedl a zaklel, protože poznal zlatý medailonek, který nosíval jeho nejlepší pastevec Jef Harding. A zkrvavělá mrtvola zřejmě nebude nikdo jiný.

Rozhlédl se zamračeně ještě jednou po krajině, ale nenalezl již jiných obětí boje. Snad lupiči své mrtvé a raněné odvezli s sebou. Opět nasedl a dal se po stopách ukradeného stáda.

Podle stop okovaných koní usoudil, že lupičů bylo víc než deset. Dobytčata byla hnána na východ do nehostinné krajiny, která se táhla jako padesát mil široký pruh skal a písku, dělící úrodné údolí kolem Dakertonu od prérie začínající před Sandy Bendem.

Dan Palbury pobídl koně a vyňal z pouzdra pušku, aby prohlédl závěr. Se zlobou v srdci pevně doufal, že lupiče dostihne a připraví jim pěkně horkou chvíli. Spočítal náboje v pase a usoudil, že jich je dost na pořádné střílení.

Blížil se k hranicím svých pozemků. Zde již přestávala vysoká tráva a začínaly trnité kaktusy. Tu i tam se červenala ocatila a drozdi vyplašeně vyletovali divíce se, kde se tu najednou vzal tento divoce pádící jezdec, který je dnes již po druhé vyrušil.

Step počala být brázděna skalnatými rýhami, šedými prašným pískem, pustými, bezútěšnými. Stopy dobytka se vnořily do jednoho takového údolí a postupovaly v něm dále na východ. Dan Palbury jel neúnavně dál. Slunce rozpálilo skály i písek a pichlavě bodalo do očí.

Náhle narazil na místo, kde se jezdci, ženoucí stádo, sjeli, aby se snad o něčem poradili. Dan zastavil koně, chtěje stopy podrobně prozkoumat. Slezl se sedla a sehnul se nad něčím, co vypadalo jako náboj, vyklepnutý z hlavně.

Vtom ucítil ostrou bolest nad spánkem a na víc se nepamatoval. Snad ještě několik hvězdiček mu vyskočilo před očima, ale víc nic.

*

Matka Palburyová ustaraně vyhlížela do houstnoucí tmy. Starost o muže a o nejstaršího syna jí svírala srdce. Zlá předtucha, že se jim něco stalo, stále jí nechtěla jít s mysli.

Malý Steve a modrooká Dot, vidouce matku, jak se jí lesknou oči potlačovanými slzami, daly se do pláče a čtrnáctiletý Gene se mračil, protože měl zlost, že ho otec s bratrem nevzali s sebou. Je přece již dost starý, to by mohli uznat. A střílet umí možná lépe než oni. Ne, nemají ho takto přehlížet, to není správné.

Konečně zazvonila někde kopyta o kámen. Paní Palburyová vyskočila a vyběhla ven.

„Kdo to?"

Ze tmy se vynořili čtyři jezdci, maíící mezi sebou něco, co vyloudilo na rty matce Palburyové srdcervoucí výkřik.

„Dane!"

Cowboy, vedoucí četu, vztáhl varovně ruku.

„Pst, paní! Nekřičte, není mrtev, otřela se o něho jen kulka a poškodila mu trochu lebku. Potřebuje lékaře a dobré ošetření."

Matka Palburyová byla pravá průkopnice. Ihned

zanechala nářku, stiskla rty a otevřela cowboyům široce dveře, aby mohli rančera zanést na lůžko. Sama pak šla připravit obvazy. Dan Palbury byl v bezvědomí.

„Nemohli jste na něho dávat pozor," obrátila se na honáka, ošetřujícího rančerovu poškozenou hlavu.

„Nemůžeme za to, paní, nečekal na nás, a jel za lupiči sám. Našli jsme ho na cestě.

„Jeďte někdo pro doktora! Máte-li hlad, jako že máte, vezměte si něco v kuchyni. Připravila jsem vám tam několik chlebů se studeným masem."

Jeden cowboy si vyměnil koně za čerstvého a hned vyrazil do města pro lékaře. Ani nečekal na posilnění.

Okolo půlnoci se vrátili hoši z trestné výpravy. Stopy sice ztratili, zato však narazili na tři lupiče, vracející se odkudsi ze skal, a dali se s nimi do debaty, provázené třeskem coltů a dýmem střelného prachu. Lupiči bojovali do posledního dechu a způsobili honákům několik šrámů, takže doktor, který přijel okolo druhé hodiny s půlnoci, měl plné ruce práce.

Bylo pomalu k ránu, když unavení cowboyové uléhali. Dan Palbury se probral z bezvědomí, ale dostával horečku. K ránu blouznil. Lékař s paní u něho neúnavně bděli úzkostlivě dbajíce, aby měl stále čerstvé obklady, poněvadž chtěli zabránit možným komplikacím z nebezpečné rány.

„Obávám se sepse," zabručel lékař. Byl to starší muž okolo padesátky, vždy hladce oholené tváře, příjemného chování, a byl zejména mezi dámským světem oblíben.

„A nedá se proti tomu něco dělat?" V očích paniných byla úzkost.

„Budeme udržovat co největší čistotu a čekat."

Pozdě zrána, téměř dopoledne se hoši začali probouzet a jejich hladové žaludky volaly po snídani. Matka Palburyová opustila po špičkách ložnici, aby neprobudila klímajícího doktora, a šla do kuchyně připravit nějakou snídani.

„Vstávejte, lenoši," zavolala do pokoje, kde spaly tři mladší děti. „Cožpak chcete zaspat celý den?"

Děti se vyhrabaly ze svých pelíšků a byly poslány se umýt.

„Umyjte se pořádně, to vám povídám, nebo vás vydrhnu sama."

Je zbytečné podotýkat, že se umyly opravdu pořádně, poněvadž raději volily menší zlo. Jejich matka se totiž nikdy neohlížela na jejich choulostivou pokožku, a když to musilo být, vydrhla své pokolení s touž energií, s jakou v sobotu zbavovala pošlapané dřevěné podlahy špíny.

„A jděte zavolat Dana!" Nejstarší syn ještě ležel. Děti se tedy s velkým křikem hnaly nahoru do jeho pokoje. Jejich veselí však rázem ustalo.

„Mami!" Gene měl nějak zaškrcený hlas.

„Copak?"

„Pojďte sem, Dan se oběsil!"

„Matičko boží!" Matka Palburyová se řítila nahoru. Ve dveřích se zajíkla. Její nejstarší syn, její chlouba, napolo seděl, napolo visel, maje smyčku okolo krku přivázánu ke skobě na zdi. Ručnice, která na té skobě visívala, byla pohozena opodál.

Matka Palburyová ztratila řeč. Ruce polo napřažené se jí třásly, oči hrozily vystoupit z důlků a zuby jí jektaly. Ne tak děti. Ty spustily hrozný nářek, který přivolal dva cowboye.

„Co se stalo, paní?"

Ukázala němě do pokoje. Muži do něho nahlédli a s výkřikem vběhli dovnitř.

„Oběsil se!"

„Ubohý Dan! A proč?"

Mrtvý jim na to nemohl odpovědět. Jemně ho odřízli a položili na lůžko.

„Pohleďte!"

Cowboyovi přeskočil vzrušením hlas. Oběšený Dan měl na čele velkou krvavou bouli.

„Někdo ho něčím tvrdým praštil!"

„Zavolejte doktora," šeptla zdrcená matka. Jeden muž rychle sběhl dolů pro doktora. Pověděl novinu ostatním a za chvíli byla místnost nahoře plná. Doktor smutně zakýval hlavou.

„Je mrtev. Visel takto již dobré tři hodiny."

Matka Palburyová propukla v křečovitý pláč. Předák ji vzal jemně za ruku a odváděl ji dolů. Ostatní děti někdo odvedl ven, nakazuje jim, aby nekřičely, sice vzbudí tatínka.

Nahoře se zatím konala porada.

„Sám si to jistě neudělal. Za prvé neměl k tomu důvodu a za druhé si jistě neudělal tuto bouli."

„Souhlasím," mínil jiný cowboy. „Někdo sem v noci vlezl, omráčil ho a potom oběsil. Ale proč?"

*

Kraj byl zprávou o loupeži na Spáleném ranči a oběšení Palburyova syna velmi vzrušen. Vzrušení se pak ještě vystupňovalo, když se starý Palbury pozdravil do té míry, že mu mohli říci, co se stalo s jeho Danem, a když k velkému podivení všech řekl o onom dopise, který přinesl mrtvý Bill.

„Je to jeho vina, neměl je pronásledovat," mínili bázlivci.

„Měli bychom to pomstít," říkali horkokrevní.

„Je na čase, abychom něco udělali, sice nám ti lotři přerostou přes hlavy," začali uvažovat rozvážní rančeři a otcové rodin.

Nikdo se však nechtěl o nic na svůj vrub pokusit, jen Oliver Garton ihned zajel na Hvězdu M, aby s Madisem podnikli nějaké kroky.

Usnesli se na tom, že vypíší na Mannera cenu tří tisíc dolarů a to, za živého nebo mrtvého. Madis ihned odjel do města, vyzvedl z banky peníze a odnesl je šerifovi.

„Haló, šerife!"

„Co mi nesete, Madisi? Snad ne nová krádež." Šerifův hlas zněl unaveně.

Někteří občané v městě totiž počali poukazovat na to, že šerif snad nepodniká proti lupičům vše, co by měl, a obviňovali ho, že nepostupuje dosti rázně.

Madis vysypal na stůl váček plný žlutých dvacítidolarů.

„Něco jsem vám přinesl."

„Co to má znamenat?"

„Rozhodli jsme se s Gartonem, že vypíšeme cenu na toho lotra Mannera. Peníze vám skládám do rukou a vyplaťte je tomu, kdo Mannera vydá do vašich rukou. Živého nebo mrtvého, raději živého, budeme alespoň moci vykonat jednou pořádnou popravu. Napište vyhlášky a rozvěste je po městě!"

„Správně, Madisi," souhlasil šerif. „To je jednou pořádný čin. Jsem rád, že jste se vy bohatí konečně k něčemu rozhoupali. Hned se do toho dám, a než vyjedete z města, to již budou vyhlášky viset."

„Dobře, dejte se do toho!"

Šerif splnil slovo. Ještě než Madis vyšel z nálevny Zlaté podkovy, visela již na tabuli před šerifovou úřadovnou vyhláška, v níž stálo, že Oliver Garton a Bill Madis vypisují odměnu tří tisíc dolarů, která připadne tomu, kdo přivede šerifovi Mannera, vůdce zločinné tlupy, jež ukradla dobytek Spáleného rančeře a zabila mladého Palburyho, čtyři cowboye a postřelila Dana Palburyho, a to Mannera živého nebo

mrtvého. Následoval popis náčelníka psanců. Peníze jsou pod šerifovou správou a budou vyplaceny ihned.

Vyhláška účinkovala. Kupilo se kolem ní asi dvacet cowboyů a souhlasně volali za Madisem, když odjížděl domů.

„Semínko je zaseto," mumlal Madis, „kdo ví, co z něho vzejde."

Uplynul však den a Dakerton byl vzbouřen zprávou, že byl šerif nalezen mrtev v své úřadovně. Několik mužů ho ráno shánělo, a poněvadž doma nebyl, zašli tedy do jeho kanceláře, a tam spatřili, že všechny zásuvky jsou vypáčeny, stůl převržen a dveře do vězení že jsou pootevřeny.

„Tady to vypadá jako po bitvě," zabručel jeden a nahlédl do vězení. Vyvalil oči a zalapal po vzduchu. Ostatní přiskočili ke dveřím a dokořán je otevřeli.

„Vždyť je to šerif!"

Opět uvnitř vězení visel šerif oběšen na vlastním opasku. Podobná vražda jako na Spáleném ranči. Jeden z mužů vyběhl na ulici a křikem přivolal půl města. Zatím druzí objevili papírek, který vyčníval mrtvému z vesty.

Odměnu za své dopadení jsem si vzal. Mám na ni právo, poněvadž jsem se k šerifovi dostavil živ. Vyřiďte pánům Gartonovi a Madisovi, že jim děkuji za jejich péči o svou maličkost a že jim to nezapomenu. Budou toho ještě litovat, ovšem pozdě. Šerif zemřel, protože dovolil, aby odměna byla vypsána. Tak se stane každému, kdo proti mně něco podnikne. Manner.

„Ale to je již přespříliš!" vykřikl někdo, ale nenalezl ohlasu. Všichni mlčeli jako zařezáni, každý se bál promluvit, aby ho snad neslyšel někdo z Mannerových zvědů. Jen doktor Stead, který byl k mrtvole spěšně přivolán, dovolil si říci:

„Drzost! To volá po potrestání."

Všichni stáli zaraženi a pohlíželi jeden na druhého, čekajíce, že se snad mezi nimi někdo najde, kdo by měl tolik odvahy a odhodlal se k nějakému činu. Zástup zaplnil celou ulici.

Najednou se ozvalo od Čtyřrohé krávy brnknutí na kytaru a vyloudal se odtamtud bláznivý Pinky.

„Co pak se tu děje?" volal udiveně.

„Manner oběsil šerifa."

„Dejte pokoj!"

„Už je to tak."

Pinky hodil kytaru na rameno a protlačil se až do šerifovy úřadovny, kde právě doktor dával mrtvému klobouk na obličej.

„Opravdu ho zabili, doktore?"

„Dočista, Pinky! A ukradli odměnu, kterou na ně Garton s Madisem vypsali."

Pinky smekl klobouk a sehnul se nad mrtvým. Všichni ztichli.

„Zločinná duše nedojde klidu, buď ti to útěchou na tvé dlouhé pouti. Konals svou povinnost, a proto tě budeme mít navždy v úctě."

Celé shromáždění vzdalo tichem mrtvému čest.

*

Gartonovi se brzy doneslo, co se s šerifem přihodilo, a zároveň byl varován, že na něho Manner něco chystá. Zajel tedy na poradu k Madisovi. Ten to již také věděl a činil potřebné kroky k zabezpečení majetku.

„Dobře, že jedete, chtěl jsem s vámi také mluvit. Manner nám trochu zavařil, co?"

„Jedu k vám, abychom se mohli poradit, co navrhneme na schůzi."

„Stůj co stůj musíme utvořit společnou pevnou frontu. Není to možné, abychom se nechali takovými lotry takto ovládat. Prostředky na malou válku máme, tak jen do toho!"

„Kdyby tu tak byl Sam," vzdychl Garton.

„Musíme si pomoci i bez něho. Připravím si na sobotu pořádnou řeč a uvidíte, že se to podaří."

„Haló, tatínku, haló, pane Gartone!" Pat Madisová se objevila ve dveřích. Byla oblečena v slušivý jezdecký šat a vesele pošvihávala bičíkem.

„Kampak, Pat?"

„Jen tak, chci se trochu projet."

„Nerad to vidím. Časy se stávají čím dál nebezpečnější. Zůstaň doma!"

„Nezůstanu. Nejsem takový strašpytel jako ty. Na ženu si přece nikdo netroufá."

„Bohužel je to pravda, proto jsi na mne taková," vzdychl si rančer, ale ihned opět zvážněl. „Dám ti tedy doprovod."

„Nechci doprovod, chci jet sama."

„Dostaneš doprovod, nebo nepojedeš nikam."

„Jak mě chceš zadržet?"

„Přivážu tě na postel a bude to! Dostaneš doprovod a dost!" Pat věděla, že jakmile otec pronese něco takovýmto tónem, že není odmluvy, a tak přijala doprovod dvou mladých veselých cowboyů, kteří uvítali příležitost nechat nepříjemné práce v stodole a s radostným hulákáním si chytili koně.

„Budete jako velitel eskadrony, Pat," smál se Garton.

„Pěkná eskadrona," ušklíbla se Pat. Brzy se však smířila s osudem a odjela s průvodci v divém trysku směrem do hor.

„Pozor! Pojedeš-li takto, brzy srazíš vaz," volal za ní starostlivý otec. Zamávala mu na pozdrav, ale rychlost nezmírnila.

„Nádherné děvče," pronesl s obdivem Garton. „Můžete být na ni hrd. Jezdí jako Indián."

„Je až moc odvážná. Bojím se, aby se jí to nevymstilo. Věřte takovému Mannerovi, že nesáhne na ženu!"

„To by snad neudělal. Vždyť by pak měl na krku celý kraj."

„Kdož ví!"

Pat Madisová se svými průvodci prolétla rovnou prérií v závodním tempu. Jakmile se však step počala krabatit, musili rychlost zmírnit a do prvního horského údolí vjeli již krokem.

„Vyjedeme tamhle na tu planinku, tam necháme koně a vylezeme na skálu. Je tam pěkný výhled do kraje."

„Jak si přejete, slečno!"

Dojeli na onu planinku, sesedli, přivázali koně u napolo suchého smrku a rozkolébali se ke skále. Pat měla nižší podpatky a předběhla je o notný kus.

„Vy jste mi ale muži!" posmívala se. „Dáte se předhonit slabou ženou! Hu, styďte se!"

Každé ráno, každý večer Chlorodont jakostní zubní pasta

Cowboyové se zasmáli a nastala veselá honička. Najednou se ozval zdola hlas.

„Skorem bych vám radil, mládenci, abyste se vrátili. Chceme si s vámi popovídat. A s vámi také, slečno!"

Ohlédli se a spatřili tři muže, kteří vylezli z křoví poblíže smrčku, u něhož byli přivázáni koně. Oba hoši se na sebe podívali nerozhodně.

„Moc po sobě nekoukejte a raději lezte dolů!" Z křoví vylezl ještě jeden muž a vytáhl za sebou pušku. Jako by mimovolně ji vzal do ruky, pohrávaje si se spouští. Hlaveň mířila tak povšechně směrem k oběma cowboyům.

Pat se již také dala na zpáteční cestu, rozmyslila si to však a rychle se dala znovu vzhůru do svahu.

„Zpátky, slečinko, sice vám pošleme olověnou žádost!"

Neuposlechla, a onen muž ihned po ní vystřelil. Střela hvízdla Pat tak nepříjemně blízko ucha, že se nerozhodně zastavila.

„Zpátky! Příští poletí blíž!"

Jeden z cowboyů se k ní prosebně obrátil.

„Proboha, slečno, pojďte raději zpět, ten chlap má sto chutí po vás střelit."

„Možná, že máš pravdu," ušklíbl se muž s puškou, „ještě jsem na ženskou nestřílel, a tak mě to baví."

Pat zbledla a obrátivši se, dala se do slézání.

„Tak je to," pokyvoval hlavou jeden z mužů. „Jen pěkně poslušně." A když k nim Pat došla, dodal: „Líbíš se nám, náš pán potřebuje nějaké pořádné děvče. Má už dost těch zat... Mexikánek. Půjdeš s námi!"

„Kdo je váš pán?"

„Máš strach, he? Nějak se ti třepe hlásek. Kdo je náš pán? Kdo by to byl, Manner je to. Snad jsi o něm slyšela. Tuze slavný člověk."

Mannerovo jméno jako by oba Patriciiny průvodce probudilo a popohnalo k činu. Podívali se na sebe a ruce jim sjely ke zbraním. Muž s puškou však hlídal. Ještě ani hlavně pistolí neopustily pořádně pouzdra a již se jeden cowboy skácel k zemi s ranou v srdci. Zmáčkl sice spoušť, ale olovo jen neškodně rozstříklo písek stranou od mužů. Druhý cowboy se dostal k výstřelu a jeho zbraň vychrlila smrt na muže s puškou o zlomek sekundy dříve, než střely z pistolí ostatních mužů stihly svůj cíl.

„Zat... kojot," zaklel jeden. „On odpravil Jacka! Hrom do něho!"

Pat se s výkřikem vrhla k oběma mrtvolám, byla však zadržena a surově odhozena stranou.

„Zůstaňte pěkně, kde jste, a nepokoušejte se o žádné hlouposti, sice vás svážeme. Těm svým dvěma nohatým chlapečkům už nepomůžete. Nic jsme proti nim neměli, byli bychom je jen svázali a pustili domů. Neměli na nás střílet."

„Jsem ráda, že na vás střílel," vybuchla pojednou nenávistně Pat. „Alespoň je vás o jednoho méně."

„Podívejte se na holku, jak prská!" šklebil se muž, jenž prve mluvil. „Nevypadá jako lasička?"

„Nechte si své poznámky a hleďte mě pustit! Otec mě bude hledat, a pak bych nechtěla být ve vaší kůži!"

Muži se dali do smíchu.

„My bychom zase nechtěli být ve vaší kůži, až vás vezme do rukou náčelník. A ten vás bude mít dříve, než váš otec nás, he he!"

Cosi zuřivě vykřikla, sáhla k pasu a muž se díval do ústí maličké pistolky. Nerozhodně dával ruce nahoru.

„Dejte všichni ruce nahoru! Rychle!" Tři páry rukou se vytáhly do výše. „Pomalu spusťte levou ruku a uvolněte si opasek."

A to byla chyba. Pat nepočítala s tím, že jeden z mužů je levičák a než se nadála, ozvala se rána a přesný výstřel jí vyrazil pistolku z ruky.

„He, he," smál se muž, „doufám, že jsem vám příliš nepoškodil ručku. Šéf by mi to neodpustil. A teď žádné hlouposti, madam, nebo uvidíte, že vás svážem. Nasedněte na koně!"

„Nenasednu!"

Byla tam tedy vsazena násilím a nohy jí byly svázány pod sedlem. Jeden z mužů vzal jejího koně za uzdu a vyrazili, míříce někam na severovýchod do hor.

Muži jeli, vtipkujíce o brzkém seznámení Pat s Mannerem a bavíce se pohledem na její bezmocnost. Pat se hryzla do rtů, násilím se zadržujíc, aby nevypukla v pláč. Nechtěla před těmi násilníky padat ještě bezmocněji. Jeli házejíce po sobě ostrými vtipy, pranic nedbajíce, že vezou s sebou i s sedlo přehozeného mrtvého druha.

Najednou se za nimi ozvalo omluvné zakašlání. Obrátili se jako na drátku a spatřili za sebou muže v prospektorském oděvu, velmi výmluvně na ně mířícího dvěma těžkými guns.

„Promiňte, slečno, že vyrušuji, ale odjíždíte-li, rád bych se s vámi rozloučil."

Patricii vstoupila nová naděje do srdce, rázem však opět vyprchala. Vždyť je to onen zlatokop, s kterým se tuhle setkala v lesích. Milý hoch, ale zdál se jí nezkušený. Zbytečně se vydává v nebezpečí, že ho některý z těch lotrů zastřelí. Ne, ona tomu musí zabránit.

„Jak se máte, pane..."

„Martin Rooney," doplnil.

„Chtěl byste mi udělat službu?"

„Jakoukoliv." Ani na ni nepohlédl, pečlivě hlídaje šest pohotových rukou.

„Jeďte tedy na ranč Hvězda M, víte, kde to je?" Kývl, že ví. „Tam vyřiďte, že mě přepadla Mannerova banda a zavlékla do hor. Jeďte rychle, prosím vás!"

„Nechápu," počal, „proč bych tam jel sám, když vás tam mohu doprovodit."

„Nezdržujte se, tady, tihle lotři vás ještě zastřelí."

„Jak by mohli, vždyť vypadají jako beránci. Snad ani neumějí střílet."

„Jeďte, prosím!" Sepjala ruce v úpěnlivé prosbě.

„Pojedu s vámi!" Rooneyův vzhled se rázem změnil. Již tu nestál usměvavý, rozpačitý, zdánlivě nezkušený mladík. Teď sálala z jeho očí nenávist a čišel chlad smrti. Uchopil pistole pevněji do ruky. Banditě se ulekli a rychle dali ruce vzhůru.

„To vám nepomůže, lotříci," procedil Rooney skrz zuby. „Zaplatím vám za vaše činy dokonale a hned."

„Nestřílejte," vyjekl jeden bledý jako stěna. „Nechtěli jsme slečně oblížit. Manner nás poslal."

„Manner to také odnese, jen co se to doví tady otec slečnin. Ale vy to odnesete ihned!"

Pat na něho hleděla jako očarována.

„Jste bídáci, kteří nešetří ani žen, nestojíte mi za to, ale dám vám příležitost. Dejte ruce dolů."

Pat pochopila, co chce udělat a srdce se jí sevřelo úzkostí.

„Nedělejte to," vykřikla. „Hrajete si se smrtí! Sám budete zabit a mě nevysvobodíte!"

Usmál se na ni. „Vysvobodím vás, nebojte se! — Nuže, jste připraveni? Bude to rovný boj." Zasunul obě pistole do pouzder a ruce mu ztrnuly nad pažbami. „Jděte po pistolích, střílím!"

Pat nikdy potom nemohla přesně říci, jak se to stalo, ale výsledek byl překvapující. Když se prach

rozptýlil, stál na scéně Rooney, s úsměvem, nahrazuje vystřelené náboje, a jeden z lupičů, svírající s bolestivými skřeky prostřelenou paži. Druzí dva leželi bez hnutí na zemi, obličejem k zemi, s roztaženými prsty rukou, křečovitě zarytými v písku.

„Jak — jak jste to udělal?" zakoktala.

„Střílel jsem, víc nic," hlasitě se zasmál. „Nebyli tak zlí, jak se zdáli. Nemáte nějaký čistý kapesník nebo něco podobného? Chtěl bych obvázat tomuhle chlapíkovi ruku. Chci ho ukázat vašemu otci, aby z něho něco vytáhl, než ho pověsí."

Pat horlivě zajela do sedlové brašny a za chvíli měl lupič ovázanou ruku jemným hedvábným šátečkem.

„Ten jste měla dát mně," vtipkoval Rooney, lépe řečeno Sam. „Za starých časů v Evropě prý dámy odměňovaly své rytíře takovými věcmi."

Pat zčervenala. Ani nevěděla, proč jí cizincova slova vyhnala červeň do lící. Odvrátila hlavu a zamyšleně si hrála s řemínkem uzdy. Pak po Samovi čtverácky mrkla.

„Kdybyste byl pořádný rytíř, o jakých mluvíte, tak byste mě zbavil toho provazu na nohou."

Sam se nezdržel a zaklel. Vždyť ona, chudinka, má svázané nohy! On, hlupák, tady zapřádá žertovnou konversaci, a aby si něčeho všiml, to ne! Rychle přiskočil, jediný řez nožem a pouta byla pryč.

„Jsem divný rytíř, máte pravdu, nezasloužím ani jediného pohledu své dámy."

„Pozoruji, že jste si mě přivlastnil. Jak to své dámy?"

„Promiňte, nazývám vás tak totiž v myšlenkách a..."

„Není čas na vtipy, pane," zarazila ho uraženě a cítila, že uražena není.

„Neříkejte mi pane," prosil, „jmenuji se Martin. Přátelé mi říkávají Marty."

„Vida ho," zkrabatila čelo, „chce mi říkat Pat. Jste příliš chytrý, cizinče!"

„Tak to není, tak jsem to nemyslil," bouřlivě protestoval, zrudlý až po kořínky vlasů.

„Proč se červenáte?" chtěla vědět. Náhle se však ulekla. „Marty, pozor, míří na vás!"

Trhl sebou a ruka mu sjela k pouzdru. Při tom učinil kočičí skok stranou. Zraněný bandita, když ho přešla první bolest, vyčkal příležitosti a levou rukou sáhl do záňadří, kde měl ukrytý derringer. Výstřel by se mu byl jistě zdařil, kdyby ho Pat nebyla zahlédla. Její varovný výkřik přišel v poslední chvíli. Místem, kde před zlomkem vteřiny Sam stál, hvízdla kulka, která by byla bývala určitě zakončila jeho nadějný život.

Sám ještě nedopadl, a jeho pistole již chrlila olovo. Nepřestal střílet, dokud mu suché klapnutí neoznámilo, že zbraň je prázdná.

Pomalu se mu rudá mlha v očích roztrhávala. Přejel si rukou čelo a zahanbeně se podíval na Patricii. Ta na něho pohlížela s ústy ztrnulými v jakémsi bezhlasém výkřiku, s rukama přitisknutýma ke krku.

Několikrát polkl.

„Prosím za odpuštění. Nevím, co se to se mnou stalo. Vůbec jsem se přestal ovládat. — Děkuji vám za život!"

„Byl jste nádherný," vydechla, „byl jste jako mstitel kraje. Byl jste jako muž, kterého potřebujeme, který mezi námi není. Pojedete se mnou k otci, Marty, až mu povím vše, co o vás vím, určitě vás najme."

„Co o mně víte?" usmál se.

„Vím, že jste bojovník, a to mi stačí."

„Teď si vzpomínám, řekla jste mi, Marty."

„Řekla," začervenala se. „Nelituji toho. Můžete mi říkat Pat."

„Děkuji, Pat. Teď mi můžete vyčinit. Uchovával jsem tohoto muže pro vašeho otce a byl jsem takový lajdák, že jsem si ho nezajistil. A na konec ho tak zřídím, že již nám není nic platen."

„Co se dá dělat? Vyřídil jste ho však důkladně. Nemáte-li nic proti tomu, mohli bychom obrátit domů. Otec by mne pohřešoval. Musím se mu omluvit, tvrdil, že si musím dát pozor na Mannera a jeho bandu. Já mu nevěřila, a málem by mne byli dostali."

Sam rychle prohlédl mrtvoly, ale nenalezl u nich nic důležitého. Vyskočil tedy na koně a odjížděli.

„Kdy vás opět uvidím?" tázal se.

„Což vy se k nám nepřidáte?" udivena se k němu obrátila.

„Mám v horách zlato, nemohu je opustit. Rád vás kdykoli uvidím. Velmi rád," dodal tichým hlasem, klopě oči.

„Proč nechcete jít s námi? Zlato vám přece neuteče!"

„Mám na dosah ruky velký objev, Pat, nemohu to opustit."

„Pak nejste muž, pak jste zbabělec," vybuchla pojednou. „Můj Bože, kdybych já byla mužem a uměla tak střílet, jako vy!"

„Je přece tolik mužů v údolí, co bych se do toho ještě pletl já."

„Dost mužů? To nejsou muži, to jsou skety nebo starci. Jediný muž, který by snad mohl něco dokázat, je prý Gartonův Sam, a ten raději zůstal na studiích, než aby šel a pomohl svému otci. To jsou dnešní muži!" rozhořčena pobídla koně do klusu.

Chvíli bylo ticho. Sam se při zmínce o sobě musil v duchu zasmát. Nechtěl debatu dále tímto směrem prodlužovat, aby se snad přílišným zájmem o toho „Sama" neprozradil.

„Pohrdáte mnou?" tázal se po chvíli zkroušeně.

„Skoro. Uznávám sice, že jste cizí, že vám do našich věcí nic není, ale na druhé straně byste mne opět nemusil nechat marně prosit. A já vás prosím, abyste se k nám přidal."

Samovi bylo horko. Nevěděl, jak se z tohohle vyplést.

„Nyní nemohu, ač, věřte mi, k vůli vám bych šel rád. Ale našel jsem stopy po dobré žíle, zlato znamená pro mne bohatství, uskutečnění mých snů a zabezpečení existence. Nemohu to dávat jen tak v sázku."

„Snad máte pravdu," připustila, „snad je to ode mne sobecké, že na vás tolik naléhám. Nemám na to práva. Odpusťte."

Oddychl si.

„Slibuji vám," pronesl vážně, „že jakmile si zlato zabezpečím, že vám ihned nabídnu svou pomoc. Rád bych, abyste mi to věřila, protože to neudělám pro váš kraj, ale pro vás."

Uhnula před jeho zaníceným pohledem a dala koni ostruhy. Samův ryzák se přizpůsobil jejímu tempu a oba koně uháněli bok po boku dále, blížíce se k rovné stepi před rančem.

Když se přiblížili k budovám Hvězdy M. zastavil Sam koně.

„Rozloučíme se, Pat."

„Jakže, nepůjdete k nám?"

„Děkuji za pozvání, pospíchám do hor. Snad při jedu jindy."

Pat se nechápavě zamračila.

„Proč si nepřejete, aby vás otec spatřil? Máte snad špatné svědomí?"

„Mám svědomí čisté, jako horská bystřina vodu

Ale našel jsem zlato, a člověk, který najde zlato, změní se v šílence. Stále jen sedí u té své žíly nebo claimu a hlídá. Nepřejte si nikdy najít zlato, Pat. Nuže, na shledanou. Mohu se těšit, že se za mnou jednou podíváte do hor?"

„Nezasloužil byste si to. Ani se k nám nechcete podívat."

„Podívám se, nejdéle za měsíc se k vám určitě podívám. Chtěl bych vás však vidět dříve. Měsíc je tak dlouhá doba. Přijeďte se někdy podívat na tu loučku, kde jsme se po prvé setkali. Budu tam čekat každou středu odpoledne. Přijedete?"

„Nevím, možná. Sbohem."

Podala mu opálenou ručku a utrhla ji, když se sehnul a políbil něžné prstíky. Zamračila se.

„Ale, Marty, co to děláte?"

„Líbám ruku své královně. Rytíři to tak dělají."

„Tak. A co dělají královny?"

„Dají jim něco v opatrování, nějaký předmět, co nosí u sebe. Rytíři si toho pak nesmírně váží."

Usmála se, podívala se po sobě, pak strhla s krku modrý hedvábný šáteček a hodila mu jej na sedlo.

„Sbohem, rytíři!" zamávala rukou a byla ta tam.

Sám se za ní chvíli roztouženě díval, nevědomky něžně hladě chrpově modré hedvábí.

„Nádherné děvče," šeptal. Pak se sklonil, poplácal koníka po šíji a zatřepal mu šátkem před očima.

„Vidíte to, pane Priestleyi? Pro to musíte vskočit třeba do ohně. Byl jste povýšen, ani o tom nevíte. Teď již nejste obyčejný cowboyský kůň, teď jste rytířský oř. Tak se podle toho chovejte. Jedeme!"

Když Pat přijela na ranč, zastihla svého otce právě na dvoře, jak se loučí s odjíždějícím Gartonem.

„Haló, tati, haló, pane Gartone, nesu novinu, a to velmi špatnou. Pojďte dovnitř, povím vám to."

„Kde máš hochy?"

„Jsou zabiti, pojďte dovnitř!"

„Čerta! Opravdu?"

Zašli dovnitř, a Pat se dala do vypravování. Madis a Garton poslouchali čím dál vzrušenější a předstihovali se v klení.

„A kdo byl ten tvůj zachránce?" ptal se Madis, když skončila.

„Jeden zlatokop. Potkali jsme se již jednou v horách. Nic o něm nevím, jen že hledá zlato."

„Nikdy jsi o něm nemluvila."

„Nemáš rád zlatokopy, a on je takový příjemný, tak jsem..." Pat trochu zrudla a Garton se dal do smíchu.

Velká schůze

Dakerton žil ve znamení velké schůze dobytkářů. Byla to vlastně schůze celého kraje, svolaná dobytkáři, neboť přisílbili přítomnost i farmáři z okolí města. Schůze se měla konat ne v soudní síni, jako obyčejně, ale v tančírně baru „U čtyřrohé krávy", protože byla větší.

Již celé sobotní dopoledne se do Dakertonu se všech stran trousili jezdci a vozy s farmářskými rodinami. Dakertonští majitelé hostinců si mnuli ruce. Dnešek sliboval dobrý obchod.

Schůze měla začít o čtvrté hodině odpolední. O třetí hodině přijela do města početná výprava z Hvězdy M v čele s Madisem a s jeho dcerou. S nimi přijel i Charlie Bothweller s několika svými hochy. Přidal se k nim, když projížděli jeho rančem, neboť cesta z Hvězdy M do Dakertonu šla podél potoku, na jehož břehu stály budovy ranče U tří sosen.

Madis měl připravenu strhující řeč, kterou dělal téměř celý týden a o níž byl přesvědčen, že rančery i farmáře donutí dát hlavy dobromady a sjednotit se na společném postupu. Dojeli do města, zašli na malé občerstvení a odebrali se ihned na schůzi. Garton byl již přítomen a zpracovával několik tvrdohlavých farmářů.

„Haló, tady máme Madise, našeho slavnostního řečníka. Buďte nám vítán, Bille, i vy, slečno Pat! Doufám, že se u vás přes noc nestalo nic nepříjemného."

„Dobrý den, Gartone! Je dnes nějak živo všude, to tu budeme mít asi pořádný nával. Kde budu sedět?"

Garton mu ukázal místo a odvedl ho stranou, aby se ještě poradili o nějakých podrobnostech. Místnost se plnila čím dál víc. Přišel Cal Willan, přišel Clif Dungal, červenolící, mladší, horkokrevný majitel D v kruhu, ranče, rozkládajícího se směrem ke San Cristobalu, byl tu i doktor Stead, zářící svým vymydleným obličejem ihned v první řadě. Za dobytkáři a městskou honorací seděli farmáři s rodinami a za nimi se tísnili honáci z rančů a dakertonská luza. Najednou se ozval od dveří resolutní ženský hlas.

„Tak, hoši, co myslíte tím tlačením tady? Hleďte, ať jste pryč, chci projít. Pojď, Gene!"

Celé shromáždění se otočilo ke dveřím. Jakže, vždyť to je matka Palburyová se svou ratolestí. Paní Palburyová pozdravila přítomné hlasitým haló a posadila se na místo, vyhrazené jejímu manželu. Synka přitiskla k boku.

„Dan nemůže, Gartone, přišla jsem tedy za něho."

Garton jí s úsměvem pokynul, a vida, že je místnost již zaplněna a že všichni význační lidé kraje jsou přítomni, odebral se na tribunu, aby zahájil schůzi.

„Vážení přítomní, dovolte, abych vás tu uvítal jménem sdružení dobytkářů. Dnešní velká schůze je první v dějinách tohoto kraje, v níž jsou přítomni též zástupci farmářských rodin. Není to sice pro nás nejkrásnější vysvědčení, že nás dovedly sjednotit až zlé doby, ale je to přece potěšující. Teď ještě jednou, vítám vás všechny co nejupřímněji a zahajuji schůzi."

Shromáždění odpovědělo potleskem. Garton uchopil velký kravský zvonec, připravený na stolku, a několikrát zazvonil. Všichni utichli.

„Odevzdávám slovo Billu Madisovi, dnešnímu řečníku. Pojďte sem, Bille!"

Bill Madis zvolna povstal, jak se na takový slavnostní okamžik sluší, a vážně se blížil ke stolku. Shromáždění zašumělo dychtivostí. Madis byl po celou dobu znám jako nejlepší řečník, a proto byli všichni zvědavi.

Bill se postavil za stolek a vyčkal, až bylo úplné ticho.

„Chci se dnes obrátit zejména na vás, otcové a matky," začal, „na vás, kteří a které osidlujete tuto krajinu, chtějíce dát svým dětem klidný domov, jenž by poskytoval dobrou obživu. Vy, doufám, má slova nejlíp pochopíte a..."

Na ulici se ozval náhle hluk. Vypadalo to, jako když přijíždí celý pluk jezdectva. Odkudsi padl výstřel a v zápětí zabouřila celá ulice salvou z pušek. Než se několik mládenců mohlo rozběhnout k oknům, aby se podívali, co se děje, otevřely se prudkým kopnutím dveře a dovnitř vstoupilo pět mužů revolvery napřed.

„Ruce vzhůru! Nikdo se ani nehněte!"

Nad shromážděním se objevil celý les vzpažených

rukou. Všech pět mužů přešlo na druhou stranu místnosti a tam se postavili vedle Madise. Dveřmi se nahrnulo dovnitř asi deset nebezpečně vypadajících chlapů a na udivené rančery a farmáře bylo namířeno deset ručnic.

„Musím vás na něco upozornit," začal sladce vysoký, černovlasý muž, zřejmě náčelník. „Možná, že by někdo z vás měl chuť něco si začít, a tak bych rád, abyste si uvědomili, že máte mezi sebou ženy. Neradi bychom střílели vaše ženy."

Přejel zkoumavým pohledem shromáždění. Nikdo se ani nepohnul.

„Dobrá! Vidím, že jste rozumní. A nyní k věci! Jsem Huygens a tohle je Manner," ukázal na šilhavého mužíčka po svém boku. Shromážděním to zavlnilo a množství nenávistných pohledů se zavrtalo do Mannerovy tváře. Matka Palburyová vzrušeně vykřikla a všecka se chvějíc, vystoupila z řady. Manner na ni ihned namířil colt.

Tu se ozval odkudsi zezadu zvuk kytary a Pinkyův mírný hlas:

„Zůstaňte klidná, matko! Bůh vzal vaši věc za svou."

Všichni se otočili k smělci. Pinky si však nikoho nevšímal. Maje hlavu skloněnou na rameno, přivíral oči a něžně hladil kytaru. Při tom si broukal jakousi nábožnou písničku.

Jeden z lupičů k němu přiskočil a hrubě ho postavil na nohy.

„Co s ním, náčelníku? Mám ho provětrat olovem?"

„Zastřelíš-li mne, nic tím nezískáš. Naopak, nebude, kdo by ti hrál k tanci. Pamatuj si, že Bůh má být soudcem, ne ty."

„Mlč!" zahřměl Huygens. „Nech toho blázna, Pete! S ním se zdržovat nebudeme. K věci!" Obrátil se k přítomným. „Všichni dobře poslouchejte. Přišli jsme vám něco říci."

Shromáždění ztichlo. Matku Palburyovou někdo posadil a Pat Madisová ji začala těšit.

„Kraj se hemží lupiči všech druhů," pokračoval bandita. „Moji lidé a hoši Mannerovi jsme se spojili, abychom vás proti těmto vykořisťovatelům hájili. Budeme za to sice od vás požadovat daň, ale vždy to bude méně, než oč byste přišli, kdybyste proti těm lidem bojovali sami. Nebudete mít risiko, že přijdete o život, budete jen platit. Kdo by tak neučinil, toho nechámе banditům na pospas. To jsem vám chtěl říci. Poraďte se o tom sami. Příští týden začneme vybírat daně. Teď odejdeme, a upozorňuji vás, že zkusí-li někdo za námi poslat olovo, že vám zapálíme město nad hlavou! Jdeme, hoši!"

Opustili místnost téměř překotně, používajíce oken i dveří. Nikoho však nenapadlo, aby jim poslal nějaký olověný pozdrav na rozloučenou. Všichni stáli jako zařezáni a pohlíželi jeden na druhého.

Do nastalého ticha se opět ozval bláznivý Pinky.

„Zázrak větší než ten v Káni Galilejské. Jediný chlap zastavil jazyky padesáti mužům, a co více, také téměř tolika ženám."

Někdo přemohl rozčilení a zasmál se tomu. Potom se místnost rozhlaholila rozčilenými hlasy. Zatím zvenčí zaznělo několik výstřelů, lupiči zřejmě střílели na výstrahu, a pak bylo ticho. Dupot kopyt zanikl v dálce.

Garton několikrát odkašlal. Měl hrdlo jakoby sevřené a nemohl promluvit. Konečně se opět uchopil zvonce a zjednal ticho.

„Slyšeli jste," začal zaškroceným hlasem, „největšího zlotřilce v kraji a na vlastní oči jste viděli druhého, který měl dost odvahy, že se dostavil před nás po tom po všem, co spáchal. Muži, zachovali jsme se zbaběle, že jsme ho nechali mluvit. A tuto zbabělost musíme odčinit. — Odevzdávám slovo Billu Madisovi."

Bill Madis si přejel pravicí spánky, hledě si urovnat zpřeházené myšlenky. Shromáždění však již nestichlo. Vřelo utajeným šepotem.

„Spoluobčané," Madisův hlas zněl trochu chraptivě, „to, co jste teď byli nuceni vyslechnout, byl..."

Slova mu uvízla v hrdle, neboť zavřené okno vedle

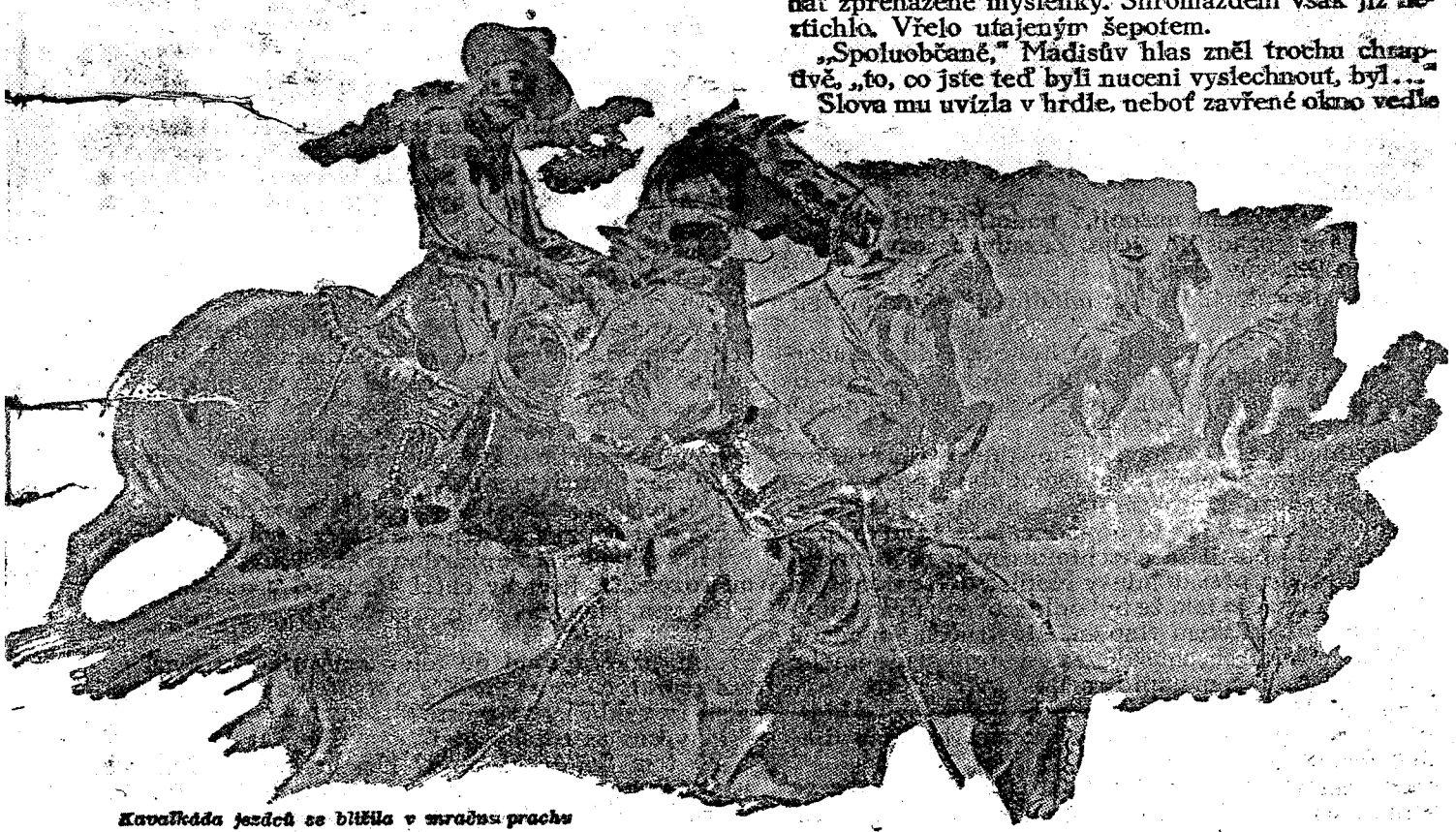

Kavalkáda jezdců se blížila v mračnu prachu ostrým tempem k ranči.

řečnického stolku se s cinkotem rozsypalo a do desky stolu se se zabzučením zapíchl rudě natřený šíp. Všichni se podívali k oknu, jako by očekávali, že se tam někdo objeví. Neobjevil se.

„Co zas tohle má být?" zabručel Madis a vytrhl šíp ze dřeva. Pozorně na něj pohlédl a viděl, že na dřevě je omotán jakýsi papír. Odvinul jej a četl. Všichni se rázem utišili. Garton četl nahlas:

„Já, Pitt Buy, se prohlašuji pánem tohoto území a majitelem všech pozemků. Ze své dobré vůle vám vaše pastviny ponechávám, budu však požadovat za ně poplatek. Polovice vašeho výtěžku bude ode dneška připadati mně.
Kdo by se pokoušel chovat proti mé vůli, bude bez milosti zastřelen. Nikdo mi neunikne, mám své lidi všude.
Každý nechť odvádí peníze, které mi připadají, do zdejší banky na konto Pitta Buye."

Garton dočetl a nechápavě se podíval na přítomné. Ti ztrnuli po druhé. Tu se však ujal slova Madis.

„Přátelé, vypadá to, jako by si všichni lupiči řekli, že nás budou vykořisťovat. Tohle prostě nesmíme strpět. Navrhuji, abychom udělali kárný výbor a vydali se na honičku, nejdříve za jednou, pak za druhou a třetí tlupou. Je nás totik, že by nám jistě nemohli vzdorovat."

„Správně," přisvědčil Charlie Bothweller, „jsem s vámi."

„Se mnou a se všemi našimi hochy také," prohlásila matka Palburyová.

„Mám jiný nápad," ozval se Clif Dungal a vstal, aby se postavil za řečnický stolek. Byl mladý a neměl rád, když ti staří myslili, že mohou vléci kraj, kam oni budou chtít.

„Nechte se vybít bouřlivému mládí," ozvalo se odněkud zezadu a doprovázející akord ukazoval, kdo to asi řekl.

„Lidé, podívejte se! Tady máte tři tlupy. Dvě vám slibují, že vás budou za peníze chránit, a ta třetí vás chce oloupit. Bude tedy nejlepší, dát těm dvěma prvním peníze, a ony se s tou třetí povraždí."

„Návrh byl přijat radostným hukotem. Všem se to zdálo jednoduché a divili se, že na to sami nepřipadli.

„Když se ovšem nespojí," podotkl Garton.

Opět se rozhostilo ticho. Zezadu se ozval opět akord a Pinkyův hlas.

„A je po radosti. Radost mládí netrvá nikdy dlouho."

Vystoupil Bull Hamley, majitel obchodu s rančerskými potřebami. Jak promluvil, přelétl všem po lících úsměv. Mluvil totiž pisklavým, přeskakujícím hlasem a nepatrně ještě koktal.

„Přimlouvám se za návrh Dungalův. Když se tlupy spojí, sejdeme se opět a umluvíme další postup."

A opět akord, tentokrát nějak falešný. Pinky vstal a pravil, že již ví, jak to dopadne, a že se jde raději napít. Poté opustil za chechtotu cowboyů místnost.

Měl pravdu, přes domluvy Madisovy, Gartonovy a jiných to dopadlo tak, že byl odhlasováno úplné podání se vyděračským tlupám. Roztrpčen opouštěl Garton s přáteli shromáždění a odebrali se do jiného hostince, aby se tam napili na zlost.

Madis měl zlost a svolával na lupiče hromy a blesky, až ho musila Pat krotit. Garton, hlavu v dlaních, přemýšlel.

„Kdyby tu byl Sam," vzdychl pak a zhluboka se napil.

Venku se ozvalo rozčilené volání.

„Co to zase je? Že by nová tlupa, ani bych se nedivil," ušklíbl se Charlie Bothweller a šel se podívat. Za chvíli byl zpět.

„Gartone, Madisi, rychle pojďte ven!"

Oba rančeři vyběhli za ním a spatřili, že před vězením se tísní hlouček lidí a něco si vzrušeně ukazují. Když se tam prodrali, zjistili, že na tabuli visí nějaká vyhláška.

„Přineste někdo lampu, ať vidíme!"

Odkudsi byla přinesena lucerna a někdo nahlas předčítal:

„Vyhlašuji bandám Huygensově, Mannerově a Pitta Buye a jejich vůdcům nesmiřitelný boj. Jmenovaní vůdcové nechť do dvou dnů opustí kraj, nebo je zastřelím. Soudce Stín."

„Nevím, nevím, ale za chvíli se tu začnu bát," zabručel jeden cowboy zamračeně pozoruje popsaný papír.

„Co tomu říkáte?" tázal se Madis Gartona, když se vraceli do výčepu.

„Abych pravdu řekl, nevím, co si mám o tom myslit. Soudce Stín, zní to nesmyslně. Ale, věřte mi," dodal po chvilce, „rád bych, aby takový soudce opravdu existoval. Vší silou bych mu pomáhal."

„Také," přikývl Bothweller a oči se mu zaleskly.

„Hm, kdo by to mohl být?" Madis zamyšleně hladil své prokvetlé skráně.

Posadili se opět k nápojům a potichu debatovali. Hovor se stále točil kolem jediné naděje, Soudce Stína.

Tu se ozvalo od dveří brknutí a s veselým popěvkem na rtech vešel zarostlý Pinky. Zavřel dveře a zavýskal.

„Jdu vás trochu rozveselit. Mládí mne již nepotřebuje, tak jdu ke starým. Nermuťte se nad dnešním neúspěchem, čas to vše nahradí, čas je někdy trpělivý."

„Někdy však pospíchá," namítl Garton a nabídl Pinkymu pití.

Soudce Stín začíná

Huygens obsadil chatu po Quarterovi. Byl šťasten, že se jeho hochům podařilo najít tak báječnou a lehce obhajitelnou skrýš. Stačila jedna stráž nahoře a jedna na loučce, kde bylo stále dosti lidí, a jejich posice byla nedobytná.

Natáhl se pohodlně na pryčnu a zavolal muže, kouřícího na Quarterově kamenné židli před chatou.

„Přejete si, náčelníku?"

„Vezmi si Carlose, Pete Sinkera a Santose. Pojedete stále po hřebenu tohoto hřbetu dolů. Nesmíte odbočit a přijdete přímo do takové malé pánve, kde se pase jedno Madisovo stádo. Hlídá je jeden nebo dva zelenáči, s těmi budete hned hotovi. Stádo zaženete do našeho údolí pod Tomahawkovou skalou."

„Máme vyrazit ihned?"

„Nemusíte, stačí až k večeru. Já se zatím podívám k Mannerovi, aby mi ten skunk něco neprovedl."

Muž několikrát naprázdno polkl a zatvářil se velmi rozpačitě, jako by chtěl něco říci a nevěděl, jak s tím ven. Huygens to zpozoroval.

„Co tě tlačí?"

„Inu, šéfe, nic mi do toho není, ale rád bych se vás zeptal, co vy si myslíte o tom chlapíkovi, co vyvěsil ty vyhlášky ve městě?"

Huygens se rozchechtal.

„O tom Soudci Stínovi? He, he, to je náramný vtip někoho z těch chytráků, který myslil, že mu na to sedneme. Moc dobrý vtip, ale nepovedl se, na takové věci my nesedneme."

„Což když to není vtip, šéfe?"

„Co by to tedy bylo, ty chytráku? Snad se naposledy nebojíš? Duch to není, protože duch by nevěšel vyhlášky, a člověka se přece nelekneme. Jdi a řekni zbylým hochům, aby se připravili, že za chvíli vyjedeme. Vy se tu můžete ještě povalovat."

„Podle rozkazu, šéfe!"

*

„Jste hodný, Charlie, že se na mne jdete také jednou podívat," zvolal Garton, když spatřil před čelednikem sesedat návštěvníka.

Charlie Bothweller zamával rukou na pozdrav, přivázal koně ke kolíku a rozkolébal se k verandě.

„Neměl jsem to dělat, a rozhodl jsem se tedy, že se pojedu sem zeptat, nevíte-li nic nového o Soudci Stínovi."

„Byl to žvást," zamračil se Garton. „Nějaký darebák si z nás vystřelil. Pojďte dál, Charlie, dám vám přinést nějaké občerstvení. Co byste řekl skleničce bourbonské?"

„To víte, že takovým občerstvením nikdy nepohrdnu," zazubil se Charlie.

Vešli dovnitř. Garton zalarmoval kuchaře, nařizuje mu, aby si dnes výjimečně pospíšil s obědem. Potom usedl s Bothwellerem u okna a nabídl mu doutník.

„Přišel jsem vlastně proto," začal Charlie, „že se mi zdá, že bychom se již jaksi sami mohli rozhoupat a něco proti těm banditům podniknout. Zůstali jsme osamoceni. A tak bychom měli těm zbabělcům ukázat, že si dovedeme pomoci sami."

„Pomýšlel jsem již na to. Uděláme nějaký plán a zajedeme s tím k Madisovi a na Spálený ranč."

„Kolik byste mohl postrádat cowboyů?"

„Myslíte kárnou výpravu? Nu, mohl bych na to dát dvanáct až patnáct hochů. Kolik vy?"

„Já snad osm. A Madis?"

„Haló," ozval se na dvoře známý hlas.

„My o vlku a sníh svůj klobouk, není-li tohle sám Madis."

Živý Charlie vystrčil hlavu z okna a zahoukal. Ze dvora zazněla odpověď a za okamžik stál Madis ve dveřích, hlučně setřásaje prach s mexikánských ozdobných holinek.

„Haló! A, podívejme se, Charlie je tady. Zdálo se mi, že slyším hlas toho šibeničníka, a on je tu opravdu. Jak se máte, Gartone? Ha! Když vás tu vidím prázdnit láhev téhle vyhlášené bourbonské značky, věru, že dostávám také chuť."

Charlie se otočil na Gartona a rozvážně zakýval olysalou hlavou.

„Myslíte, že bychom ho měli přizvat? Obávám se totiž, že je cestou nadmíru vysušen a že by se nám mohl podívat do lahve nepříjemně hluboko."

„Pozveme ho, Charlie! Vážil tak dlouhou cestu k nám, že si snad něco za tu námahu zaslouží."

„Jsem již starý muž, pane Bothwellere," zaprosil šelmovsky Madis. „Nesnesu namáhavou cestu bez posilnění. A pak, nesu novinu."

„Jakou?" vyrazil dychtivě Bothweller.

„Hned, jen co svlažím hrdlo."

„Rychle, Gartone, nalej mu!"

Madis byl bleskem obsloužen. Pil lihovinu, zředěnou vychlazenou vodou z Gartonova pramene.

„Jednou opět dobré napití. Není nad pohostinnost Gartona seniora."

„Chceme slyšet tu novinu," připomněli dychtiví posluchači.

„Hu," ušklíbl se Madis, „jste zvědaví jako houf dakertonských drben. — Již jste něco slyšeli o Soudci Stínovi?"

„Ne, vy ano?"

„Já také ne, ale něco se mi přihodilo, co nasvědčuje, že onen záhadný gentleman začal svou hru."

„Kéž by začal!"

„Stalo se toto: Hoši, kteří jeli na směnu na pastviny, pro mne najednou poslali, že je jedno stádo ukradeno. Toť se ví, ihned jsem vyjel a sehnal hodně mládenců, protože jsem chtěl lupiče vystopovat až do hor. Ženeme si to jedním kaňonem a najednou narazíme na krávu. Rozhlédnu se a vidím, že výše, mezi stromy, je další kráva. A tak jsme v tom kaňonu našli všechny své krávy. Ani kus snad nechybí."

„A podle toho myslíte, že Soudce Stín začal?"

„Kdepak! Jak tak pročesáváme ten kaňon sem tam, narazili jsme na mrtvolu. Byl to jeden z těch zlodějů. Byl načisto mrtev, a co byste tomu řekli, měl na čele takový řez nožem, jako by se někdo pokoušel vyříznout mu do kůže kříž. Kroutili jsme nad tím hlavou, ale najednou jeden hoch volá, že našel dalšího. A zase s křížem na čele. Takové mrtvoly jsme nalezli čtyři. A teď mi řeknete, neudělal-li to ten, jenž si říká Soudce Stín? Kdo jiný by to mohl udělat?"

„Ať to udělal kdokoli, je jisto, že to lupiče poněkud zarazí," mínil Garton.

Charlie se najednou klepl do čela.

„Vždyť já bych byl málem zapomněl! Mně ten Soudce Stín zachránil život."

„To zachránil pěknou věc," ušklíbl se Madis.

„Ať na to pohlížíte jakkoli, mně to stojí za to, abych panu Soudci nepřestal být nikdy dost vděčen. — To vám bylo před naší schůzí. Pozval jsem k sobě Willana, abych mu trochu promluvil do duše. Seděli jsme večer při lampě v pokoji a najednou to v okně bouchne a olovo mi hvízdne přímo nad hlavou. Jen jeden výstřel; alespoň já a Cal jsme slyšeli jen jeden. Pak bylo ticho. Vylezli jsme ven a zrovna, jak to říká tady Bill, na zahradě pod oknem ležel muž, střelený zblízka zezadu a na čele měl řez v podobě kříže."

„Proč jste nám o tom nic neřekl?"

„Nevěděl jsem, co si mám o tom myslit. A pak Cal Willan byl tak ustrašen, že nechtěl nic podniknout. Proto bylo lépe vyčkat. Teď však je jistá souvislost mezi tím a Billovým případem."

„Pánové," Oliver Garton zářil, „já cítím, že Soudce Stín začal a že bere naši věc do svých rukou. Lituji jen, že nevím, kdo to je, protože bych mu rád nabídl všechnu svou pomoc."

Bill Madis napřáhl ruku.

„Podívejte se, Gartone! Je-li to skutečně Soudce Stín, můžeme mu pomoci. Dáme dohromady své cowboye, uděláme z nich takovou hlídku a rozhlásíme po městě, že jsou k disposici Soudci Stínovi, že s nimi může volně nakládat. Když se dověděl o krádeži toho dobytka, dozví se i o naší patrole."

„To je dobrý nápad."

*

Huygens zuřil. Když se jeho lidé, které poslal ukrást Madisovi dobytek, nevrátili, vyjel za nimi sám a setkal se s jedním Mannerovým mužem, který jel právě z města. Ten vypravěl, že hoši z Hvězdy M přinesli do Dakertonu zprávu o počátku činnosti Soudce Stína.

Huygens měl zlost a také trochu strachu. Bylo mu podivné, že by se najednou odnikud objevil neznámý Soudce, a čichal v tom nějakou čertovinu se strany rančerů. Nyní měl vztek na Madise, mysle, že on sám pobil a křížem označil jeho hochy.

Však je pomstí. Vyšel před chatu a zavolal k sobě všechny hochy, kteří byli právě přítomni. Shromáždilo se kolem něho dvanáct ostrých chlapíků.

„Muži," začal chmurným hlasem, „dnes nám Madis odpravil čtyři kamarády. Kdybychom to nechali bez pomsty, byl by to začátek konce. Je tedy naší povinností dát Madisovi za vyučenou. Provedeme to ostře, protože to bude zároveň dobrá výstraha krajům. Připravte si koně a vezměte s sebou zásobu nábojů."

*

„Zůstanu přes noc v městě a vrátím se zítra. Musím udělat několik nákupů a..."

„Já vím," mávl rukou Madis. „Je tam spousta těch povídavých slečinek, to tě zdrží. Mně nemusíš nic na nos věšet. Tak nasedej, koukej, Jim již čeká. Má celý den vyplazený jazyk a těší se na nějakou tu skleničku. Doufám, že ho nebudeš tahat po těch svých nákupech?"

„Když mi slíbí, že se neopije, nechám ho jít, kam bude chtít."

„Neslibujte, Jime, vždyť ji nemusíte poslouchat. Vaším zaměstnavatelem jsem já a ne ona."

Cowboy Jim se zašklebil. Pat stáhla čelo do hlubokých vrásek.

„Ty jsi jeho zaměstnavatel, ale já jsem paní ranče, to si oba uvědomte. A jedeme! Zbytečně tu s vámi ztrácím čas. Sbohem, tati!"

„Sbohem, Pat, a nezapomeň na můj tabák!"

Jim práskl do koní a vozík se rozletěl směrem k Dakertonu. Bill Madis zašel do kanceláře a dal se do studování mapy, vlastní rukou vyrobené. Zahrnovala celou krajinu kolem Dakertonu a valnou část Pen Mountains. Madis dostal nový nápad. Rozdělil mapu na úseky o straně čtyři míle a měl v úmyslu prohledávat jeden úsek za druhým tak dlouho, dokud neobjeví skrýši všech tří tlup. Bude k dispozici přes třicet lidí, takže třicet úseků může být prozkoumáno najednou, práce tedy půjde od ruky.

Asi dvě hodiny ztrávil Bill sněním nad mapou. Pak zašel dozadu do čeledníku, kde byly ukryty zásoby střeliva.

„Hrome, že jsem na to nepřišel dříve, mohl jsem u Hamleye objednat větší zásobu nábojů. Půjde-li do tuhého, bude tohle brzy pryč. Musím si to poznamenat, nebo to zase zapomenu."

Vyšel z čeledníku, dnes nebyl na ranči ani jeden honák, protože byly postaveny dvojnásobné stráže, a zamířil zpět do domu.

„Co je tohle?" zabručel udiveně hledě na dveře, které nezavřel a které byly nyní zavřeny, a na nich byl trnem z mesquitu připíchnut nějaký papír. Bill Madis opatrně vytáhl colt. Rozhlédl se po dvoře, nikde se však nic nehnulo. Z čeledníku právě vyšel, skladiště má být zamčeno, leda v kůlně by někdo mohl být. Kdyby byl v stodole, byl by musil otevřít vrata, a tento úkon provázely nenamazané čepy vždy takovým skřípotem, že by to probudilo i černocha Boba, a, panečku, to již byl ospalec.

Bill strhl papír a rozprostřel jej na dlani. Byl popsán tužkou.

„Madisi,
Huygens vyjel s dvanácti lidmi. Chtějí přepadnout Váš ranč a nebudou nikoho šetřit. Braňte se jako lev!
Soudce Stín."

„Soudce Stín!" Madis se znovu otočil a přejel pohledem po dvoře, dychtě uzříti neznámého ochránce kraje.

„Haló, Soudce!" zavolal, chtěje mu nabídnout občerstvení. Nic se však nepohnulo. Všude klid a ticho. „Mám smůlu, odešel. Nebo je v domě?" A již se vřítil dovnitř. Tam ovšem také nebyl nikdo. Soudce pravděpodobně nechtěl být poznán. Bill vzal pušku a vyšel ze dvora podívat se na pláň, neuvidí-li tam alespoň koně. Možná také, že již uvidí Huygense a jeho tlupu. Zamrazilo ho. Huygens má s sebou dvanáct lidí, a on je sám.

„Není-li tohle přesila, pak nevím. Ale nedám se, přijde jim to draho."

Na planině nebylo vidět nic. Skupinky stromů a malé hájky zabraňovaly výhledu do dálky. Možná ovšem, že Soudce odjel korytem potoka. Bill byl zklamán. Tak byl Soudci nablízku, a přece z něho neuviděl ani šos.

„Eh, co se dá dělat! Pojďme vyhledat místo pro bojiště."

Počítal, že lupiči vniknou do dvora, bude tedy nejlépe, když je nechá přijít až tam. Dal se do zatloukání oken v čeledníku, protože nechtěl, aby lupiči vnikli dovnitř a kryli se za zdmi. Když zatloukl okno, zamkl dveře a šel opět vyhlédnout na prérii. Ještě nikdo. Rozběhl se tedy zpět a totéž udělal z okenice v přízemí obytného domu. Pak vyběhl ještě jednou na vyhlídku.

„Přijíždějí!"

Kavalkáda jezdců se blížila v mračnu prachu ostrým tempem k ranči. Bill byl mžikem zpět v domě, zamkl za sebou dveře, zastavěl nábytkem a vyběhl do poschodí. Tam zatáhl u všech oken záclony, aby nebylo dovnitř vidět, připravil si asi sedm pušek, hromadu nábojů a čekal.

Ne však dlouho. Najednou se ozvala dunivá střelba a třináct lupičů se vřítilo do dvora. Překvapeni, že nejsou vítáni ani zmatkem, ani střelbou, zastavili koně a ustali plýtvat olovem.

„Což tu nikdo není?" ozval se jeden z nich zklamaným hlasem.

„Je," zněla z okna odpověď provázená třemi mistrnými výstřely. Tři krajní lupiči se svalili se sedel pod kopyta poplašených koní. Okno, odkud Bill sel smrt, bylo rázem zbičováno olovem. Na to on ovšem nečekal a proběhl dvěma pokoji k jinému oknu.

Než si lupiči uvědomili, že by měli věnovat trochu pozornosti ostatním oknům, vyslal Bill další dvě rány a další dva lotři byli vyřazeni.

„Myslím, že olovem neplýtvám," zabručel spokojeně, krče se pod oknem a s lítostí pozoruje, jak olovo prosekává díry novými záclonami. „Počkejte, vy chlapíci, až se Pat vrátí, ta vám dá. Ta vám ukáže, ta vám zaplatí za nové záclony." Ušklíbal se, ale v duchu příliš vesel nebyl. Nevěřil, že by z téhle mely vyšel živ a zdráv. Zneškodnil sice již pět mužů, ale to byla vlastně zásluha tajemného Soudce Stína, protože, kdyby ho byl nevaroval, bylo by již nyní po něm veta.

Odplížil se opět do jiné místnosti a nenápadně vyhlédl skrz záclonu. Lupiči již byli opatrnější. Rozdělili si patrně úlohy a pálili pravidelně do všech oken, aby nebyli opět překvapeni. Bill viděl, že se dva kryjí za koňmi, dva jsou přikrčeni za rohem čeledníku a další dva volají něco pod ním z verandy.

Trpělivě vyčkal, až jeden z těch za koňmi vystrčí hlavu, a pak rychle vystřelil. Drásavý výkřik svědčil o tom, že zasáhl.

„Šestý, zatím to jde dobře."

Dunivý výstřel otřásl verandou.

„Hrome, vystřelil zámek. To je nepříjemné."

Vzal si dvě pušky dolů a připravoval se na zoufalou obranu dveří. Byly již pootevřeny, ale dále to asi nešlo, poněvadž se zpříčil nastavěný nábytek. Střely fičely skulinou dovnitř a pronikavě hvízdaly, odrážejíce se od suků a kamenného krbu v místnosti.

Silná rána náhle vyvrátila dveře a tři muži ojí od vozu vyrazili barikádu nábytku. Cesta byla

volná, ale opět jeden lupič to odpykal. To však byl poslední Madisův výstřel, neboť ho něco šlehlo na krku, jako by mu někdo položil na kůži žhavé železo. Skácel se na zem a zůstal nehybně ležet.

„Máme ho," zařval radostně jeden lupič. „Dostali jsme ho, náčelníku!"

Huygens přeskočil nastavěný nábytek. Sklonil se nad mrtvým a zlomyslně se ušklíbl.

„Není mrtev, je jen škrábnut na krku. Za chvíli se probere k vědomí."

„Neměli bychom ho zastřelit? Udělal nám pořádnou škodu. Přenechte ho mně, šéfe, Cal byl můj kamarád, a teď leží na dvoře s dírou v lebce."

„Počkáme, až se probudí. Připravte si provaz!"

„Připravte si provaz," ozvalo se pojednou za nimi. „Ano, připravte si provaz." Za nimi stál černě oblečený muž s černou hedvábnou maskou na tváři. V obou rukou měl revolvery.

„Jsem Soudce Stín. Dejte ruce nad hlavy!"

Dva muži dávali nerozhodně ruce vzhůru, ale druzí nejevili té chuti. Dva z nich měli totiž colty v rukou a myslili, že mají vyhráno, a další byl Huygens, který tušil, že pro něho uhodily poslední okamžiky, a spoléhal na svou střeleckou obratnost, čtvrtý muž snad ani nechtěl střelit, ale u něho to byl reflex, vypěstovaný častým nebezpečím, číhajícím v pohraničí.

Místnost se rázem naplnila kouřem. Oni dva, kteří měli pistole v rukou, zemřeli již, jakmile jim vstoupil do očí záblesk, oznamující čin. Huygens měl zpola vytažený revolver, když mu ho střela vyrazila z ruky, a čtvrtý darebák ji dostal v zápětí přímo do srdce. Zakolísal pod nárazem, křečovitě se chytil za košili a s bouchnutím se roztáhl přes své kamarády.

Zbylí dva lupiči, kteří jižjiž také sahali po zbraních, dali ruce poslušně nahoru. Maskovaný muž se krátce zasmál.

„Měli jste také střílet, mládenci! Mohli jste to již mít odbyto!"

Oba lupiči zbledli jako stěna. Huygens stále stál a třeštil oči na Soudce Stína, jako na zjevení.

„Nu, Huygensi, teď si promluvíme spolu. Dal jsem vám dva dny lhůty. Měl jste dost času, abyste zmizel z kraje i s lupem. Proč jste to neudělal?"

„K čertu s vámi!"

„Předejdete mě tam o několik let, Huygensi! Ještě dnes se tam dostanete. Počkáme jen, až se Madis probudí, chci mít svědka. Vy, mládenci, se otočte pěkně nosy ke zdi a nechte ruce nahoře. Zajistím si nejprve Huygense."

Oba muži splnili rozkaz jako poslušné loutky. Huygens se dal obrat o všechny zbraně, které měl. Soudce Stín našel i ostrou dýku, skrytou na nezvyklém místě, totiž v přední klopě vesty.

Potom byl Huygens přivázán k židli a Soudce si vybral zbraně od zbylých chlapíků. Madis byl stále ještě v bezvědomí. Soudce sundal se stěny svinuté lasso a přivázal jednoho z mužů na desku stolu, druhého k sloupu na verandě a sám se dal do odklízení mrtvol. Každou poznamenal křížovým šrámem. Srovnal je před verandou, takže to z dálky vypadalo, jako nocleharna na zdravém vzduchu. Pak se vrátil zpět dovnitř a sedl si vedle Madise, čekaje, až se mu vrátí vědomí.

Madis zvolna vydechl a otevřel oči. Spatřil Soudce a nechápavě zamrkal. Soudce Stín sklonil nad ním zamaskovaný obličej.

„Můžete již trochu myslit?"

Madis se pokusil kývnout, ale nešlo to. Krční svalstvo mu vypovědělo službu.

„Dobře se tedy dívejte a všechno, co si budete pamatovat, povězte v městě. Splatím těmto zlosynům."

Obrátil se k Huygensovi a k lupiči na stole.

„Chtěl jsem vás zastřelit, ale rozhodl jsem se jinak. Vy dva svedete spolu souboj. Vyhraje-li Huygens, bude mít co činit se mnou, vyhrajete-li vy, odstřílíte si to s kamarádem, kterého mám na verandě a pak vás pustím. Souhlasíte s tím?"

Huygens mlčel, ale chlapík na stole živě souhlasil. Soudce tedy vybral dva colty, dal do nich po jednom náboji, odvázal oba soupeře a dal jim je do ruky.

„Máte v nich jen jeden náboj, dejte si tedy pozor! Postavte se do rohů světnice a obraťte se k sobě zády. Nemyslete si, že mě zaskočíte, jsem připraven. Budu počítat do tří. Jak řeknu tři, otočíte se a začnete střílet. Dáváte pozor, Madisi?"

Madis mrkl, a to Soudci stačilo.

„Dobře tedy. Pozor! Jedna, dvě, tři!"

Zazněly dvě rány a Huygens s pošklebkem hodil pistoli na zem. Střílel téměř naslepo, zatím co jeho soupeř se zdržoval s otáčením.

„Vyhrál jste, Huygensi! To mě těší, zbudete snad na mne. Otočte se ke zdi!"

Huygens vyhověl rozkazu a Soudce šel odvázat muže na verandě.

„Doufám, že jste slyšel, oč tu jde. Hleďte tedy, ať svého šéfa překonáte!"

Opět dal každému pistoli s jedním nábojem, upozornil Madise a začal počítat. Souboj dopadl opět šťastně pro Huygense.

„Správně, Huygensi, nezklamal jste mě! Nyní vezměte tento nůž a udělejte jim na čelech mé znamení. To, které udělám za chvíli já vám." A Soudce Stín se posupně zasmál. Huygens vzal s nechutí nůž do ruky, okamžik zaváhal, jako by se rozmýšlel, nemá-li jej raději přímo hodit Soudci do prsou.

„Jsem připraven," řekl však Soudce sladkým hlasem a Huygens s odporem řízl.

„Pořádně, pěkné kříže! Jen s chutí do toho! — Tak, a nyní se dívejte zvlášť pečlivě, Madisi, tohle bude nejdůležitější. — Dám vám, Huygensi, váš colt do pouzdra, bude nabit, to znamená, že to bude souboj podle pravidel. Začít můžete, kdy budete chtít. Platí?"

„Dostanu vás," zavrčel Huygens.

„Snažte se!"

Soudce Stín vzal Huygensovu pistoli a opatrně mu ji vsunul do pouzdra. Ihned pak od něho odskočil, obávaje se úskoku, a to právem. Huygens ihned hmátl rychle jako blesk ke kyčli a bez míření střelil dozadu. Soudce Stín však nestál tam, kde ho Huygens tušil. S kočičí obratností poskakoval s místa na místo a jeho těžké pistole chrlily smrt. Huygens vystřelil ještě jeden náboj, mířil však již Bůh ví kam, stře-

la letěla někam do dvora a Huygens klesl na kolena. Namáhavě pozdvihoval ještě pravici s pistolí, ale tělo kolísalo pod nárazy Soudcových kulí. Revolver mu vypadl ze zesláblých prstů a byl konec. Konec náčelníka obávaných psanců.

„Díval jste se dobře, Madisi?" Soudce Stín nabil znovu pistoli a zasunul ji do pouzdra. „Pamatujte si dobře, co jste viděl! Jednou to můžete vyprávět vnukům."

Soudce se zasmál a skloniv se k Huygensovi, udělal mu křížové znamení na čele. Pak tiše odešel, aniž věnoval Madisovi jediný pohled.

Bill Madis to snad ani pořádně nechápal. Byl to sen, anebo snad má horečku? To je to, horečka to asi bude. Pohnul nepatrně hlavou, ale ihned v podobných snahách ustal, neboť ho nesnesitelně zabolelo v krku.

Cítil pod sebou vlhko. Když zajel ku podivu slabou rukou pod rameno a vytáhl ji, viděl, že je rudá krví. Jeho krví.

Všude bylo ticho, nikde se nic ani nehnulo. Začal počítat, kolik hodin tady takto musí vydržet, než přijdou hoši nebo Pat. Zdálo se mu, že krvácení ustalo a pocítil úlevu. Ta ho však podnítila k neuváženému činu. Chtěl se posadit.

Taková divná bolest, nepopsatelné mravenčení mu proběhlo lebkou a on se tiše sesul opět v bezvědomí k zemi.

*

„Haló, pane Madisi, haló, slyšíte mě?"

Madis nechápavě rozevřel oči. Někdo se nad ním skláněl, ale kdo to jen byl? Jeho obličej se Madisovi houpal jako na vodě a stále se rozplýval v mdlé stíny.

„Vstávejte z mrtvých, Madisi," volal hlas dále. „Andělé již zaduli do nebeských trub."

Madis opět zavřel oči a přestal vnímat. Probudil ho chladivý pocit na rozpáleném krku. A opět tam něco prudce zabolelo. To však již vědomí neztratil.

„Nesmíte sebou hýbat, slyšíte?"

Snažil se zaostřit pohled na neznámého a nakonec se mu to skutečně podařilo. Zprvu viděl jen vous a zas vous, pak z vousů vyhlédl nos, usměvavé oči a před obluzovaným Madisovým zrakem stál bláznivý Pinky, sklánějící se nad umyvadlem, v němž máchal nějaký šátek.

Asi půl hodiny to Madisovi trvalo, než byl s to vyslovit otázku, kterou měl po celou tu dobu na rtech.

„Jak jste se tu vzal?"

Pinky se zašklebil. „To je mé zaměstnání, být, kde je mne potřebí."

„Dojeďte pro doktora!"

„Sám jsem dost dobrý doktor. Ta rána na krku vás sice porazila a několik dní si poležíte, ale nic smrtelného to není. — Byl-li jste to vy, co jste složil všechny ty chlapce před verandou, musím vám gratulovat, třebaže tvrdím, že zabíjení lidí je zbytečné."

Madis chtěl vysvětlit, jak se to tu vše událo, ale vydal ze sebe jen chrčivý zvuk.

„Ne, nesmíte mluvit, řeknete mi to později!"

Toto typicky ošetřovatelské a lékařské napomenutí uvedlo raněného opět v polospánek, polobezvědomí. Pinky dokončil svou ranhojičskou práci, chopil se kytary a posadil se u lůžka, brnkaje si jakousi tichou píseň.

Tak ho tam našla Pat, když se večer vrátila nečekaně brzy z města, poněvadž se jí udělalo nevolno. Do Dakertonu k velké Jimově žalosti ani nedojeli. Bylo jí nápadné, že se v domě nesvítí, a když kráčela k verandě, zakopla o jednu z mrtvol. Vykřikla a Jim přispěchal, neboť myslil, že si něco udělala.

„Jime, tady někdo leží! A tady taky, tady taky!"

Jim něco zabručel, vrátil se k vozu, sňal jednu ze svítilen a rozžehl ji.

„Vypadá to jako hřbitov," připustil potom.

„Kde je otec?" vykřikla Pat, uvědomivši si, co se asi na ranči stalo. „Což jestliže ho zabili?"

„Kdo by je takhle srovnal, kdyby ho zabili. Pán byl na ranči sám."

Pat se však již rozběhla dovnitř. Jim pospíchal se světlem za ní. V přízemí nebyl nikdo, a když se rozběhli po schodech, zaslechli shora zvuk kytary.

„Co je tohle?"

„Někdo si tam hraje," zamručel Jim a vytáhl pistoli. Výše se již pohybovali pomaleji. Někdo tiše hrál v Madisově ložnici na kytaru. Pat vrazila první dovnitř. Na prahu stanula a nerozhodně pohlížela dovnitř.

Madis ležel na svém lůžku. Oči měl zavřeny a sípavě dýchal. Blízko něho seděl na židli vousatý muž a s hlavou skloněnou k ramenu tiše drnkal na kytaru. Pat se nechápavě zamračila. Jaktěživa ještě neviděla Pinkyho, třebaže o něm již slyšela. Jim, za ní vykukující, ho však poznal.

„Pinky!"

Pinky vzhlédl a přiložil prst na ústa. Pak opatrně odložil kytaru a vyšel z pokoje. Pat vytlačil za dveře a neslyšně je zavřel.

„Pojďte dolů, vše vám vyložím. Ničeho se neobávejte, slečno, pan otec není těžce raněn. Pojďte jen dolů!"

Pinky vyložil pěkně po pořádku vše, co věděl. Mnoho toho ovšem nebylo, zejména ne to hlavní. S tím bylo nutno čekat až na Madise.

Jim šel pak něco sehnat do kuchyně a Pat odešla nahoru k otci. Za chvíli se však vrátila se zklamaným obličejem.

„Spí, nechtěla jsem ho probudit. Budeme jíst. Teď jsem si teprve uvědomila, jaký vlastně mám hlad."

Po večeři se šli opět podívat na Madise, ale ten ještě spal. Pinky přinutil Pat, aby sešla dolů a pohodlně si lehla do lehátka, poněvadž bylo zbytečné u Madise hlídat. Probudí se stejně až zítra. Sám vzal kytaru a zajel prsty do strun.

„Jsem si jista, že otci pomohl sám Soudce Stín," pronesla po chvíli Pat.

„Z čeho tak soudíte?"

„Z těch křížů na čele. To je jeho znamení."

„Podivné znamení."

„Nechť je jakékoli, mám je ráda, poněvadž je to znamení jediného skutečného muže v kraji. Nepřestanu se mu nikdy obdivovat."

„Co když je ošklivý?" Pinky hrábl do strun trošku prudčeji.

„Nic tím neztratí."

„Snad ho nemilujete? To by váš chlapec žárlil."

„Nemám žádného chlapce."

„Žádný se vám nelíbí?"

Zrudla. „Nemohu říci. Několik snad. Jeden jistě, ale to není muž, takový muž, jakého bych si přála mít. Ten jde příliš za svým cílem."

„Neurazil vás snad?"

„Neurazil, naopak, jednou mi zachránil život a za to jsem mu vděčna."

*

Madis se probudil až třetí den po zranění. To se k němu již sjeli všichni jeho sousedé a přátelé, z valné části dychtiví zvědět, jak to vlastně s těmi mrtvolami bylo. Madis podle přání Soudce Stína pověděl vše podle pravdy a když viděl, jaký rozruch svým vypravováním způsobil, udělalo se mu téměř dobře.

Novina o neslavném přepadení Hvězdy M se bles-

kem rozlétla po kraji a strachy zalezlí obyvatelé této končiny počali již pomýšlet i na odpor proti lupičům. Brzy se však na ně snesla opět sprcha.

Peníze pracovitých lidí

Bylo to asi k půlnoci. Dakerton se pomalu ukládal k spánku. Jen noční podniky žily.

Tichou ulicí zazněl výstřel. Pak ještě dva a bylo ticho. U čtyřrohé krávy všechno ztichlo a tváře se napjaly v očekávání čehosi nepříjemného. Pinky, zaujímající čestné místo přímo na barovém pultě, položil kytaru vedle sebe a prohodil:

„Tři výstřely znamenají jednu docela jistou smrt. Pojďme se podívat, co se kde přihodilo."

Téměř všichni se vyhrnuli na ulici.

„Střílelo se odněkud jako od banky."

Rozběhli se tedy k bance. Co to? Dveře byly otevřeny, ačkoli se uvnitř nesvítilo. Steve Martinson, šerifův náměstek, odstrčil zástup hlučících mužů a odvážně vstoupil dovnitř. Byla tam sice tma jako v pytli, ale Steve býval v bance častým hostem, uměl se tedy mezi nábytkem pohybovat po paměti, aniž při tom nadělal velké škody, jak na vlastním těle, tak na nábytku. Věděl, že od stropu visí těžká ozdobná lampa. Nahmatal ji a za chviličku se místnost ozářila.

Hoši, kteří vnikli za ním, vykřikli překvapením. Naskýtal se jim pohled na rozbitou přepážku, na převrácené stoly, do nichž se nešetrná ruka dostala roztřískáním spodků, papíry byly rozházeny téměř po celé místnosti a nedobytná pokladna, stojící v rohu a zapuštěná do zděné podlahy, byla dobyta a šklebila se rozříznutými stěnami, jako by se vysmívala pozdním návštěvníkům, že nepřišli včas.

„Banka je vyloupena, hoši, kde je Schonell?"

F. J. Schonell byl majitelem a ředitelem tohoto závodu. Byl to mladší hnědovlasý a obtloustlý muž, v kraji značně oblíbený, protože jeho jednání bylo vždy přímé a v jeho obchodech nemohl nikdo najít nikdy nic bezprávného ani špatného.

Steve Martinson nahlédl do vedlejší místnosti, takto soukromé bankéřovy kanceláře. Byla prázdná.

„Třeba je v ložnici."

„Zavolejte!"

„Schonelle, haló!"

Všichni utichli. Najednou proniklo do toho ticha slabé zasténání. A to z této místnosti.

„Slyšeli jste? Odkud to bylo?"

„Tady odněkud. Jako tamhle zpod té skříně."

Blíže u okna stávala velká skříň, lépe registratura. Nyní ležela napolo převrácená, opírajíc se horním rohem o obraz pocitivého střádala, který držel v jedné ruce měšec se zlaťáky a druhou objímal buclaté dítko.

Několik mužů se jí rázně chopilo a odklopilo ji na druhou stranu. Objevili tak hromadu knih a rozházených papírů, z nichž vyhlížel mrtvolně bledý bankéřův obličej. Ošklivý šrám na spánku barvil okolí krví.

Papíry byly v mžiku odházeny a F. J. Schonell byl zvednut a odnesen do vedlejší místnosti, řáděním lupičů téměř nedotčené. Mimo onen šrám na skráni měl v sobě ještě díru po střele, prolétnuvší ramenem nebezpečně blízko plic. Tato rána byla daleko nebezpečnější, poškodila patrně větší cévu a raněný byl v nebezpečí, že vykrvácí.

„Pusťte mě blíže k němu, snad mu budu umět pomoci, než přijde doktor," ozval se od dveří hlas, doprovázený známým brnknutím. Muži se s úsměvem porozestoupili a nechali Pinkyho projít až k raněnému. Jeden z hochů byl poslán pro doktora Steada. Ten vyběhl tak, jak byl na lůžku, nacpal jen šosy noční košile do kalhot, chopil se kufříku a již běžel do banky.

„Je to zlé," prohlásil, když bankéře prohlédl. „To krvácení zastavím, ale obávám se, že ztratil příliš mnoho krve."

„Nikdy není dost pozdě, chceme-li pomoci. Jen v pekle to už nejde!" ozval se Pinky, který přepustil své místo zkušenějšímu.

„Chci mu přece pomoci," otočil se na něho doktor Stead. „Kdo říká, že nechci?"

„Nikdo, doktore, nikdo, to já jen tak filosofuji. Chopím se každé příležitosti, abych těmto zabedněným hlavám něco pěkného pověděl."

Zabedněné hlavy se pustily do hrozivého hřmotu. To však podnítilo doktora k zuřivému zaklení.

„Přestaňte, vy blázni, povykovat a hleďte, ať jste pryč. Nemohu vás tu potřebovat a raněný se bez vás také obejde. Ven!"

Zástup se liknavě sunul ke dveřím.

„Rychle, rychle, spolykáte tu příliš mnoho vzduchu!"

Pomalu byli všichni venku, jen Pinky stále stál v hlavách nemocného, hladil kytaru a díval se doktorovi na obratné prsty.

„A co vy?" vyjel doktor Stead. „Na vás to neplatí?"

„Nemohl bych vám nějak pomáhat?"

„Nemohl, hleďte, ať jste venku!"

„Proč chcete zůstat s ním sám?" zeptal se blázen, vrhnuv na doktora rychlý pohled.

Doktor Stead se trochu zarazil, pak nevlídně zavrčel. „Nechci s ním zůstat sám, vy blázne! Je to však těžce nemocný a nesnese hluku. Jděte ven, kdyby mě něco potřeboval, zavolám anebo vystřelím. Jděte a nezdržujte!"

Pinky smutně drnkl na kytaru a vyloudal se ven. Doktor Stead za ním zamračeně pohlížel a ještě se šel přesvědčit, zda opravdu vyšel.

„Je to blázen nebo není?" mručel si při tom.

Potom dokončil obvazy a posadil se k nemocnému, chtěje vyčkat, až se probudí. Netrvalo to dlouho a Schonell něco zašeptal. Doktor Stead vyskočil a přiložil ucho téměř k jeho ústům.

„Lupiči," šeptal bankéř, „tlupa Pitta Buye, vedl je Kahless. Střílel jsem, ale myslím, že jsem nikoho nezasáhl."

„Banka je vyloupena," oznámil mu doktor.

„Banka je vyloupena, ale mají jen malou část peněz. Nedával jsem je do pokladny, mám je nahoře v ložnici. Chtěl bych pít.

„Dojdu pro vodu." Doktor to řekl téměř radostným hlasem a křepce odběhl na dvůr, kde byla studna. Když odešel, pohnula se slabě těžká záclona u otevřeného okna a něco tam zašramotilo.

„Tak, tady je voda. Dám vám do ní utišovací prostředek, abyste klidně spal. Možná, že budete mít důkladnou horečku."

Doktor otevřel kufřík a vytáhl z něho nějakou lahvičku. Odkápl z ní asi třicet kapek do sklenice, doplnil to vodou a dal raněnému vypít.

„Po tom vám bude určitě dobře."

Schonell zavřel unaveně oči a klesl bezvládně do podušek.

„Je mi nějak slabo," šeptal a dech se mu počal krátit. Za chvíli opět otevřel oči, vypoulil je, div mu nevystoupily z důlku, a zasípal. Tělo se mu křečovitě zatřáslo, napjalo se jako luk, pak opět svalstvo povolilo, dech se stal nepravidelným, slabším, slabším, až ustal docela.

„Konec," pronesl doktor Stead a posměšně se ušklíbl. Pak vzal kufřík, vyházel z něho nástroje a obvazy a odešel do chodby. Bylo slyšet, jak vrzají schody.

Za chvíli byl zpět a spokojený úsměv mu pohrával na tváři. Shýbal se právě pro nástroje, když mu dopadl k nohám nějaký kámen.

„Který rošťák!... Počkat, co je tohle?"

Sehnul se a zdvihl kámen, pozorně prohlížeje papír, kterým byl obalen.

„Že by mi hoši něco chtěli?"

Odbalil papír a četl:

„Čekám za bankou, nutné, přijďte rychle!

Kahless."

„Co mi ten pitomec chce? Takhle v noci člověka obtěžovat."

Položil nástroje vedle kufříku a vyšel kvapně ven. Ani ne za pět minut byl zpět, podezíravě se rozhlíželje po místnosti.

„Fuj, to jsem si oddychl, žes tady," oslovil kufřík. „Málem bych byl sedl nějakému darebákovi na lep."

Vzal nástroje a nacpal si je do kapsy, obvazy vstrčil pod paždí a chopil se kufříku. Ztrnul a zaklel. Kufřík byl nějak lehký. Pustil obvazy na zem a chvatně kufřík rozevřel. Byl prázdný. Jen na dně ležel nějaký papír.

„Hrome, někdo mě dostal!"

Vzal papír a četl:

„Moje poslední výstraha! Chceš-li být dále pořádným člověkem, můžeš tu zůstat. Jako doktor jsi užitečný. Lékaře tu nechám, Pitta Buye zničím. Rozmysli se! Peníze jsem si vzal a vrátím je bance. S tlupou se nepokoušej o spojení, poněvadž ji zničím. Kahless bude zabit a totéž se stane i tobě, neuposlechneš-li výstrahy.

Soudce Stín."

Doktor Stead zbledl. Byl to chladný a vypočítavý člověk, ale cítil, že mu tajemný Soudce nahání hrůzu. Jak se mohl dovědět, že on je vlastně Pitt Buy. Vždyť to ani Kahless neví. Způsob, jakým zatočil s Huygensem, ukazoval, že s ním nejsou žerty.

Pitt Buy sebral vztekle nástroje a obvazy, nacpal je opět do kufříčku a šel do baru oznámit, že bankéř zemřel. Hoši to přijali jako věc, kterou čekali. Jen Pinky zabodl do doktora ostrý pohled a přiměl ho, že odvrátil zraky.

„Nu, půjdu, dobrou noc."

„Dobrou noc, doktore!"

Stead však nešel spát. Osedlal si koně a uháněl někam do noci. Ani si nevšiml, že se jakýsi stín krčí u zdi jeho stáje. Když odjel, stín se odlepil a odebral se opět do výčepu.

Doktor mířil k horám. Když však minul poslední farmu a dostal se na pastviny Baru W, odbočil stranou a hnal koně přímo ke krčmě starého Fereiry. Dojel tam ještě před svítáním. Zabouchal na vrata, a aby krčmáře probudil, vytáhl pistoli a dvakrát vystřelil.

Za chvíli se těžká vrata rozvrzala a rozespalý Fereira vystrčil hlavu.

„Co je?"

„Chci mluvit s Kahlessem."

„Není tady."

„Je." Doktor prudce Mexikána odstrčil a vešel dovnitř. Na dvoře pobíhalo několik koní. V jednom z nich poznal doktor Kahlessova šedáka.

„Kde spí Kahless?"

„Neznám žádného Kahlesse."

Krčmář se rázem zahleděl do hlavní dvou pistolí.

„Mám ti pomoci, aby sis vzpomněl?"

„Spí nahoře."

„Tam nepůjdu. Jdi a zavolej ho!"

„Zabije mě, když ho probudím. Co mu chcete? Vy jste doktor Stead, ne?" ani netušil, že tím nad sebou vyřkl ortel smrti.

„Ano. Řekni mu, že přicházím od bankéře Schonella."

Mexikán se odšoural a za chvíli bylo slyšet nevrlé zvuky, které Kahless vydával, když byl šetrným sice, ale důkladným způsobem buzen. Stead netrpělivě podupával na dvoře.

„Nuže, tady jsem, co mi chcete, doktore?" ozvalo se rozmrzeně od dveří. „Co je tak důležitého, že mě budíte?"

„Je to důležité," zasyčel doktor a Kahless ztrnul. Bože, vždyť je to hlas náčelníka! Tak náčelník je vlastně doktor Stead!"

„Co se stalo, náčelníku?"

Stead se usmál. „Poznal jste mě tedy, co? Co se stalo? Nic jiného, než že po nás pase Soudce Stín. Poslal mi dopis a ukradl mi přes sto tisíc v bankovkách, které jste zapomněli v bance."

„Nic jsme nezapomněli, vybrali jsme to dokonale."

„Peníze byly uschovány v bankéřově ložnici. O tom jste nevěděli. Říkal mi to sám Schonell, duše prostá. Nuže, k věci! Mám za to, že Soudce Stín je vlastně ten blázen, říkají mu, tuším, Pinky. Dnes se na mne tak divně díval, že mi to sám vnukl."

„Proč jste ho nezastřelil?"

„Kraj ho má rád. Musí zmizet jiným způsobem. Proto jsem přijel. Nesmíme připustit, aby provedl zatím nějaký jiný tah, protože tím by strhl celý kraj proti nám a byl by konec. Viděl jsem ho U čtyřrohé krávy. Pošlete tam asi dva muže, ať ho vylákají ven, svážou, naloží na koně a přivezou do hor do skrýše. Tam se s ním vypořádáme."

„Byl bych pro rychlé zastřelení."

„Ne. Za první má mé zlato a peníze a za druhé ho musíme odpravit způsobem vhodným pro Soudce Stína, aby byl kraj znovu zastrašen. To si již něco vymyslím. Tedy, rozuměl jste?"

„Ano. Ihned pošlu dva muže. Co kdybych šel sám, třeba ještě s někým?"

„To by nebylo špatné. Udělejte, co za nejlepší uznáte. Provedeno to být musí. Ještě něco. Fereira musí zmizet. Poznal mě a mohl by mluvit."

„Zařídím, šéfe!"

„Na shledanou. Vyhledejte mě jen v naléhavých případech, a to ještě v noci."

Nasedl a odjel do noci. Kahless se šel připravit na cestu.

Dochází na Mannera

Na White Creeku, asi dvacet mil od ranče Hvězda M, pásl Garton asi s desíti hochy své nejlepší stádo, které hodlal za měsíc prodat na Východ. Stádo nebylo tak ohromné, ale Garton se o ně obával, a proto je střežil jako oko v hlavě.

Každou hodinu vyjížděla stráž na obhlídku, pátrajíc v okruhu pěti mil po nebezpečí. Jako za starých dob, kdy ještě rančery obtěžovali divocí Indiáni, kteří nedělali rozdíl mezi bisonem a býkem.

Odpolední hlídku si vzal sám Jess Ainley, předák Dlouhého Y. Vyjel po potoku, vyhledávaje stinná místa pod příkrovem letitých olší a topolů. Dojel téměř na hranice Hvězdy M. Tam obrátil koně a dal se podél hranic, zvědavě pozoruje krajinu před sebou. Právě jel kolem hustého lesíka.

„Dejte ruce nahoru, předáku, a neohlížejte se," ozval se pojednou za ním hlas. Poslušně zdvihl ruce a zastavil koně.

„Obrátíte koně k táboru," pokračoval hlas, „a vyřídíte Gartonovi vzkaz Soudce Stína. Manner sebral své a zbylé Huygensovy hochy a má v úmyslu vypálit Hvězdu M. Chci, abyste jeli na pomoc, poněvadž na Hvězdě M jsou jen čtyři cowboyové a raněný Madis. Jeďte jako čert a neohlížejte se!"

Jess Ainley zaryl ostruhy do koňova boku. Nahnul se dopředu a rozjel se skutečně jako čert. Po sto yardech se odvážil ohlédnout, ale nic nespatřil. Soudce asi zmizel v lesíku.

*

Manner hořel pomstou. Ne snad proto, že by byl chtěl pomstít Huygense, to ne. Byl dokonce rád, ubyl mu alespoň konkurent, ale prostě měl na Madise vztek, že se odvážil na schůzi proti němu mluvit a že začal organisovat kárnou výpravu.

Rozhodl se, že srovná Hvězdu M se zemí. Alespoň přejdou ostatním choutky na to, aby následovali Madisova příkladu. Sebral všechny své lidi i zbylé hochy, kteří se k němu po Huygensově smrti přidali, a tak v počtu asi pětatřicíti se hnali na Hvězdu M.

Tam naprosto nic netušili. Byl doma také jen kuchař a tři cowboyové zaměstnaní kartami. Madis ležel nahoře v ložnici. Mohl se již posadit, ba postavil se dokonce, ale o tom nesměl nikdo vědět. Pat mu slíbila, jestliže se o něco podobného pokusí, že ho přiváže k posteli, a Bill věřil, že by to udělala.

Pat byla někde v horách. Vzala si totiž za úkol, že vypátrá skrýš Soudce Stína a že ho přinutí, aby se s ní odebral na ranč, kde bude mít větší pohodlí. Možná také, že v tom ježdění po horách byl ještě jiný muž, ale to si nechtěla přiznat. Alespoň se oné loučce pod Quarterovou plošinkou vyhýbala.

„Vždyť o mne nestojí," namlouvala si. „To by mi pomohl." Ale v horách teď byla jako doma.

Kuchař vyšel s plným vědrem odpadků a šel to hodit prasatům. Zpátky se stavil v ohradách, v nichž podupávalo několik jeho koňských miláčků, kterým nosíval cukr. Jemně zahvízdal a koně se sběhli.

Kuchař však ztrnul. Zahlédl totiž na planině množství divoce se ženoucích jezdců.

„Lupiči," vykřikl a ubíhal do dvora. „Hoši, rychle pušky a náboje, žene se sem asi padesát lupičů!"

Cowboyové nelenili. Praštili kartami o zem, každý popadl dvě pušky, dva chytili bednu s náboji a ubíhali s tím do domu.

„Rychle zavřít okenice. Pamatujete, jak to pánovi pomohlo?"

Všichni čtyři se dali do zavírání okenic. Tak tak s tím byli hotovi a již bylo slyšet dusot kopyt. Cowboyové vběhli do domu a kuchař zavíral dveře, když tu dřevo rozryly už první střely.

Madis zaslechl zmatené pobíhání a pokřikování svých lidí a zvědavě se posadil. Za chvíli potom se ozvaly výstřely. Kuchař vběhl do jeho pokoje.

„Co je?"

„Lupiči. Je jich asi padesát!"

Madis se namáhavě postavil.

„Dej mi pušku!" nařídil. Kuchař mu ji váhavě dal.

„Jste sláb, neměl byste si raději lehnout?"

„Za chvíli nám to všem nebude nic platno, že jsme nebo nejsme teď zdrávi. Střílej!"

A sám vyprázdnil celý zásobník do klubka jezdců, točících se na dvoře. Ostatní cowboyové se přidali z druhých oken a střely v takovém chumlu vždy něco našly. Za chvíli vzrostla vřava o výkřiky raněných a sténání střelených koní.

Madis zuřivě nabil znovu pušku a opět ji vystřílel tak rychle, jak mohl mačkat spoušť prstem.

„Rychle střílej, než zalezou do úkrytů."

Měl pravdu. Lupiči poznali, že takto by měli ohromné ztráty, kdyby zůstali pohromadě, a proto se rozprchli do všech možných úkrytů. Tamodtud pak střely na posice obránců jen pršely.

„Řekni hochům, ať sejdou do přízemí a provětrají verandu. Tamtudy by nás mohli dostat."

Kuchař tak učinil a za chvíli bylo slyšet z přízemí salvu a na verandě se ozval poděšený křik. Pak vše rázem utichlo. Pojednou se ozval Manner.

„Madisi, vzdejte se, nebo vás usmažíme na vlastním sádle."

Madis sevřel rty, ale neodpověděl. Střelba začala znovu. V domě se zatím konala porada.

Najednou zazněl zvenčí zuřivý křik a za ohlušujícího rachotu střelných zbraní se vřítilo přes deset divokých jezdců na dvůr a začalo kolem sebe šířit smrt.

Překvapení lupiči se ve zmatku rozprchli, odpovídajíce nepřesnými výstřely, které celkem Gartonovi, neboť to byl on, a jeho honákům příliš neublížily.

„Hoši," volal Garton, „rozdělte se a polovina ať jde do čeledníku, polovina do stodoly."

Rozkaz byl mžikem vykonán a nastal boj o čeledník, kde byli ukryti čtyři lupiči, nehodlající svou posici opustit. Dva Gartonovi hoši to odnesli, ale čeledníku bylo dobyto.

Druhá polovina cowboyů dobyla celkem lehce stodoly, a tak měli s tří stran lupiče obklíčeny a znemožňovali jim jakékoli machinace s ohněm. Mannera to uvádělo v zuřivost. Lupiči byli z valné části ukryti v kovárně a v zásobárně, několik se jich krylo na verandě a používalo velmi nuzných úkrytů, jako převráceného stolku nebo kádě s vodou.

Rozpoutala se pravidelná bitva, vedená zuřivě z domu, kde neměli potřebí šetřit náboji, rozvážně z čeledníku a ze stodoly a úporně se strany lupičů, kteří stále ještě, přes valné ztráty, měli číselnou převahu.

Bitva trvala již hodinu, a přece nebyl ještě žádný výsledek. Jen výstřely řidly. Madis již dávno nestřílel. Nevydržel námahu a omdlel. Kuchař ho zanesl na lůžko, popadl jeho pušku a střílel za dva.

Druhá hodina se pomalu chýlila ke konci. Najednou se ozval od ohrad pokřik. Gartonovi honáci na něj odpověděli mohutným hurá a vystupňovali střelbu do pravého krupobití olova.

„Přijíždějí," usmál se spokojeně Garton. Poslal totiž ihned, jak mu Jess Soudcův vzkaz vyřídil, jed-

noho muže pro rančerskou patrolu, která hlídkovala někde u pramenů White Creeku.

Muži patroly se nevřítili do ranče jako předtím Manner nebo Garton. Rozdělili se pěkně do kruhu a sevřeli celý ranč pásem střelců. Charlie Bothweller, který je vedl, byl zkušený muž, prožil již válku na Jihu a měl značné zkušenosti.

Manner včas zpozoroval nebezpečí. Tiše nařídil hochům, aby si každý vyhlédl jednoho z koní pobíhajících ve zmatku po dvoře, a jakmile dá rozkaz, aby vyrazili pryč a pokusili se uniknout do hor.

Rozkaz přišel, jakmile hoši z patroly slezli s koní, aby přelezli ploty a okny se dostali do čeledníku obytné budovy stodoly a tak dále. Manner něco vykřikl, lupiči vypálili salvu, skočili každý na koně a divě vyrazili ze dvora.

„Utíkají! Za nimi!"

Rázem bylo všechno na nohou. Kdo mohl, chytil koně a vyrazil za prchajícími. Nyní se však ukázalo, že Manner má za ušima. Vybral si se svými lidmi nejlepší koně a nařídil hochům, aby se rozprchli na všechny strany.

Pronasledovatelé měli těžkou úlohu. Muži z patroly právě přijeli a ve snaze nepropást boj štvali koně do nemožnosti, takže se vzdálenost mezi nimi a lupiči stále zvětšovala, a ostatní, pokud na ně nějací koně zbyli, zůstali ještě za patrolou.

Garton se nezúčastnil stíhání. Zašel nahoru, kde se kuchař pokoušel přivést svého pána k vědomí. Spojenými silami se jim to podařilo, a Madis otevřel oči.

„V pořádku, starousedlíče! Zahnali jsme je. Soudce Stín nám poslal vzkaz a přijeli jsme včas."

„Soudce Stín," zašeptal Madis a spokojený úsměv mu rozjasnil tvář.

„Ano, Soudce Stín, dobrodinec kraje. Měli bychom mu postavit pomník. Ale, víte, skoro na něho nevražím, protože vlastně on vzal Samovi práci. Soudce Stín měl být Sam."

„Sam, Nesam, Gartone," šeptal zesláblý Madis. „Hlavně, že Soudce Stín existuje a že je skutečně pro kraj zachráncem."

*

Pat Madisová se vracela z nepodařeného pátrání. Dnes byla obzvláště mrzutá, neboť na konec přece podlehla tajnému hlasu a dojela až na onen palouček. Byla dnes středa a on říkal, že tam každou středu odpoledne bude. Nesplnil slovo. To se mu podobá, našel asi zlato a zapomněl na svět. Eh, proč na něho stále myslí?

Zastavila koně, poněvadž se jí zdálo, že slyší odněkud zpředu dusot. Vtom se proti ní vyřítilo pět jezdců. Spatřivše ji, prudce zarazili, div koníci nesmýkli zadky po zemi. Deset pistolí bylo na dívku rázem namířeno a pět párů hrozivých očí se jí zavrtalo do tváře.

„Ať mne kozel, není-li tohle Madisova holka!" zvolal pojednou jeden.

„Máš příležitost, Mannere!"

Pat se zachvěla. Nyní teprve poznala hrozného Mannera, při vyslovení jehož jména se lidem buď drala na rty nadávka, nebo bledli hrůzou. Manner se pomstychtivě zasmál.

„Chyťněte ji a jedeme dál! Večer se na ni podívám."

Pat si ani neuvědomila, co se děje, a již byla stažena s koně, svázána, opět vysazena do sedla, a jeli. Mířili do hor, někam na severovýchod.

Manner vybíral místa s půdou co nejtvrdší, aby nezanechal stop.

„Myslím, že jsme je setřásli, co?"

„Určitě, to by se tu již někde objevili. Nezahneme do chaty, náčelníku?"

„Již to snad půjde. Zabočíme."

V příštím kaňonu zabočili na sever a šplhali neschůdnou cestou vzhůru do skal. Pat chtěla zdržovat koně, ale jeden z lupičů na to přišel a nemilosrdně ji ztloukl lasem.

„Čertova holka, ještě nás přivede do nesnází!"

Vyšplhali se nad první stupeň skal a zamířili na jih. Najednou se před nimi balvany rozestoupily a ukázala se svěže zelená planinka, svlažovaná nějakým pramenem shůry. Na konci rovinky se tulila ke skále menší chata.

„Jsme doma. Ošetřte koně a postavte stráž! Holku vstrčte dovnitř!" poručil Manner a odešel k prameni, aby se osvěžil chladivou vodou.

Pat byla hrubě vstrčena do špinavé boudy páchnoucí zatuchlinou. Poněvadž měla nohy svázány, upadla těžce na bok a téměř pozbyla vědomí. Těžce se pozvedla a usedla. Za chvíli přišel Manner. Vůbec si jí nevšiml, jako by tu nebyla. Vzal s police láhev a zhluboka se napil.

„Ten tvůj tatík má po čertech štěstí," obrátil se k ní konečně. „Ne a ne ho dostat!"

„Vy jste přepadli Hvězdu M?"

„Jak by ne. Ale byli jsme odraženi. Přijel tam ten lump Garton asi se čtyřiceti lidmi a musili jsme pryč. To se mu však nevyplatí, jako že se Manner jmenuji."

„Co otec?" Strach se jí chvěl v hrdle.

„Nevím. A dej mi pokoj, teď nemám chuť se s tebou bavit! Počkej do večera! Bille, dej mi něco k jídlu!"

Bill již kuchtil venku něco na ohníčku. Manner na chvíli zmizel ve skalách, ozbrojen jsa dalekohledem. Vrátil se a spokojeně hochům cosi vykládal. Večeřeli, ale na Pat si nikdo nevzpomněl. Chvíli byla celá zoufalá, ale pak se její nezdolná povaha vzepřela a ona počala pátrat, jak by se odtud nejlépe dostala.

Jaké štěstí! Na stole ležel nůž. Pomalu, palec po palci, stopu po stopě se přišourávala, pokud jí to

V tomto čísle

otiskujeme na poslední straně obálky další figurky

barevných vánočních ješliček.

Znovu upozorňujeme čtenáře, aby prozatím nevystřihovali a nepodlepovali figurky andělíčků hrajících na hudební nástroje. Tito andělíčci budou na ješličkách umístěni zvláštním způsobem, který bude vysvětlen současně s uveřejněním posledního listu ješliček **v příštím čísle.**

Celé ješličky budou tedy otištěny celkem na 4 listech, z nichž první dva byly uveřejněny v č. 231 a 233, poslední bude otištěn v příštím čísle 235.

svázané nohy dovolovaly, ke stolu. Již se nahýbala, aby vzala nůž do úst, když vtom vstoupil Manner.

„Á, holčička je čilá!" Chvíli se sladce usmíval, pak se však divoce zašklebil a ohromný políček přilepil ubohou Pat ke stěně. Zapotácela se a upadla.

„Dám ti to za tátu," skřípal zuby a chystal se jí kopnout.

„Myslím, že ne, Mannere!" ozval se pojednou za ním tichý hlas.

Prudce se obrátil a hrůzou vyjekl. Ve dveřích stála černá postava s maskou na tváři. Dvě pistole mířily Mannerovi na žaludek.

„Jsem Soudce Stín, Mannere, víte, co vás čeká?"

„S — soudce — S stín," drkotal zuby Manner.

Pat se s úžasem dívala na maskovanou postavu. Byla tajemná, ale přece nějak známá. I v jejím hlase bylo něco, co již někde slyšela.

„Střílejte, Mannere, čekám!"

To probudilo náčelníka psanců k činu. Střílení, to byl jeho obor. Ani to vidět nebylo, sáhl po pistolích a nezdržuje se vytahováním, vystřelil dnem pouzder. Byl by Soudce určitě zasáhl, kdyby byl stál na témže místě, kde stál před okamžikem. Ale Soudce Stín jako by byl na perách. Odskočil stranou a ještě ze vzduchu vystřelil. Dopadl a vystřelil znovu. To již však plýtval náboji, poněvadž již první rána stačila.

„Pozor, v okně!" vykřikla Pat, zahlédnuvši jednoho z Mannerových mužů za oknem.

Soudce hbitě odskočil stranou. Tím se vyhnul střele a vystřelil. Muž v okně s výkřikem zmizel.

Odněkud od skal se ozvalo volání a za chvíli přiběhli všichni tři zbylí muži, aby zjistili, co se vlastně děje. Soudce se schoval za převržený stůl a vyčkal, až všichni tři vstoupili dovnitř. Potom vstal.

„Dohráli jste," pronesl nízkým hlasem a z jeho pistolí vyšlehly blesky.

Pat Madisová přivřela oči. Otevřela je, když ucítila, že se jí někdo dotkl. Soudce se nad ní skláněl a přeřezával jí pouta.

„Pojedete domů, slečno, a řeknete panu otci, aby šerif poslal všechno mužstvo ke Gartonovi, a zároveň mu dáte pro Gartona tento dopis. Sbohem, slečno!" Obrátil se ke dveřím. Zarazila ho však.

„Marty, ztratil jste něco a tvrdil jste, že se od toho nikdy neodloučíte!" Jemně se usmívala a podávala mu svůj šátek, který mu tenkrát věnovala. „Poznala jsem vás, Soudce!"

„Pro vás rytíř, a ne Soudce, Pat. Je mi líto, že jste mne poznala, chtěl jsem to dokončit zahalen v tajemství."

„Zůstane to jen mezi námi, Marty! Nikomu nic nepovím, dokud sám nebudete chtít. A chtěla bych vám poděkovat..."

„Za nic mi neděkujte, byl bych příliš hrdý, a to nejhorší mám před sebou. Tu máte ten dopis pro Gartona a nezapomeňte jej odevzdat. Můžete se v pátek přijít podívat do města. Budu tam a něco bych vám chtěl říci."

„Budu tam," přisvědčila, a on zmizel ve dveřích. Když za ním vyběhla ven, nebyl tam již nikdo. Zmizel kdesi ve skalách.

•

Dakerton se ráno probudil opět vzrušen. Ještě se tam sice nedonesla zvěst o novém nezdařeném přepadení Hvězdy M, ale bylo to něco jiného. Na šerifově černé tabuli byla nová vyhláška.

> Vyzývám Pitta Buye na pátek ve dvanáct hodin na souboj na této ulici. Nedostaví-li se, prohlašuji o něm, že je sketa. Soudce Stín.

Občané stáli dlouho před podivnou vyhláškou vzrušeně rokujíce. Události se blíží k vyvrcholení, to je jisté. Včera k ránu vtrhla do města tlupa Pitta Buye a všude hledali toho blázna Pinkyho, předtím oloupili banku, zkrátka události dostaly spád.

V tu dobu seděl Garton za stolem a znovu a znovu pročítal dopis, v němž ho Soudce Stín žádal, aby tajně obsadil v noci ze čtvrtka na pátek všechny domy okolo podniku U čtyřrohé krávy a držel tam své lidi v tajnosti až do poledne. V poledne prý přijede do města celá tlupa Pitta Buye.

•

Kdekdo byl rád, když onen pátek nastal. Město žilo takovým ruchem, jaký nepamatovalo ani v ten největší svátek. Nikdo se nemohl dočkat poledne. Sám Madis se dal přivézt na pečlivě vypolštářovaném voze, doprovázen Pat, které již od včerejška nějak zářily oči. Pověděla doma o svém dobrodružství, ale nejdůležitější okolnosti zamlčela.

Hodiny se vlekly, jako by měly dost času. Je to již takové, že čas má naspěch jen tam, kde to člověk nepotřebuje.

Gartonovi hoši, obsadivše potají všechny domy, které ovládaly ulici, mohli netrpělivostí shořet. Konečně bylo tři čtvrti na dvanáct, již za pět minut dvanáct a...

Z konce ulice se ozval zpěv a kytara. Všichni, kteří dychtivě zírali ulicí, se shovívavě usmáli. Ten blázen přijíždí právě včas. Aspoň o nic nepřijde. Pinky ještě několikrát brnkl, pak kytaru odložil za sebe, přivázav ji k sedlu. Jindy ji měl vždy přes rameno. Vtom někdo zvolal:

„Podívejte se, on má pistole!"

Vskutku, Pinky měl široký, těžký pás, plný nábojů a hluboko na kyčlích se mu houpaly dvě těžké pistole s pažbami vykládanými stříbrem. Usmíval se na obě strany ulice a jel až k šerifově úřadovně. Tam sesedl, přivázal koně... Oho! Pinky neměl dnes svého plesnivého, loudavého koníka, dnes seděl na vysokém ryzáku s krásným houpavým krokem.

Přikročil k tabuli a strhl vyhlášku Soudce Stína. Lidé vydechli překvapením. Kdo vlastně Pinky je? Soudce Stín nebo Pitt Buy? Jejich pozornost však byla rázem odvedena jinam. Na druhé straně města vjela do ulice spousta jezdců. Vedl je zamračený chlap, v němž mnozí poznali obávaného Kahlessa. Pinky odpoutal opět koně a veda ho za uzdu, přecházel zvolna ulicí. Když k němu Kahless dojížděl, nastavil se a tázavě se na něho zadíval.

„Co mi vzkazuje Pitt Buy?" tázal se.

„Tohle!" štěkl Kahless a od boku mu šlehl oheň.

Pinky však v tu chvíli již klečel pod břichem svého koně a obě jeho pistole kosily přední řady lupičů. Kahless ji dostal první, a to rovnou do čela, za ním se kácel s koně první muž po jeho pravici. To však již byl Pinky opět jinde. Strhl koně na kolena a krylse vedle jeho radku.

Garton, stojící ve dveřích šerifovy kanceláře, dal znamení a jeho hoši se vložili do hry. Ulice se naplnila dýmem a zmatkem. Pinky využil tohoto zmatku a odplížil se až k soudní budově, skočil do kanceláře ke Gartonovi.

„Soudce Stín!"

„Ano, Soudce Stín, jinak Bláznivý Pinky. Přivedl jsem vám do rukou celou tlupu. Jste spokojen?"

„Kraj vám žehná, Soudce," promluvil chraptivě Garton a vyhlédl z okna. Lupiči mleli z posledního. Byli v křížové palbě a neměli, kde se krýt. Každé okno bylo obsypáno střelci a ti stříleli v jednom kuse.

„Jatky," zabručel Garton. „Musí to však být."

Jen čtvrt hodinky to trvalo, ale porážka bandy byla dokonalá. Snad jen pět lupičů prchlo. Ostatní se válelí ve vlastní krvi pod mrtvými koňmi, nad nimi a mezi nimi.

Pinky počkal, až lehounký větřík rozptýlil kouř a vrátil se zpět na ulici. Sklonil se nad mrtvým ryzákem a soucitně zašeptal:

„Obětoval jsem vás, Pane Pristleyi, ale, věřte mi, že neradi."

Pak se narovnal a rozhlédl se kolem. Lidé pomalu vylézali z úkrytů, ulice se plnila. Pinky přiložil dlaně k ústům.

„Pitte Buy!"

Všichni se zarazili a jeden pohlížel na druhého, není-li právě on vyhlášeným náčelníkem rozprášené tlupy. Pinky se však o ně nestaral. Pohlížel upřeně na dveře jednoho z domů.

Ty se konečně otevřely a vyšel odtud doktor Stead s nezbytným kufříčkem. Pinky se trochu rozkročil a ruce mu ztrnuly nad pažbami. Všichni na něho pohlíželi jako očarováni. Doktor Stead se s úsměvem blížil.

„Pitte Buy, vyrovnáme se," promluvil konečně Pinky bezbarvým, tichým hlasem.

Doktor Stead rozšířil úsměv.

„Příliš spěcháte, chci vám napřed něco dát," a podával mu kufřík. „Je v tom celý můj lup. Rád bych, abyste toho použil na dobré účely."

Pinky však zahlédl v jeho očích jízlivý ohníček, uskočil a vystřelil mu kufříček z ruky. Tvář doktora Steada se pojednou zkřivila vzteky.

„Vy proklatý, lstivý chřestýši," zasyčel a zajel do záňadří.

Pinky vystřelil a doktor se zakolísal. Přece však ještě vytáhl pistoli a stiskl spoušť. To se již Pinky kryl za jedním mrtvým koněm, takže střela letěla neškodně mimo.

Tu otřásla ulicí dunivá rána a vypadalo to, jako by se otevřelo samo peklo. Z doktorova kufříčku se stala sopka. Vyšlehl z něho vysoký plamen a kufřík se rozlétl na tisíce kousků. Nejblíže stojící muži byli zraněni úlomky pumy, která vybuchla právě v okamžiku, kdy těžce postřelený Pitt Buy klesal na zem.

Pinky, nezraněn, vstával a oprašoval se. Pak pohlédl s nechutí na místo, kde by měla být Steadova mrtvola. Výbuch ji rozmetal po celé ulici.

Lidé snad zapomněli dýchat. S bázní pohlíželi na Pinkyho, jak zastrkuje pistole do pouzdra a usmívá se na Gartona, který vystoupil ze šerifovy kanceláře.

„Konec lupičů, kraj je volný!"

Garton mu položil ruku na rameno.

„Díky vám, chlapče! Jsem dnes tím nejšťastnějším člověkem. Kéž by tu byl můj Sam!"

„Je tu, tati! Mohu ti říci, že je to hanba pro otce, nepozná-li vlastního syna, když si ten přidělá vousy a paruku."

Po těch slovech si Pinky rázem strhl černý plnovous, sundal klobouk i s parukou, a před ustrnulým Gartonem stál jeho Sam, usmívající se tím svým něžným úsměvem zděděným po matce.

„Same!"

„Tatínku!"

Zástup se asi deset kroků před nimi uctivě zastavil. Sam se na všechny usmál, pak vzal otce za ruku a táhl ho k místu, kde stála překvapená Pat.

„Kam jdeme?" tázal se starý.

„Musíme jít strčit do jisté dámy, sice nám tu zkamení."
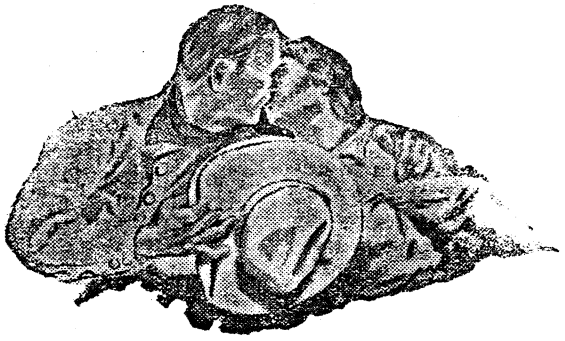
Patricia Madisová rozepjala se šťastným výkřikem náruč.